FILURER

HUMORESKER AF W. W. JACOBS

ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN AF ERNST LUNDQUIST

STOCKHOLM JOS. SELIGMANNS FÖRLAG

STOCKHOLM 1904 ISAAC MARCUS' BOKTR.-AKTIEBOLAG

Förord till den elektroniska utgåvan

Originalets titel är *Odd Craft* (1903). Den inledande berättelsen "Sparbössan" heter i original "The Money Box". Boken digitaliserades i april 2015.

SPARBÖSSAN. %

Sjömän ha vanligtvis intet handlag med att lägga af pengar, sade nattvakten och lekte tankfullt med en falsk shillingslant på sin klockkedja, fast nog kan man tro tvärtom, då man hör dem tala om att spara pengar, då de ä' till sjös och det inte finns någon krog på tusen mils afstånd.

Nog för att de göra sina försök, flere af dem, och jag känner dem, som ha gjort allt möjligt för att spara, då de ha fått ut sin hyra. Jag kände en, som brukade lägga alltihop så när som på en shilling eller par i ett bälte inpå bara kroppen, så att han inte så lätt skulle komma åt det, men det hjälpte inte. Han blef alltid pank på de olämpligaste ställen. Jag har sett honom slingra och vränga i fem minuter, medan en spårvagnskonduktör stod för och de andra passagerarne i spårvagnen läste i sina tidningar med det ena ögat och tittade på honom med det andra.

Jacobs, Filuren. i2

SPARBÖSSAN.

Ingefärs-Dick och Peter Russet — dem har jag talt om historier om förut — försökte en gång att spara sina pengar. De hade blifvit så förargade och trötta på, att de alltid gjorde af med dem halfannan vecka sedan de kommit i land, och sedan voro tvungna att ta hyra igen förr än de hade ämnat, så att nu hade de beslutat sig för att ställa det annorlunda på ett eller annat sätt.

De voro på väg hem med en ångare från Melbourne, då de fattade sitt beslut; och Isaac Lunn, den äldste eldaren om bord — en gammal inbiten absolutist — gaf dem en hel hop goda råd. De ämnade alla tre följa med fartyget, då det seglade igen, och han erbjöd sig att hyra ett rum i land tillsammans med dem och förvara deras pengar och ge dem, som han uttryckte sig, ett moderat belopp hvar dag.

Hvilken annan som helst skulle de bara ha skrattat åt, men de visste, att gamle Isaac var en genomhederlig själ och att deras pengar skulle vara säkra hos honom, och till sist, efter en hop om och men, skref de på ett papper, att de gick in på, att han skulle ta deras pengar i förvar och ge dem litet i sänder, tills de seglade igen.

Hvilken annan som helst utom Ingefärs-Dick och Peter Russet eller en galning skulle ha vetat bättre än att göra något sådant, men gamle Isaac hade munnen så i gång och tycktes ha sådana sunda åsikter om hvad han kallade måttlighetssupande, att de inte hade en tanke på, hvad det var de hade gett sig in i,3 SPARBÖSSAN.

och då de fingo ut sin hyra — inemot sexton pund hvar —, stoppade de de ojämna pengarna i sina fickor och lämnade resten till honom.

Den första dagen voro de glada och lifvade som spelmän. Gubben Isaac hyrde ett snyggt och anständigt rum åt dem alla tre, och sedan de fått sig några supar, gjorde de honom till viljes och drack en kopp hederligt, varmt te, och sedan gick de med honom för att se på en laterna-magica-föreställning.

Det hette »Drinkarens förfall», och det började med en ung man, som gick på ett fint kafé och lät servera sig ett glas öl af en stilig kaféflicka. På nästa tafla ökades det till halfbuteljer och helbuteljer, och sedan Dick hade sett den förlorade unge mannen svepa i sig sex buteljer på omtrent en minut, kom det på honom en sådan förskräcklig törst, att han inte kunde sitta stilla, och han hviskade till Peter Russet att följa med honom ut.

»Ni går miste om det bästa, om ni går nu», hviskade gubben Isaac, »på nästa tafla sitter det små grodor och djäflar på kanten af glaset, då han skall till att dricka.»

Dick steg upp och nickade åt Peter.

»Se'n mördar han sin mor med en rakknif», sade gubben Isaac, och han höll honom i rocken och försökte öfvertala honom.

Ingefärs-Dick satte sig igen, och då mordet var öfver, sade han, att han kände sig skral, och han och Peter Russet gick ut för att få sig en munfull frisk luft. De drack tre på det första stället, och4

sedan gick de till ett annat och glömde alldeles bort Isaac och laterna-magican till klockan tio, då Dick, som hade varit mycket spendersam mot några vänner han fått på ett kafé, upptäckte, att han gifvit ut sin sista penny.

»Så där går det, då man hör på nykteristernas dumheter», sade han mycket förargad, då han fick höra, att Peter också hade gjort af med alla sina pengar. »Kvällen är nyss började, och vi ha inte ett öre i våra fickor.»

De gick hem i mycket dåligt lynne. Gubben Isaac låg och sof i sin säng, och då de väckte honom och sade, att de ville ta hand om sina pengar själfva, somnade han tvärt igen och snarkade, så att de knappt kunde höra sin egen röst. Sedan gaf Peter Dick en vink och pekade på Isaacs byxor, som hängde öfver sänggafveln.

Ingefärs-Dick smålog och tog försiktigt upp dem, och Peter Russet smålog också, men han tyckte just inte om, att Isaac också smålog i sömnen, som om han haft roliga drömmar. Allt hvad Dick hittade var en kopparslant, en nyckelknippa och en bröst-pastilj. I rocken och västen hittade han några nykterhetsskrifter, en trasig pennknif, ett snörnystan och litet annat skräp. Sedan satte han sig vid sängfoten och gjorde ögon till Peter.

»Väck honom igen», sade Peter förargad.

Ingefärs-Dick reste sig, lutade sig öfver sängen, tog gubben Isaac i axlarna och ruskade honom, som om han varit en medikamentsflaska.5 SPARBÖSSAN.

»Är det dags att stiga upp, gossar?» sade Isaac och stack ut ett ben utanför sängen.

»Nej, inte än», sade Dick mycket vresigt, »vi ha inte gått och lagt oss än. Vi vill ha igen våra pengar.»

Isaac drog in sitt ben igen. »God natt», sade han och somnade hårdt.

»Han gör sig till, det är hela saken», sade Peter Russet. »Låt oss ta reda på pengarna. De måste vara någonstans här i rummet.»

De vände nästan upp och ned på hela rummet, och sedan drog Ingefärs-Dick eld på en tändsticka och tittade upp i spiseln, men allt hvad han fann var, att den inte hade varit sotad på inemot tjugu år, och af ilska och sot såg han så faslig ut, att Peter nästan blef rädd för honom.

»Nu är jag trött på det här», sade Dick och gick fram till sängen och höll sin sotiga näfve under Isaacs näsa. »Hör nu, hvar ä' pengarna? Om ni inte ger oss våra pengar, våra surt förvärfvade pengar, inom två minuter, slår jag er sönder och samman.»

»Det är tacken för att man försöker göra er en tjänst, Dick», sade gubben förebrående.

»Jag vill inte höra något dumt prat», sade Dick. »Seså, hvar ä' de?»

Isaac såg på honom, och sedan suckade han och steg upp och tog på sig byxor och stöflar.

»Jag tänkte nog, att ni skulle komma att bråka», sade han långsamt, »men det har jag beredt mig på.»

»Vi komma att bråka värre än så, om ni6

SPARBÖSSÄN.

inte skyndar er», sade Dick och spände ögonen i honom.

»Vi tänka inte göra er något illa, Isaac», sade Peter Russet, »vi vill bara ha våra pengar.»

»Jag vet det», sade Isaac. »Nu tiger ni, Peter, och bär er hyggligt åt, annars får ni smörj.»

Han sparkade undan ett par stolar, spottade i händerna och började marschera af och an och knyckte på nacken och slog omkring sig i luften på ett högst besynnerligt sätt.

»Jag har inte klått upp någon på fem år», sade han och fortfor att klifva af och an, »det är syndigt att slåss, utom för ett godt ändamål — men innan jag blef en annan människa, Dick, brukade jag klå upp tre så'na karlar som ni före frukosten, bara för att skaffa mig aptit.»

»Hör på», sade Dick, »ni är en gammal man, och jag vill inte göra er något illa; tala om för oss, hvar våra pengar ä', våra surt förvärfvade pengar, så skall jag inte röra er med ett finger.»

»Jag förvarar dem ju åt er», sade gubben.

Ingefärs-Dick gaf till ett tjut och rusade på honom, men i det samma flög Isaacs knytnäfve ut och smockade till honom, så att han flög som en snurra tvärsöfver rummet, tills han ramlade ner som en hög i spiseln. Det var som att bli sparkad af en häst, och Peter såg mycket allvarsam ut, då han lyfte upp honom och dammade af honom.

»Du skulle ha hållit ögonen på hans näfve», sade han skarpt.7 SPARBÖSSAN.

Det är dumt att säga så, efter det just var det han hade gjort, och Dick talte om, hvad han ämnade göra med honom, då han hade slutat med Isaac. Han tog åter itu med gubben, men han kom aldrig åt honom, och efter ungefär tre minuter var han glad, att Peter ville hjälpa honom till sängs.

»Nu är det din tur att klå honom, Peter», sade han. »Ta bort den där kudden, så jag kan se».

»Kom an, pojke», sade gubben.

Peter skakade på hufvudet. »Jag tänkte inte göra er något illa, Isaac», sade han vänligt,» så'na upphetsande saker som slagsmål ä' farliga för en gammal man. Ge oss våra pengar, så ska vi inte säga ett ord mer om den här saken.»

»Nej, mina gossar», sade Isaac. »Jag har åtagit mig att förvara de där pengarna, och det ämnar jag göra, och jag hoppas, att då vi allesammans ta hyra på »Planeten», skall det vara ungefär tolf pund per man kvar. Nå, jag vill inte vara ovänlig mot er, men nu går jag och lägger mig igen, och om jag måste stiga upp och klä mig igen, ska ni komma att önska, att ni vore döda och begrafna.»

Han gick åter till sängs, och utan att fråga efter Ingefärs-Dick, som bara gick på och kallade honom en pultron, gick Peter och lade sig i sin säng bredvid Dick och somnade.

Följande morgon åt de alla tre frukost på kaféet, och sedan det var gjordt, sade Dick, som inte hade sagt ett ord förut, att han och Peter Russet ville ha litet pengar att röra sig med. Han sade, att8

de hellre åt sina mål ensamma, ty de miste aptiten, då de såg Isaac.

»Nåja», sade gubben, »jag vill inte tränga mig på någon», och sedan han hade funderat ett par minuter, stoppade han handen i byxfickan och gaf dem aderton pence hvar.

»Hvad skall det här vara till?» sade Ginger och såg på pengarna. »Tändstickor?»

»Det är ert dagtraktamente», sade Isaac, »och det är mer än tillräckligt. Nio pence till er middag, fyra pence till ert te, och två pence till lite ost och bröd till kvällen. Och om ni nödvändigt måste gå och dränka er i öl, så blir det tre pence per man öfver att gå och göra det för.»

Dick försökte säga något, men hans känslor öfverväldigade honom, så att han inte kunde det. Peter Russet sväljde något, som han hade ämnat säga och bad Isaac mycket artigt att punga ut litet åt honom, för han ämnade sig ner till Colchester för att hälsa på sin mor, och han ville inte komma tomhändt.

»Ni är en god son, Peter», sade Isaac, »och jag önskar, att det funnes många sådana som ni. Jag följer med er dit ner, om ni inte har något emot det; jag har ingenting att göra.»

Peter sade, att det var vänligt af honom, men han ville hellre fara ensam, för hans mor var mycket blyg för främmande.

»Nåja, då skall jag gå med till stationen och köpa biljett åt er», sade Isaac.

Då blef Peter himlaarg och slog näfven i bordet,

så att hälften af porslinet gick i kras. Han frågade Isaac, om han trodde, att Ingefärs-Dick och han voro ett par barnungar, och han sade, att om han inte lämnade ut alla deras pengar på fläcken, skulle han låta arrestera honom af första poliskonstapel de mötte.

»Jag är rädd, att ni aldrig ämnade fara och hälsa på er mor, Peter», sade gubben.

»Hör nu», sade Peter, »ämnar ni ge oss de där pengarna?»

»Inte om ni faller på edra bara knän», sade gubben.

»Det är bra», sade Peter, och så reste han sig och gick ut. »Kom då, så ska vi ta rätt på en poliskonstapel.»

»Gärna för mig», sade Isaac, »men jag har ju det där papperet, som ni skref under.»

Peter sade, att han struntade i, om han också hade femtio papper, och så gingo de ut för att ta reda på en poliskonstapel, och det brukade de just aldrig göra.

»Jag hoppas för er skull, att det inte måtte vara samma poliskonstapel, som ni och Ingefärs-Dick skällde ner på Gun-Alley kvällen innan ni gick ombord på »Planeten», sade Isaac och drog på munnen.

»Det är inte troligt», sade Peter och började önska, att han inte varit så talför den gången.

»Men om jag talar om det för honom, kan han kanske nog snart fa tag i honom», sade Isaac;

»där kommer det en, Peter, skall jag ropa an honom?»

Peter Russet såg på honom, och sedan såg han på Dick, och de gingo förbi och gnisslade med tänderna. De klibbade sig fast vid Isaac hela dagen och försökte få af honom sina pengar, och de namn de gaf honom va' en öfverraskning till och med för dem själfva. Och om kvällen vände de upp och ner på rummet igen, medan de letade efter sina pengar, och fingo ännu mera obehag, då de ville ha Isaac att stiga upp och låta dem söka i hans säng.

De åto frukost tillsammans igen följande morgon, och Dick försökte ett annat sätt. Han talade mycket artigt till Isaac och drack tre stora koppar té för att visa honom, hur mycket han började tycka om det, och då gubben gaf dem deras aderton pence, småskrattade han och sade, att han gärna skulle vilja ha några shillings extra den dagen.

»De ska bli väl använda, Isaac», sade han. »Jag skulle inte vilja ta en sup, om ni också bjöd mig. Ni ser ju, att jag inte bryr mig om det nu. Det sa' jag också i går kväll, gjorde jag inte det, Peter?»

»Jo», sade Peter, »och det sa' jag också.»

»Då har jag gjort er nytta, Dick», sade Isaac och klappade honom på axeln.

»Ja, det har ni», sade Dick mellan tänderna, »och det tackar jag er för. Jag vill inte supa, men jag tänkte gå på en varieté i kväll.»

»På en hvadfa sade Isaac, i det han rätade upp sig och såg mycket stött ut.

»En varieté», sade Dick och försökte behärska sig.

»En varieté?» sade Isaac. »Det är ju värre än krogen, Dick. Jag skulle vara en mycket dålig vän till er, om jag lät er gå dit — det kan inte komma i fråga.»

»Hvad har ni med det att göra, ni gråskäggiga orm?» röt Dick halfgalen af ilska. »Hvarför låter ni oss inte vara i fred? Sköt er själf, ni! Är det edra pengar?»

Isaac försökte tala reson med honom, men han ville inte höra på, och han förde ett sådant väsen, att kafévärden till sist bad honom gå. Peter följde honom ut, och så ilskna som de voro, gingo de och förstörde sitt dagstraktamente på en timme, och sedan drefvo de omkring på gatorna och disputerade om, hvilken död Isaac skulle få, då hans stund var inne.

De gingo tillbaka till sitt logis, då det blef middagsdags, men där syntes inte en skymt af gubben, och som de voro hungriga och törstiga, gingo de med alla sina öfverflödiga gångkläder till pantlånaren och fingo tillräckligt med pengar för att kunna fortsätta. Bara för att visa att de voro karlar för sina hattar, gingo de på två varietéer, och i en oklar föreställning om, att de spelade Isaac ett spratt därmed, gjorde de af med hvartenda öre, innan de kommo hem, och sedan sutto de i sängen och talade om för honom, hur lifvadt de hade haft.

Klockan fem på morgonen vaknade Peter och såg till sin förvåning, att Ingefärs-Dick var uppe och klädd och höll på att ordentligt vika ihop Isaacs kläder. Först trodde han, att Dick hade blifvit tokig, då han skötte om gubbens kläder så där, men innan han hunnit säga något, märkte Dick, att han var vaken, och gick bort till honom och hviskade till honom, att han skulle klä sig utan att göra något buller. Peter gjorde som han hade blifvit tillsagd, och mera förvånad än någonsin såg han Dick lägga ihop gubbens kläder till ett bylte och smyga sig ut på tå.

»Skall du gömma hans kläder?» sade han.

»Ja», sade Dick och gick utför trappan, »hos en pantlånare. Vi ska låta gubben bjuda oss på litet roligt i dag.»

Peter begrep nu putset, och han började skratta så högt, att Dick måste hota att hugga hufvudet af honom för att få honom tyst. Dick skrattade själf, då de kommo ut, och sedan de drifvit omkring, tills bodarna öppnades, gingo de till en pantlånare och stampade på Isaacs kläder för femton shillings.

Det första de gjorde var att få sig en bra frukost, och sedan gingo de ut och va' idel solsken och började göra sig en glad dag. Dick var vid det allra bästa lynne, och det var Peter också, och tanken på, att Isaac låg i sängen, medan de söpo upp hans kläder, roade dem mer än något annat. Två gånger den kvällen blef Dick tilltalad af polisen för att han dansat på gatan, och då pengarna va' slut,

hade Peter den största möda i världen att få hem honom.

Isaac låg i sängen, då de kommo hem, och hans lynne var rent af anstötligt, men Dick satte sig på hans säng och småskrattade mot honom, som om han sagt honom artigheter.

»Hvar ä' mina kläder?» sade gubben och hötte med knytnäfven åt denne.

Dick smålog mot honom, sedan slöt han till ögonen och lurade till.

»Hvar ä' mina kläder?» sade Isaac och vände sig till Peter.

»Hvafalle?» sade Peter och gapade på honom.

»Hvar ä' de?» sade Isaac.

Det dröjde en lång stund, innan Peter kunde förstå, hvad han menade, men så snart han det gjorde, började han leta efter dem. Sprit verkar olika på folk, men på Peter verkade det alltid så, att det gjorde honom till den artigaste människa i världen. Han höll på halfva natten med att krypa omkring på alla fyra och söka efter kläderna, och fyra eller fem gånger vaknade Isaac ur sina drömmar om jordbäfning och upptäckte, att Peter satt fast under hans säng och undrade, hvad som hade händt honom.

Ingen af dem var just vid så godt lynne, då de vaknade följande morgon, och Dick hade knappt fatt upp ögonen, förr än Isaac frågade honom efter kläderna igen.14

»Bråka inte med mig om edra kläder», sade Dick, »tala om något annat för omväxlings skull.»

»Hvar ä' de?» sade Isaac, där han satt på sängkanten.

Dick gäspade och kände i sin västficka — för ingendera af dem hade klädt af sig — och sedan tog han fram pantsedeln och kastade den på golfvet. Isaac tog upp den, och sedan började han dansa omkring i rummet, som om han hade varit galen.

»Ni ha väl inte pantsatt mina kläder heller?» skrek han.

»Jo, det ha Peter och jag gjort», sade Dick, i det han satte sig upp i sängen och beredde sig på slagsmål.

Isaac föll ner i en hög på sängen. »Och hvad skall jag nu ta mig till?» sade han.

»Om ni vill vara en snäll gosse», sade Dick, »och ge oss våra pengar, ska Peter och jag gå och ta ut dem igen. Det vill säga, då vi ha ätit frukost. Det är ingen brådska.»

»Men jag har inga pengar», sade Isaac, »de va' allesammans insydda i rockfodret. Jag har bara omtrent fem shillings. Jo, nu ha ni ställt till'et bra, Dick!»

»Du är en förbannad åsna, Dick, det är visst och sant», sade Peter.

»Insydda i rockfodretr» sade Dick och gapade.

»Ja, sedlarna», sade Isaac, »och tre pund i guld va' gömda i mössan. Ha ni pantsatt den också?»15

Dick sprang upp, så ifrig blef han, och gick af och an i rummet. »Vi måste gå och ta ut dem genast», sade han.

»Och hvar ska vi ta pengar att göra det för?» sade Peter.

Det hade Dick inte tänkt på, och nu blef han lång i synen. Ingen af dem tycktes kunna tänka ut något sätt att få de tio shillings, som fattades, och Dick var så till sig, att han inte frågade efter hvad Peter sade.

»Vi kan ju gå och be att få se på dem och säga, att vi hade glömt kvar en järnvägsbiljett i fickan», sade Peter.

Isaac skakade på hufvudet. »Det finns bara ett sätt», sade han. »Vi måste pantsätta edra kläder, Dick, att lösa ut mina med.»

»Det är det enda sättet, Dick», sade Peter och klarnade upp. »Hvad tjänar det till att gå på så där? Det är inte värre för dig att vara af med kläderna en stund än för den stackars gubben Isaac.»

Det tog minst en halftimme, innan de kunde få Dick att inse det. Först ville han, att de skulle ta Peters kläder i stället för hans, och då Peter påpekade, att de voro för dåliga att få tio shillings på, hade han en hel hop obehagligheter att säga om den, som gick klädd i sådana gamla paltor, och till sist tog han, i ett förskräckligt lynne, af sig sina kläder och slängde dem i en hög på golfvet.

»Om du inte är tillbaka inom en halftimme,16

Peter», sade han och spände ögonen i honom, »så skall du få med mig att göra, det lofvar jag.»

»Var inte orolig för det», sade Isaac och småskrattade. fjag skall lösa ut dem.»

»Ni?» sade Dick. »Det kan ni inte. Ni har ju inga kläder.»

»Jag tar på mig Peters», sade Isaac och drog återigen på munnen.

Peter försökte få honom att ta reson, men det lyckades inte. Han hade pantkvittot, och glömmande alla förmaningar han gifvit Dick att inte begagna fula ord, tog han till sist af sig sina klädesplagg, ett i sänder, och kastade dem på golfvet och sade Isaac en del af hvad han tänkte om honom.

Gubben hörde inte på honom. Han klädde sig mycket långsamt och ordentligt i Peters kläder och gjorde dem sedan nästan vansinniga genom att hala ut på tiden med att bädda upp sin säng.

»Skynda er så mycket ni kan, Isaac», sade Dick slutligen, »tänk på oss två, som sitta här och vänta på er.»

»Det skall jag inte glömma», sade Isaac, och då han kommit halfvägs i trappan, vände han om och tittade i dörren och bad dem inte gå ut och supa, medan han var borta.

Klockan var nio, då han gick, och half tio började Dick bli orolig och undrade, hvad som hade händt honom, och då klockan blef tio och ingen Isaac kom, lutade de sig bägge tvä ut genom fönstret med filtar öfver axlarna och tittade ner på gatan.17 SPARBÖSSAN.

Klockan elfva var Peter mycket nedsatt till humöret och Dick var så bindgalen, att han var rädd for att tilltala honom.

Hela den dagen hängde de ut genom fönstret, men inte förr än half fem på eftermiddagen syntes Isaac nere på gatan, ännu klädd i Peters kläder och bärande ett par stora bladväxter under armen, och af hans belåtna min drogo de den slutsatsen, att allting var klart.

»Hvarför har ni varit så länge?» sade Dick med dämpadt ilsken röst, då Isaac stannade nedanför fönstret och nickade upp till dem.

»Jag träffade en gammal bekant», sade Isaac.

»Träffade en gammal bekant?» sade Dick häftigt. »Är det skapligt, det, att spilla tiden så där, medan vi satt här uppe och väntade och va' hungriga?»

»Jag hade inte träffat honom på åratal», sade Isaac, »och tiden gick, innan jag visste ordet af.»

»Jo jo men», sade Dick bittert. »Nå, är det klart med pengarna?»

»Jag vet inte», sade Isaac, »jag fick inte kläderna.»

»Hvad?» skrek Dick och hade så när ramlat ut genom fönstret. »Nå, hvar har ni gjort af mina då? Hvar ä' de? Kom upp.»

»Jag vill inte komma upp, Dick», sade Isaac, »för jag är inte riktigt säker på, om jag har gjort rätt. Men jag är inte van att gå till pantlånare, och jag gick af och an och försökte få mod att gå in, men jag kunde inte.»

»Nå, hvad gjorde ni då?» sade Dick, som knappt kunde lägga band på sig.

»Medan jag gick där och försökte komma på det klara», sade Isaac, »fick jag se en karl med en dragkärra full med vackra bladväxter. Han begärde inte pengar för dem, bara gamla kläder.»

»Gamla kläder/» sade Dick med en röst, som om han höll på att kväfvas.

»Jag tyckte ni kunde behöfva litet grönt att titta på», sade gubben och höll upp bladväxterna, »man kan inte veta, hur länge ni kommer att sitta där uppe. Den stora är åt er, Dick, och den andra är åt Peter.»

»Har ni blifvit tokig, Isaac?» sade Peter med darrande röst, sedan Dick hade försökt säga något, men inte kunde.

Isaac skakade på hufvudet och smålog mot dem, och sedan han bedt Peter svepa filten bättre om Dicks axlar, så att han inte skulle förkyla sig, sade han, att han skulle be värdinnan skicka upp en smörgås och en kopp té.

De hörde honom tala med värdinnan i farstudörren, och sedan gick han sin väg i en fart utan att se sig om, och värdinnan gick af och an på andra sidan gatan med sitt förkläde instoppadt i munnen och låtsade sig titta på sina skorstenar.

Isaac kom inte alls hem den kvällen, och följande morgon begrepo de båda stackars kräken hur de hade blifvit lurade. Det var alldeles klart, att Isaac hade dragit dem vid näsan, och Peter var nästan19 SPARBÖSSAN.

säker på, att han hade tagit fram pengarna ur sängen, medan han var så beskäftig med att bädda upp den. Gubben Isaac lät dem sitta där i tre dagar, skickade upp deras kläder till dem plagg för plagg och två shillings om dagen att lefva på; men de sågo inte skymten af honom förr än den dagen, då de alla tre mönstrade på »Planeten», och de sågo inte en skymt af sina pengar, förr än de voro en half mil nedanför Gravesend. DEN SKEPPSBRUTNE.

Fru John Boxer stod i butikdörren med händerna i kors öfver förklädet. Den korta dagen var slut, och lyktorna i den smala lilla gränden i Shing-lesea voro redan tända. En stund stod hon och lyssnade på hafvets regelbundna slag mot stranden ett stycke därifrån, och sedan drog hon sig med en lätt rysning tillbaka in i boden och stängde dörren.

Den lilla boden med sina stormunnade glasburkar med karameller var ett af hennes tidigaste minnen. Ända till sitt giftermål hade hon ej vetat af något annat hem, och då hennes man förliste med »Nordstjärnan» för ungefär tre år sedan, flyttade hon från sitt hem i Poplar och återvände till modern för att hjälpa henne i butiken.

I sin oroliga sinnesstämning tog hon en virkning, och ett par minuter därefter lade hon den ifrån sig igen. Då hon kastade en blick genom glasdörren, som ledde in till det lilla förmaket, sågDEN SKEPPSBRUTNE.

hon fru Gimpson sitta i länstolen och sofva med en röd schal öfver axlarna.

Fru Boxer vände sig om, då det ringde på butikklockan och sedan uppgaf hon ett vildt utrop och stod där och stirrade på mannen, som stod i dörren. Han var kortväxt och skäggig med en besynnerlig form på axlarna och ben, som tycktes vara omaka; men i nästa ögonblick låg fru Boxer i hans armar och skrattade och grät på en gång.

Fru Gimpson, hvars nerver ännu vibrerade, emedan hon blifvit så hastigt väckt, kom ut i butiken; Boxer lösgjorde en arm, lade den om hennes lif och kysste henne på hakan med en viss ömhet.

»Han har kommit tillbaka!» utropade fru Boxer hysteriskt.

»Gud ske lof», sade fru Gimpson efter ett ögonblicks funderande.

»Han lefver!» utropade fru Boxer. »Han lefver!»

Hon halft drog och halft ledde honom in i det lilla förmaket, sköt ned honom i länstolen, som fru Gimpson nyss lämnat, och satte sig i hans knä, utan att lägga märke till, att hennes mor med afsiktlig noggrannhet valde ut åt sig den obekvämaste stolen i rummet.

»Tänk, att han har kommit tillbaka!» sade fru Boxer och torkade sig i ögonen. »Hur blef du räddad, John? Hvar har du varit? Tala om allt för oss!»

Herr Boxer suckade. »Det skulle bli en lång22

»

historia, om jag hade förmåga att berätta den», sade han långsamt, »men nu vill jag göra det kort. Då »Nordstjärnan» sjönk där nere i södra trakterna af Stilla hafvet, räddade de flesta af besättningen sig i båtarna,

men jag kom för sent. Jag fick det här hålet i skallen af någonting, som föll ner på mig uppifrån. Se här...»

Han böjde fram hufvudet; fru Boxer skilde hårstubben med fingrarna och uppgaf ett rop af medlidande och oro, då hon såg, hur stort ärret var. Fru Gimpson sträckte sig fram och gaf ifrån sig ett läte, som kunde betyda hvad som helst, äfven medlidande.

»Då jag kom till sans», fortfor herr Boxer, »höll fartyget på att sjunka, och jag hade nätt och jämt hunnit resa mig upp, då det sjönk och tog mig med sig. Jag vet inte, hur jag blef räddad. Jag tyckte, att jag höll på att kväfvas och kippa efter andan i åratal, men så befann jag mig flytande i vattnet och hakande mig fast vid ett stycke spjälverk. Det höll jag mig fast vid hela natten, och följande dag blef jag upptagen af en inföding, som paddlade omkring i en kanot, och fördes i land på en ö, där jag lefde i öfver två år. Det var alldeles ur vägen för alla fartyg, men slutligen blef jag upptagen af en skonare vid namn »Pärlan», hemmahörande i Sydney och på väg dit. I Sydney gick jag ombord på ångaren »Marston Towers» och landsteg i Albert Docks i morse.»

»Stackars John», sade hans hustru och lutade sig intill honom, »hvad du måtte ha lidit!»

»Ja, det gjorde jag», sade herr Boxer. »Har svärmor förkylt sig?» frågade han och betraktade fru Gimpson.

»Nej», svarade denna. »Hvarför skref ni inte från Sydney?»

»Jag visste inte hvart jag skulle adressera brefvet», svarade herr Boxer förvånad. »Inte visste jag, hvart Mary hade tagit vägen.»

»Ni kunde ha skrifvit hit», sade fru Gimpson.

»Det tänkte jag inte på då», sade herr Boxer. »Först och främst var jag så upptagen i Sydney med att ta reda på en skeppslägenhet. Nu är jag i alla fall här.»

»Jag kände alltid på mig, att ni skulle komma igen en dag», sade fru Gimpson. »Det var något inom mig, som sa' mig det. Mary var säker på, att ni var död, men jag sa', att det vet jag bättre.»

Det var någonting i fru Gimpsons sätt att säga detta, som gjorde ett ofördelaktigt intryck på mågen. Detta intryck stegrades ytterligare, då hon, efter ett kort, torrt skratt utan anledning, fnös till tre gånger.

»Ja, ni hade ju rätt», sade herr Boxer kort.

»Det har jag alltid», blef svaret. »Det är inte många, som kan lura mig.»

Åter fnös hon.

»Va* infödingarna snälla mot dig?» frågade fru Boxer hastigt och vände sig till sin man.

»Mycket snälla», sade denne. »A, du skulle ha sett den där ön. Vacker gul sand och palmer,

kokosnötter var det bara att plocka, och ingenting att göra på hela dagen, bara ligga i solen och simma i hafvet.»

»Fanns där inga kaféer?» frågade fru Gimpson.

»Naturligtvis inte», sade hennes måg. »Det var en liten ö, en af de små öarna i södra delen af Stilla hafvet.»

»Hvad sa' ni att skonaren hette?» frågade fru Gimpson.

»Pärlan», svarade herr Boxer med en min, som om han vore plågad af detta förhör.

»Och hvad hette kaptenen?» sade fru Gimpson.

»Thomas Henry Walter Smith», sade herr Boxer litet motvilligt.

»Och styrmannen?»

»John Brown.»

»Vanliga namn», kommenterade fru Gimpson, »mycket vanliga. Men jag visste, att ni skulle komma tillbaka helskinnad — jag var aldrig orolig. »Han har det godt och bra, kära du», brukade jag säga.

Han kommer tillbaka, när det faller honom in.»

»Hvad menar ni med det?» frågade den ömtålige herr Boxer. »Jag kom tillbaka, så fort jag kunde.»

»Du minns nog, att du var orolig, mamma», inföll hennes dotter. »Du ville ju nödvändigt att vi skulle gå till gamla herr Silver och rådfråga honom.»

»Ja, men sedan var jag inte orolig längre», sade fru Gimpson och knep ihop läpparna.

»Hvem är herr Silver, och hvad skulle han kunna veta om det?» frågade herr Boxer.

»Han är en spåman», svarade hans hustru.

»Läser i stjärnorna», sade svärmodern.

Herr Boxer skrattade — riktigt hjärtligt. »Hvad sa' han till er?»

»Ingenting», sade hans hustru hastigt.

»Jaså», sade herr Boxer skämtsamt, »det var förståndigt af honom. På det viset kunna vi spå litet hvar.»

»Nej, detta är orätt», sade fru Gimpson skarpt till sin dotter. »Rätt skall vara rätt. Han sa', att han hade reda på allting angående John och hvad han hade haft för sig, men han ville inte säga oss det, för han var rädd att såra våra känslor och ställa till obehag.»

»Hör nu», sade herr Boxer och sprang upp, »nu har jag fatt nog af det här. Hvarför säger ni inte rent ut, hvad ni menar? Jag skall ge honom jag, den skojaren, den gamle skälmen ...»

»Lugna dig, John», sade hans hustru och lade sin hand på hans arm. »Här är du ju, frisk och kry, 9ch hvad gamle herr Silver beträffar, så är det fullt med folk som inte tror på honom.»

»Det behöfva de inte heller», sade fru Gimpson hårdnackadt. »Men glöm inte, att han förutsade min hosta i vintras.»

»Hör på», sade herr Boxer och efterapade så godt han kunde en stolt fnysning med sin lilla trubbiga näsa, »jag har berättat er min historia, och det

finns vittnen, som kunna intyga den. Ni kan skrifva till kapten på Marston Towers, om ni vill, och andra personer också. Men låt oss nu gå till den där utomordentliga spåmannen. Ni behöfver inte säga, hvem jag är; säg, att jag är en god vän till er, och be honom, att han inte alls tar i betänkande att ställa till osämja, utan säger rent ut, hvem jag är och hvad jag har haft för mig hela den här tiden. Jag hoppas, att det skall kurera er för er vidskepelse.»

»Vi ska gå dit, sedan vi ha stängt, mamma», sade fru Boxer. »Först ska vi ha oss en bit kvällsmat, och sedan gå vi strax.»

Fru Gimpson tvekade. Det är aldrig roligt att låta sin vidskepelse nagelfaras af otrogna, men efter den hållning hon intagit var hon ytterst obenägen att låta sin måg triumfera.

»Nåja, vi ska inte tala mer om den där saken», sade hon gravitetiskt, »men jag har mina tankar för mig.»

»Jag kan tänka mig det», sade herr Boxer, »men ni törs inte låta oss gå till er spåman. Han skulle kanske bli genomskådad.»

»Det är inte värdt, att ni försöker förarga mig, John Boxer, för det lyckas ändå inte», sade fru Gimpson med af ilska darrande röst.

»Naturligtvis, om folk tycker om att låta lura sig, så må de då i Guds namn det», sade herr Boxer; »hvar och en

måste lefva, och det skulle inte spåmännen kunna, om alla människor hade sitt sunda förnuft i behåll. Spår han i kaffe eller i händerna?»

»Skratta ni, John Boxer», sade fru Gimpson iskallt, »men jag skulle inte ha lefvat nu, om inte herr Silver hade »varnat mig.»

»Mamma låg till sängs de första fjorton dagarna i juli», förklarade fru Boxer, »för att slippa bli biten af en galen hund.»

»Tji tji tji», fnittrade herr Boxer med handen för munnen och gjorde aktningsvärda ansträngningar att behärska sig; »tji tji tji ...»

»Jag förmodar ni hade skrattat ännu mera, om jag hade blifvit biten?» sade fru Gimpson eldröd i ansiktet.

»Nå, hvem bet hunden, då det kom till kritan?» frågade herr Boxer, som nu hämtat sig.

»Ni förstår inte alls», svarade fru Gimpson medlidsamt. »Då jag låg där tryggt i min säng med dörren stängd, var det ingen galen hund. Han behöfdes inte.»

»Ja», sade herr Boxer, »Mary och jag ska gå och hälsa på den där gamla skojaren efter kvällsmaten, antingen ni kommer med eller inte. Mary skall säga, att jag är en bekant, och be honom säga henne alltsammans om hennes man. Ingen känner mig här, och Mary och jag ska vara kärvänliga mot hvarandra och låta honom förstå, att vi vill gifta oss. Då blir han inte så rädd för att ställa till oreda.»

»Det är bättre ni låter bli det där», sade fru Gimpson.

Herr Boxer skakade på hufvudet. »Jag har alltid varit road af små upptåg», sade han. »Det

skall bli roligt att se hans min, då han får veta, hvem jag är.»

Fru Gimpson svarade icke; hon såg sig om efter torgkorgen, och sedan hon funnit den, lämnade hon de återförenade makarna att vakta huset, medan hon gick ut för att göra i ordning en supé, som kunde i dotterns ögon vara värdig den stora dagen.

Först gick hon till High Street och gjorde sina uppköp och var på hemväg därifrån, då hon plötsligt kom på en idé, just som hon kom till mynningen af Crowners Alley; hon vek af in i denna smala gränd och knackade på astrologens dörr.

Långsamma, hasande steg nalkades, och då astrologen kände igen en af sina trognaste och lätttrognaste kunder, bad han henne stiga in. Fru Gimpson slog sig ned på en stol och betraktade sin värds vördnadsvärda hvita skägg och små rödkantade ögon, litet tveksam, hur hon skulle börja.

»Min dotter kommer på besök till er om en stund», sade hon slutligen.

Astrologen nickade.

»Hon . . . hon vill göra er frågor om sin man», stammade fru Gimpson; »hon ämnar ta med sig en vän — en man, som inte tror på ert vetande. Han . . . han vet alltsammans om min dotters man, och han vill höra, hvad ni säger, att ni vet om honom.»

Den gamle mannen tog på sig ett par horn-bågade glasögon och fixerade henne.

»Ni har någonting på sinnet», sade han slutligen. »Det är bäst, att ni talar om allt för mig.»

Fru Gimpson skakade på hufvudet.

»En fara hotar er», fortfor herr Silver med låg, men genomträngande röst, »en fara i förbindelse med er måg.» Han förde sin magra, skrynkliga hand fram och tillbaka, som om han skingrat en dimma, och stirrade ut i fjärran. »Det är någonting, som samlar sig öfver er. Ni — eller någon annan döljer något för mig.»

Häpen öfver hans allvetande sjönk fru Gimpson tillbaka i stolen.

»Tala», sade den gamle mannen vänligt; »det finns intet skäl, hvarför ni skall uppoffras för andra.»

Fru Gimpson var af samma åsikt, och hon redogjorde i korthet för kvällens händelser. Hon hade godt minne, och hon hade ej glömt någon detalj.

»Märkvärdigt, märkvärdigt», sade den vördnadsvärde herr Silver, då hon hade slutat. »Han är en skarpsinnig man.»

»Ja, inte sant? Han säger, att han kan bevisa det. Och han ämnar ta reda på, hvad ni menade, då ni sade, att ni var rädd att ställa till obehag. Han gör spektakel af er förmåga.»

»Han skall få göra bekantskap med den», sade den gamle mannen med en trotsig blixt i ögonen. »Det lofvar jag er.»

»Men inte skulle det ha ställt till några obehag, om ni hade talt om det där för oss», sade fru Gimpson. »Inte kan man rå för, att man är skeppsbruten.»

»Nej, det är sant», sade astrologen betänksamt. »Men låt dem komma och fråga mig, och hvad ni30

gör, så låt för er egen skull inte en själ veta, att ni har varit här. Om ni gör det, blir faran för er själf så stor, att inte ens jag skall kunna hjälpa er.»

Fru Gimpson ryste, och mer än någonsin imponerad af hans underbara förmåga gick hon långsamt hem; där satt den intet anande Boxer och berättade med välbehag om sina äfventyr för ett gift folk, som bodde i huset bredvid.

»Det är ett underverk, att han lefver», sade herr Jern Thompson och såg upp, då den gamla frun kom in, »det låter som en saga. Visa oss ärret ni har i hufvudet.»

Boxer lydde beredvilligt.

»Vi ska följa med dem, sedan de ha ätit kväll», fortfor herr Thompson, i det han och hans hustru reste sig för att gå. »Det skall bli riktigt roligt för mig att höra, hur Silver blir utskämd.»

Fru Gimpson fnös och såg föraktfullt efter dem, då de gingo. Fru Boxer började, påskyndad af sin man, duka bordet till kvällen.

Det blef en lång måltid, hufvudsakligast tack vare Boxer, men ändtligen var den slut, och sedan han hjälpt till att stänga butiken, gingo de ut till Thompsons, som väntade utanför, och styrde kosan till Crowners Alley. Promenaden dit kryddades af Boxers skämt, då han för hvart tionde steg ryste af fasa vid tanken på de öfvernaturliga saker han skulle komma att bli vittne till, och af herr Thompson, som inte ville vara sämre och oupphörligt stannade orörlig som en stenbild, tills hans skrattande bättre hälft

försäkrade honom, att han inte skulle bli insvept i ett rökmoln och uppgå i gasform.

Då de kommo till herr Silvers bostad, hade sällskapet återtagit sin allvarliga min, och utom att Boxer öfverfölls af en hemsk rysning, då han fick se de båda dödskallarna, som prydde trollkarlens bord, lämnade deras uppförande ingenting öfrigt att önska. Fru Gimpson redogjorde med några förlägna ord för deras ärende. Boxer presenterade hon som en vän till familjen från London.

»Jag skall göra hvad jag kan», sade den gamle mannen, medan de togo plats, »men jag kan endast säga er, hvad jag ser. Om jag inte ser allt eller ser det klart, kan jag inte hjälpa det.»

Boxer blinkade till Thompson och fick ett betydelsefullt nyp till svar; fru Thompson bad dem i en ifrig hviskning hålla sig i skinnet.

De hemlighetsfulla förberedelserna voro snart gjorda. En liten röksky, genom hvilken astrologens hvassa, röda ögon tittade skarpt på Boxer, uppsteg från bordet. Sedan hällde han åtskilliga vätskor i en porslinsspillkum och tittade oafvändt i den, i det han lyfte upp handen för att påbjuda tystnad. »Jag ser syner», tillkännagaf han med graflik röst. »Hamnen i en stor stad; London. Jag ser en illa växt man med krokigt vänsterben stå på däcket af ett fartyg.»

Thompson spärrade upp ögonen af förvåning och knuffade Boxer i sidan, men Boxer, hvars oformliga växt var hans ömtåliga punkt, svarade icke.32

»Fartyget löper ut ur hamnen», fortfor lien-Silver och tittade alltjämt i spillkummen. »Då det glider ut ur hamnmynningen, ser man tydligt dess akter, där namnet är måladt. Det heter . . . det heter ...»

»Titta en gång till, min gubbe lilla», mumlar Boxer mellan tänderna.

»Nordstjärnan», sade astrologen. »Den krokbente mannen står ännu i fören af fartyget; jag vet inte hans namn eller hvem han är. Han tar upp porträttet af ett ungt, vackert fruntimmer ur fickan och ser allvarligt på det.»

Fru Boxer, som ej hade några illusioner angående sitt utseende, rätade upp sig, som om hon fått ett styng; Thompson, som ämnat knuffa Boxer i sidan igen, kom på andra tankar och antog en min af flinthård dygd.

»Synen försvinner», sade herr Silver. »Ah! Jag ser . . . jag ser . . . Ett fartyg i storm på hafvet. Det är Nordstjärnan; det håller på att sjunka. Den krokbente mannen fäller tårar och är förtviflad. Jag kan inte upptäcka mannens namn.»

Boxer, som flera gånger varit nära att afbryta, harskade sig och försökte att se ogenerad ut.

»Fartyget sjunker», fortfor astrologen med genomträngande röst. »Ah, hvad är detta? En vrakspillra, hvarvid en apa klänger sig fast? Nej, nej. Det är den krokbente igen. A, herre min skapare!»

Ahörarne sutto som förstenade. Endast Boxers flämtande andedräkt störde tystnaden.

»Han är ensam på det bottenlösa hafvet», fortfor siaren. »Mörkret faller på. Dagen bräcker och en kanot rodd af en smärt och vacker men mörklagd flicka närmar sig den skeppsbrutne. Hon hjälper honom att stiga i kanoten, och hans hufvud hvilar i hennes sköte, då hon med kraftiga årtag ror kanoten mot en liten ö kantad med palmer.»

»Nej hör nu ...» börjar den öfverväldigade Boxer.

»Tyst! tyst!» utbrast den lifligt intresserade Thompson. »Kan ni inte tiga?»

»Synen bleknar», fortfor den gamle mannen. »Jag ser en ny syn: ett infödingsbröllop. Det är den mörka flickan och mannen, som hon räddade. Ah! Bröllopet afbrytes. En ung man, en inföding, rusar in i gruppen. Han har en lång knif i handen. Han kastar sig öfver den krokbente och sårar honom i hufvudet.»

Ofrivilligt trefvar Boxer med handen efter sitt ärofulla ärr, och de andra sticka fram hufvudet för att titta på det. Fru Boxers ansikte hade ett fruktansvärdt uttryck, men fru Gimpson satt där med den melankoliska och tåliga triumfen hos en, som känner karlarne och inte blir förvånad öfver någonting, som de göra.

»Synen försvinner», fortfor den entoniga rösten, »och en annan träder fram. Samme man står på däcket af ett litet fartyg. Namnet i aktern är Pel.. . nej, Parr . . . nej, Pärlan. Det glider ut från stranden, där den mörka flickan står och sträcker ut händerna

bönfallande. Den krokbente mannen småler och tar fram porträttet af den unga vackra flickan.»

»Nej, hör nu», sade den ursinnige Boxer, »nu tror jag vi ha fått nog af den här smörjan. Jag har fått . . . mer än nog.»

»Det undrar jag inte på», sade hans hustru och darrade af förbittring. »Du kan gå, om du har lust. Jag ämnar stanna och höra på alltsammans ända till slut.»

»Sitt kvar, du», förmanade den ofantligt intresserade Thompson. »Han har ju inte sagt, att det är du; det måtte väl finnas mer än en vanskaplig människa i världen?»

»Jag ser en oceanångare», sade siaren, som tycktes ha befunnit sig i trance under detta samtal. »Den seglar från Australien till England. Jag ser tydligt namnet: Marston Towers. Samme man är ombord. Fartyget kommer till London. Synen försvinner, en annan träder fram. Den krokbente mannen sitter tillsammans med ett fruntimmer med vackert ansikte — inte den samma som på fotografien.»

»Jag kan inte begripa hvad de se på honom», mumlade Thompson i en afundsjuk hviskning. »Han är ju riktigt skrofful ...»

»De sitta hand i hand», fortfor astrologen med höjd röst. »Hon småler mot honom och smeker sakta hans hufvud; han ...»

En högljudd klatsch genljöd i rummet och öfver-raskade hela sällskapet; fru Boxer hade, ur stånd att behärska sig längre, långt ifrån att följa exemplet,

gätt till den andra ytterligheten och gifvit sin man en duktig örfil. Boxer sprang ursinnig upp, och under den villervalla, som nu uppstod, stötte han till den magiska spillkummen, så att dess innehåll rann ut, till Thompsons stora förargelse.

»Jag kan inte se mera», sade siaren och sjönk hastigt ned i en stol bakom bordet, då Boxer gick emot honom.

Fru Gimpson knuffade undan sin måg, och i det hon lade en anspråkslös betalning på bordet, tog hon sin dotters arm och förde henne ut. Thompsons följde efter, och med en obeslutsam blick på herr Silver följde Boxer efter dem och bildade efter-truppen. De andra gingo tysta en stund; sedan hördes Thompson med känsla och öfvertygelse förklara, att om det bara funnes flera spåmän i världen, skulle människorna bli bättre.

Boxer gick fram till sin hustru. »Hör på, Mary...» började han.

»Tala inte till mig», sade hans hustru och drog sig närmare intill sin mor, »jag svarar inte.»

Boxer skrattade bittert. »Jo, det här var en treflig hemkomst», anmärkte han.

Han drog sig efter igen och gick där alldeles ursinnig, och inte förbättrades hans dåliga lynne, då han såg, att fru Thompson, troligen i fast tro på ordspråket, att »dåligt sällskap fördärfvar goda seder», fattat ett säkert tag i sin mans arm. Hans ställning som bannlyst var alldeles tydlig, och han skar tänderna af raseri, då han såg fru Gimpsons ryggs36

kappraka dygd. Då de kommo hem, var han i en sådan stämning, att han kunnat begå långt värre saker än dem astrologen beskyllt honom för.

Då han ämnade följa med sin hustru in, betraktade hon honom med en så frågande blick, att han stannade med foten på tröskeln.

»Har du glömt något här inne, som du vill ha?» frågade hon.

Boxer skakade på hufvudet. »Jag ämnade bara gå med in och bekänna allt», sade han i besynnerlig ton; »sedan skall jag gå.»

Fru Gimpson drog sig undan för att låta honom gå förbi, och Thompson lät ej afvisa sig, utan följde tätt efter med sin svagt protesterande hustru. De satte sig i en rad utmed väggen, och Boxer, som satt midtemot dem som en skållad pudel, betraktade dem ilsket.

»Nå?» sade fru Boxer slutligen.

»Allt hvad han sade var fullkomligt sant», sade hennes man trotsigt. »Det enda är, att han inte talte om hälften ens. Jag gifte mig med inalles tre mörklagda flickor.»

Alla utom Thompson ryste af fasa.

»Sedan gifte jag mig med en hvit flicka i Australien», fortfor Boxer med drömmande min. »Det förvånar mig, att inte Silver såg det i spillkummen; han är då bara en half spåman ...»

»Hvad i all världen se de på honom?» hviskade den förvånade Thompson till sin hustru.

»Och gifte du dig med den vackra flickan på fotografien?» frågade fru Boxer med darrande röst.

»Ja, det gjorde jag.»

»En så'n slampa!» skrek fru Boxer.

»Jag gifte mig med henne», sade Boxer tankfullt. »Jag gifte mig med henne i Camberwell, anno nittitre.»

Nittitreh utbrast hans hustru öfverraskad. »Det kan inte vara möjligt. Du gifte dig ju inte med mig förr än nittifyra.*

»Hvad hör det hit!» frågade vidundret lugnt.

Blek som döden reste fru Boxer sig från stolen och stod och stirrade på honom med förfärade blickar; hon kunde inte få fram ett ord.

»Skurk!» skrek fru Gimpson häftigt. »Jag misstrodde er alltid.»

»Det vet jag nog», sade Boxer lugnt.

»Ni har begått tvegifte!» skrek fru Gimpson.

»Gång på gång», medgaf Boxer muntert. »Det har riktigt blifvit en vana hos mig.»

»Lefde er första hustru, då ni gifte er med min dotter?» frågade fru Gimpson.

»Lefde? Naturligtvis lefde hon. Hon lefver än — Gud välsigne människan.»

Han lutade sig tillbaka i stolen och betraktade innerligt belåten de andras förfärade ansikten.

»Ni. . . ni kommer på fästning för det där!» stönade fru Gimpson. »Hvad är er första hustrus adress?»

»Jag vägrar att besvara den frågan.»

»Hvad är er första hustrus adress?» upprepade fru Gimpson.

»Fråga siaren», sade Boxer med ett retsamt leende. »Och låt honom sedan komma inför domstolen som vittne, med sin lilla spillkum och hela bråten. Han kan tala om mera för er än jag.»

»Jag fordrar att få veta hennes namn och adress», skrek fru Gimpson och lade sin seniga arm om den darrande fru Boxers lif.

»Jag vägrar att uppge den», sade Boxer helt trankilt. »Det är inte troligt, att jag skall ge er sådana vapen mot mig; för resten är det inte till-låtet i lagen att anklaga sig själf. Gå på ni och stäm mig för tvegifte och kalla in den rödögda gubben som vittne.»

Fru Gimpson såg på honom med mållös vrede, lutade sig sedan fram och hviskade ifrigt med fru Thompson. Fru Boxer gick fram till sin man.

»A, John», jämrade hon, »säg, att det inte är sant, säg, att det inte är sant.»

Boxer tvekade. »Hvad tjänar det till, att jag säger något?» sade han trotsigt.

»Det är inte sant», envisades hans hustru. »Säg, att det inte är sant.»

»Hvad jag talade om för dig, då jag först kom hem i kväll, var fullkomligt sant», sade hennes man långsamt. »Och hvad jag nu har talat om är lika sant som hvad den lögnaktige gamle spåmannen berättade dig. Du får tro hvad du vill.»

»Jag tror dig, John», sade hans hustru ödmjukt.

Boxers ansikte klarnade och han drog ned henne på sitt knä.

»Det är rätt», sade han gladt. »Så länge du tror på mig, bryr jag mig inte om, hvad andra tänka. Men innan jag blir många dagar äldre, skall jag nog ta reda på, hur den där gamla skälmen kunde veta namnen på de fartyg jag var ombord på. Det ser ut, som om någon hade skvallrat.» BLUNDELLS LILLA TILLÄGG.

enia Turnbull hade roligt på sitt stilla, oskyldiga sätt. Det svala hvardagsrummet på Turnbulls gård var en behaglig kontrast mot det heta solskenet utanför, och surret af bina, som kommo in genom det öppna fönstret, var ofantligt sömngifvande för medelålders personer. Från sin plats vid fönstret åsåg hon med småleende intresse, hur fadern — som genom hennes bägge tillbedjares besök hindrats från att ta sig sin vanliga middagslur på söndagen — gjorde vilda ansträngningar att inte bli oartig.

»Far blef så glad öfver, att ni båda kom», sade hon, »det är mycket tråkigt för honom att vara ensam med mig hela eftermiddagen.»

»Jag kan inte tänka mig, hur man skulle kunna ha tråkigt, då man är ensam med er», sade sergeant Dick Daly och betraktade henne med sina käcka bruna ögon.

John Blundell rynkade pannan; det var tredje gången som sergeanten sade just det han skulle ha velat säga, om han bara kommit att tänka på det.

»Jag har ingenting emot att ha tråkigt», inföll Turnbull.

Ingendera af herrarne sade något.

»Jag tycker om det», fortfor Turnbull sömnigt, »det har jag alltid gjort, från det jag var barn.»

De bägge unga männen sågo på hvarandra; sedan sågo de på Venia; sergeanten antog en sorglöst obesvärad min, medan John Blundell satt där i sin stol, som om han vore fastväxt vid den. Turnbull nästan stönade, då han kom ihåg, hur trög han var i vändningarna.

»Trädgården är ganska vacker», sade han och såg nästan bedjande på de andra.

»Ja, utomordentligt», instämde sergeanten. »Jag såg den i går.»

»Några af rosorna på den där stora busken ha slagit ut litet mera sedan dess», sade Turnbull.

Sergeant Daly uttryckte sin glädje däröfver och sade, att det alls inte förvånade honom. Det var knappt fjorton dagar sedan han kommit till byn för att hälsa på en släkting, men under denna korta tid hade han, till herr Blundelis stora förargelse, gjort sig förvånande hemmastadd hos Turnbulls. För Venia berättade han sällsamma äfventyr till lands och sjös, och beträffande ämnen, hvarom gubben naturligtvis inte visste det ringaste, hade han massor af upplysningar att meddela. Han började tala half-

högt med Venia, och Blundell blef alldeles förskräckt, då han såg, hur intresserad hon var. Deras röster hördes snart endast som ett mummel, och sergeantens välborstade hufvud lutade sig närmare åhörarin-nans. Då han blef befriad från hans uppmärksamhet, somnade Turnbull utan vidare.

Blundell satt bortglömd och åsåg motvilligt en kurtis, som han ej var i stånd att hindra. I betraktande af sina begränsade tillfällen utvecklade miss Turnbull en skicklighet, som förvånade honom. Till och med sergeanten blef förvånad och misstänkte henne för långvarig öfning.

»Jag undrar, om det är mycket hett ute?» sade hon slutligen, i det hon reste sig och tittade ut genom fönstret.

»Bara lagom varmt», sade sergeanten. »Det är säkert härligt där nere vid sjön.»

»Jag är rädd, att vi störa pappa med vårt prat», sade den omtänksamma dottern. »Vill ni säga honom, då han vaknar, att vi ha gått ut och gått ett slag?» tillade hon, vändande sig till Blundell.

Blundell, som hade rest sig i tanke att spela den anspråkslösa, men enligt hans åsikt högeligen nödvändiga rollen af förkläde, satte sig igen och stirrade ut genom fönstret, tills de försvunnit. Han var nästan böjd för att anse, att förhållandena manade honom att väcka Turnbull genast.

En timme därefter vaknade denne och fann, att han var ensam med Blundell, en omständighet, för

hvilken han envist bemödade sig att välta skulden på denne.

»Hvarför gick ni inte med dem?» frågade han.

»Emedan de inte bad mig», svarade den andre.

Turnbull satte sig upp i stolen och betraktade honom föraktfullt. »Det är märkvärdigt, så litet kurage ni har, stora, starka karlen», utbrast han.

»Jag har inte lust att hänga mig på dem, som inte vilja ha mig med», svarade Blundell.

»Det är alldeles misstag», sade den andre och gaf honom en sträng blick. »Flickor tycka om till-tagsna karlar, och i stället för att göra som ni har lust, sätter ni er här helt beskedligt och gör hvad man säger till er, alldeles som en tam . . . tam...»

»En tam hvad för slag?» frågade Blundell stött.

»Jag vet inte. . . det tamaste ni kan tänka er. Nu skrattar Daly i mjugg åt er och talar med Venia om Waterloo och Krim, som om han hade varit med där. Jag trodde, att det var så godt som uppgjordt mellan er.»

»Det trodde jag också.»

»Ni är en stor karl, John», sade Turnbull, »men ni är trög. Ni är bara muskler, men intet hufvud.»

»Jag tänker alltid efteråt», sade Blundell ödmjukt, »vanligen sedan jag har gått och lagt mig.»

Turnbull fnös föraktfullt och gick ett slag af och an i rummet; sedan stängde han dörren och gick åter fram till sin vän.

»Ni är kanske förvånad öfver, att jag är så angelägen att bli af med Venia», sade han lång-

samt, »men saken är den, att jag funderar på att gifta om mig.»

»Ni!» utbrast Blundeli förvånad.

»Ja, just jag», sade den andre litet skarpt. »Men hon vill inte gifta sig, så länge Venia är hemma. Det är en

hemlighet, ty om Venia finge höra det, skulle hon själf gå ogift bara för att hindra det. En sådan flicka är hon.»

Blundell hostade, men nekade ej för det. »Hvem är det?» frågade han.

»Miss Sippet. Hon kunde inte reda sig en timme mot Venia.»

Blundell, som var pedantiskt samvetsgrann, reducerade tiden till fem minuter.

»Och nu», sade Turnbull bekymrad, »är hon, så vidt jag kan se, förtjust i Daly. Om de bli förlofvade, dröjer det i åratal, innan de kunna gifta sig. Hon tycks vara galen i hjältar. Hon talade om honom härom kvällen. Eller rättare sagdt, hon talade om er.»

Blundell rodnade af förtjusning.

»Hon sa', att ni inte var någon hjälte», förklarade Turnbull. »Jag tog er naturligtvis i försvar. Jag sa', att ni var för klok att våga lifvet. Jag sa', att ni var en mycket försiktig människa, och jag talte om för henne, hur noga ni är med fuktiga lakan. Det har er hushållerska berättat för mig.»

»Dumheter», sade Blundell, blodröd i ansiktet. »Jag skall ge den där gamla tokan respass, om hon inte kan hålla munnen.»

»Det är mycket förståndigt af er, John», sade Turnbull, »och en förståndig flicka skulle sätta värde på det. Men i stället rynkade hon bara på näsan, då jag talade om för henne, hur noga ni alltid är med att ha flanell på bara kroppen. Hon sa', att hon tyckte om våghalsar.»

»Hon tycker väl, att Daly är en våghals», sade den förolämpade Blundell. »Och jag tycker folk kunde låta bli att tala om mig och min bara kropp. Hvarför kan de inte sköta sig själfva?»

Turnbull betraktade honom med ovilja, satte sig kapprak upp i stolen, stoppade långsamt sin pipa, nekade att ta emot en erbjuden tändsticka, reste sig och tog en från spiselhyllan.

»Jag sa' det i ert eget intresse», sade han och gaf den otacksamme en skarp blick. »Jag försökte få Venia att inse, hvilken omtänksam man ni skulle bli. Miss Sippet själf är mycket noga med sådana saker — och Venia tycktes verkligen fundera litet på det, ty hon frågade mig, om ni begagnade säng-värmare.»

Bill reste sig från stolen, och utan att bry sig om formaliteten att ta afsked af sin värd lämnade han rummet och slog häftigt igen dörren efter sig. Han var eldröd af förargelse, och under hemvägen gjorde han dystra reflexioner öfver det dumma i att fullfölja en öm moders traditioner och inte tänka själf.

Under de närmaste två, tre dagarna underlät han, till Venias hemliga förtret, att visa sig på gården — en omständighet, som gjorde flirten med sergeanten

tämligen ointressant. Hennes enda ersättning var faderns förargelse, och för hans räkning orerade hon vidt och bredt om krigareståndets välsignelser på ett sätt, som kunde ha varit lärorikt för en värfvare.

»Hon är alldeles galen i soldater», sade han till Blundell, som han försökte sporra till förtviflade ansträngningar. »Jag har iakttagit henne noga, och nu ser jag, hur det hänger ihop: hon är romanesk. Ni är för trög och hvardaglig för henne. Hon vill ha en, som är mera bländande. Senast härom kvällen sa' hon till Daly, att hon tycker om hjältar. Sa' honom det rent ut. Jag satt inne och hörde på. Det är synd att ni inte är någon hjälte, John.»

»Ja», sade Blundell, »men om jag vore det, skulle hon nog tycka om något annat.»

Den andre skakade på hufvudet. »Om ni bara kunde göra någonting käckt», mumlade han, »slå halft ihjäl någon, eller rädda någons lif, och låta henne se på, då ni gjorde det. Kan ni inte hoppa i sjön och rädda någon från att drunknar»

»Jo, det kunde jag», sade Blundell, »bara någon ville trilla i.»

»Ni kan säga, att ni tyckte någon höll på att drunkna», föreslog Turnbull.

»Och bli utskrattad», sade Blundell, som kunde sin Venia utantill.

»Ni tycks alltid gå och tänka ut invändningar», klagade Turnbull. »Det är inte första gången jag märker det.»%

»Jag skulle hoppa i straxt, om det låg någon i sjön», sade Blundell. »Jag är just ingen skicklig simmare, men ...»

»Så mycket bättre», afbröt den andre, »då vore det så mycket modigare.»

»Och jag frågar inte mycket efter, om jag drunknar», fortfor den unge mannen dystert.

Turnbull stoppade händerna i fickorna och gick ett par slag af och an i rummet. Han rynkade ögonbrynen och knep ihop läpparna. Blundeli iakttog en aktningsfull tystnad, då han såg hans inre spänning.

»Vi ska alla fyra ta oss en promenad på kajen om söndag eftermiddag», sade Turnbull slutligen.

»Hvarför det?» frågade hans vän och spärrade upp ögonen.

»För att Daly möjligen skall ramla i», sade den andre.

»Ja, det gör han kanske, om vi gå af och an fem millioner gånger», sade Blundell surmulet.

»Han kanske gör det, om vi gå tre eller fyra gånger», sade Turnbull, »i synnerhet om ni råkar snafva.»

»Jag snafvar aldrig», sade den fantasilöse Blundell. »Jag vet ingen så säker på foten som jag.»

»Eller så tjockskallig», tillade Turnbull förargad.

Blundell betraktade honom tåligt; han misstänkte starkt, att hans vän hade druckit ett glas för mycket.

»Att snafva», sade Turnbull och blef med en ansträngning herre öfver sin förargelse, »att snafva är något som kan hända hvem som helst, Ni stöter48

er fot mot en sten och gör en öfverhalning åt Daly till; han ramlar i sjön, och ni kastar af er rocken och dyker ner efter honom. Han kan inte ta ett enda simtag.»

Blundell höll andan och såg på honom med mållös häpnad.

»Det är säkert rätt mycket folk nere vid kajen, om det är en vacker eftermiddag», fortfor hans instruktör. »Ni får halfva Dunchurch omkring er, de berömma er och klappa er på axeln — alltsammans inför Venias ögon, kom ihåg det. Det kommer i alla tidningar, och ni får medalj.»

»Men tänk, om vi drunkna bägge två?» sade Blundell helt lugnt.

»Drunkna? Dumheter! Men gör- som ni vill. Om ni är rädd ...»

»Jag skall göra det», sade Blundell beslutsamt.

»Men kom ihåg, att ni inte gör det, som om det vore lika lätt som att kasta en slängkyss; ni måste själf vara halft drunknad, eller åtminstone låtsas vara det. Och då ni ligger uppe på kajen, så tag tid på er, innan ni kvicknar till. Låt Daly hämta sig först; ni skall inte låta honom få allt medlidandet.»

»Det är bra», sade den andre

»Efter en stund kan ni slå upp ögonen. Sedan skulle jag säga, om jag vore som ni: »Farväl, Venia», och blunda igen. Gå på med att spela komedi, och skicka hälsningar till edra mostrar.»

»Det låter ju helt naturligt.»BLUNDELLS LILLA TILLÄGG.

49

»Det är helt naturligt. Det där är bara en idé jag har gifvit er. Det blir er ensak att brodera ut den. Ni har två dagar

på er att tänka på saken.»

Blundell tackade honom, och under de närmaste två dagarna tänkte han knappt på något annat. Som han var en omtänksam människa, gjorde han sitt testamente, och det var i jämförelsevis glad sinnesstämning han på söndags eftermiddag begaf sig till Turnbulls gård.

Sergeanten var redan där och satt och pratade tyst med Venia i fönstret, medan Turnbull satt midtemot i en ekstol och betraktade honom med en min, som till och med Jago skulle ha ansett öfverdrifven.

»Vi tänkte just på att ta oss en promenad ner till sjön», sade han, då Blundell kom in.

»Hvad? En så het dag?» sade Venia.

»Jag tänkte just på, hur svalt och skönt det är här inne», sade sergeanten, som hoppades på en repetition af förra söndagens föreställning.

»Det är svalare ute», sade Turnbull med en af-siktlig förvridning af fakta, »mycket svalare då man blir van vid det.»

Han gick före med Blundell, och Venia och sergeanten följde efter och höllo sig så mycket som möjligt i skuggan af de dammiga häckarna. Solen gassade, och knappt ett dussin människor syntes till på den lilla halfrunda kajen, som utgjorde den vanliga söndagseftermiddags promenaden. Vattnet slickade kallt och grönt stenfoten tio, tolf fot nedanför.

Vid yttersta ändan af kajen, under lyktan, stannade de alla, skenbart för att beundra ett fullriggadt skepp, som seglade långsamt på afstånd, men i självfva verket för att åstadkomma det ombyte af följeslagare, som var nödvändigt för den scen, som skulle utspelas. Ändringen vållade Turnbull litet hufvudbry, men till sist lyckades han, och gående bakom de bägge unga männen, väntade han litet nervöst på, hur det skulle gå.

Två gånger promenerade de hela kajen i ända, och ingenting hände. Skeppet var ännu synligt, och då sergeanten stannade för att se på det, förlorade sällskapet sin sammansättning, och han tog bort den tillmötesgående Venia midt för näsan på hennes far.

»Jo, ni är just en präktig regissör, ni, John Blundell», sade Turnbull förargad.

»Jag vet, hvad jag gör», sade Blundell lugnt.

»Nå hvarför gör ni det inte då?» frågade den andre. »Ni ämnar väl vänta tills det blir mera folk, men då ser kanske någon af dem att ni knuffar honom i.»

»Det är inte det», sade Blundell, »men ni uppmanade mig att brodera ut en plan, och nu har jag tänkt ut ett litet tillägg.» »Nå?»

»Det gör just inte stor nytta att rädda Daly», sade Blundell; »det är det jag har tänkt på. Han skulle vara i lika stor fara som jag och bli föremål för lika mycket medlidande, kanske mera.»

»Är det er mening att dra er ur spelet?» frågade Turnbull.

»Nej, men det skulle vara mycket bättre, om jag räddade någon annan. Jag vill inte, att Daly skall bli föremål för medlidande.»

»Bah, ni ämnar dra er ur spelet», sade den uppretade Turnbull. »Ni är rädd för litet kallt vatten.»

»Nej, det är jag inte», sade Blundell, »men det skulle vara bättre på allt sätt att rädda någon annan. Då får hon se Daly stå där och göra ingenting, medan jag kämpar för mitt lif. Jag har tänkt ut det mycket noga. Jag vet, att jag inte är rask i vändningarna, men jag är säker, att då jag föresätter mig att göra en sak, gör jag det. Det borde ni

veta.»

»Allt det där är mycket bra», sade den andre, »men hvem annan finns det att knuffa i?»

»Det skall nog gå bra», sade Blundell undvikande. »Bekymra er inte om det, jag skall nog hitta på någon.»

Turnbull vände sig om och tittade fundersamt nedåt kajen. Han litade vanligen på Blundells beslutsamhet, men vid detta tillfälle hade han sina tvifvel.

»Hm, det är en gåta för mig», sade han. »Jag afstår från att fundera. Det tycks... nej, stopp! Herre Gud, var försiktig! Nu hade ni så när haft mig i sjön.»

»Verkligen?» sade Blundell. »Jag ber om ursäkt.»

Förargad öfver denna ovårdsamhet, mottog Turnbull ursäkten vresigt och lunkade vidare under tystnad. Men han ryste till nervöst, då en vidunderlig och ovär-52

dig misstanke dök upp inom honom. Det var ett alldeles otroligt antagande, men på samma gång kände han, att det var bäst att sätta sig i säkerhet, och i ganska betydelsefull ton uttalade han sin önskan att byta plats med sin klumpige vän.

»Det är ju bra som det är», sade Blundell.

»Det vet jag nog», sade Turnbull och såg skarpt på honom, »men jag föredrar den här sidan. Det var alldeles på vippen, att ni hade puffat mig i nyss.»

»Jag snafvade.»

»En tum till, och jag hade plumsat i», sade Turnbull med en rysning. »Det hade just varit trefligt.»

Blundell hostade och såg utåt hafvet. »Olyckshändelser kunna ju inträffa», mumlade han.

De voro åter vid ändan af kajen och stodo där och pratade, och då de vände om ännu en gång, blef sergeanten förvånad och glad öfver, att det gick så lätt att snappa bort Venia. Turnbull och Blundell följde efter ett litet stycke bakom, och den förres misstankar söfdes litet, då han såg att hans vän ej gjorde något försök att få gå på insidan. Han såg sig intresserad omkring efter ett eventuellt offer, men förgäfves.

»Hvad ser ni på?» frågade han otåligt, då Blundell plötsligt stannade och tittade nyfiket ner i vattnet.

»En manet», sade den andre lakoniskt. »Aldrig har jag sett ett sådant vidunder. Den är visst en meter tvärsöfver.»

Turnbull stannade, men kunde ej se någonting, och till och med, då Blundell pekade på den, lycka-

des det honom ej bättre. Han tog ett steg framåt, och hans misstankar vaknade med förnyad styrka, då en hand vänskapligt lades på hans axel. I nästa ögonblick ramlade han med ett vildt skrik ner i vattnet och försvann. Venia och sergeanten, som hastigt vändt om, kommo just lagom för att se den vattenkonst han framkallat.

»O, rädda honom!» ropade Venia.

Sergeanten sprang fram till kajbrädden och såg med hjälplös oro, hur Turnbull kom upp till ytan och försvann igen. Blundell, som kastat af sig rocken, hoppade i, och kom snart upp till vattenytan igen och höll den nästan kväfde Turnbull i kragen.

»Var stilla», skrek han barskt, då Turnbull försökte få tag i honom, »var stilla, annars släpper jag er.»

»Hjälp!» skrek gubben och tittade upp på den lilla grupp af människor, som samlats på kajen.

En korpulent fiskare, som inte hade sprungit på trettio år, kom i knegande traf utmed kajen med en hoprullad lina öfver armen. John Blundell såg honom, och ihågkommande Turnbulls ord om slängkyssen, lyfte han upp sin

lediga arm och doppade den ursinnige mannen ännu ett tag. Då de kommo upp, var han för sin egen del glad åt att få gripa tag i linan, som fiskaren skickligt kastat ut, och bli helt sakta och varligt dragen intill stenfoten.

»Jag skall bogsera er till trappan», sade fiskaren. »Släpp inte linan.»

Turnbull såg, hur det förhöll sig; han lindade54

repet omkring sin handled och började återfå sin sinnesnärvaro, då de sakta och vackert närmade sig trappan. Beredvilliga händer drogo upp dem ur vattnet och hjälpte dem upp på kajen, där Turnbull, sittande i sin egen vattenpuss, hostade upp saltvatten och stirrade ilsket på den sanslöse Blundelis orörliga kropp. Sergeant Daly och en atinan karl höllo på att i god tro ge den skenbart drunknade den första behandlingen, medan den tjocke fiskaren med bägge händerna för munnen i hj ärtslitande ton skrek på en tunna att rulla honom i.

»Han . . . han . . . puffade mig i», stönade den halfkväfde Turnbull.

Ingen gaf akt på honom; till och med Venia, som sett, att det inte felades honom något, låg på knä bredvid den sanslöse Blundell.

»Han. . . han gör sig till!» bölade den försummade Turnbull.

»Fy skäms!» sade någon, utan att ens se på honom.

»Han puffade mig i», upprepade Turnbull. »Han puffade mig i.»

»O, pappa», sade Venia med en skandaliserad blick på honom, »hur kan du—?»

»Det är skamligt!» sade åskådarne helt kort och liknöjdt, medan de ängsligt väntade på, att Blundell skulle ge några lifstecken ifrån sig. Han låg stilla med tillslutna ögon, men hans hörsel var lika skarp som vanligt, och dånet af en tunna, som rulladesBLUNDELLS LILLA TILLÄGG.

55

fram af en andfådd samaritan, verkade mera upp-lifvande på honom än något annat.

»Farväl, Venia», sade han med matttröst, »Farväl!»

Miss Turnbull suckade och fattade hans hand.

»Han gör sig till», skränade Turnbull, utom sig af raseri öfver att han så troget utförde hans instruktioner. »Han puffade mig i.»

Ett vredgadt mummel hördes från de omkring-stående.

»Ni skall vara rättvis, herr Turnbull», sade sergeanten litet skarpt.

»Han var nära att sätta lifvet till för er skull», sade den tjocke fiskaren. »Det är den modigaste karl jag nå'nsin har sett. Om jag inte hade varit till hands med linan, skulle ni ha drunknat bägge två.»

»Hälsa . . . alla . . .» sade Blundell matt. »Farväl, Venia. Farväl, herr Turnbull.»

»Hvar är tunnan?» frågade den tjocke fiskaren otåligt. »Kommer den i dag eller i nästa vecka! Seså, tag i nu, två stycken ...»

Med en stor ansträngning och stödd af Venia och sergeanten satte Blundeli sig upp. Han kände, att han hade gjort ett godt intryck, och han hade ingen lust att fördärfva det genom att låta rulla sig i en tunna. Med ett undantag betraktade alla honom med af beundran fuktiga ögon. Undantagets ögon voro kanske de fuktigaste af alla, men det fanns ingen beundran i dem.

»Ni ä' lurade allesammans», sade han, i det han56

steg upp och stampade i marken. »Jag säger er ju, att han knuffade mig i med flit.»

»A, pappa, hur kan du —?!» frågade Venia ond. »Han har ju räddat ditt lif.»

»Han puffade mig i», upprepade Turnbull. »Sa' till mig att titta på en manet och puffade mig i.»

»Hvarför?» frågade sergeant Daly.

»Emedan ...» sade Turnbull. Han såg på den intet anande sergeanten, och orden dogo bort i ett oartikuleradt läte.

»Hvarför?» upprepade sergeanten triumferande. »Tag ert förnuft till fånga, herr Turnbull. Hvad är det för mening i att knuffa er i och sedan nästan sätta lifvet till för att rädda er? Det skulle vara galenskap. Det var den vackraste bragd jag någonsin sett.»

»Det var ni, herr Turnbull», sade den tjocke fiskaren och klappade honom på armen, »som fick ett litet solstygn.»

»Det kände ni som en knuff», sade en annan karl, »och så stöp ni i.»

»Det är alldeles klart, det», sade en tredje.

»Ni är röd i synen nu», sade den tjocke fiskaren och betraktade honom kritiskt, »och edra ögon äro utsprängda. Lyd ni mitt råd och gå hem och lägg er, och det första ni gör, då ni blir klar i hufv'et igen, blir att gå och tacka herr Blundell för allt hvad han har gjort för er.»

Turnbull såg på de omkringstående och blef så ursinnig, att deras ansikten försvunno i en dimma.

En man, som inte visste, hur genomblöt han var, ordinerade våta omslag på hans panna.

»Jag vill inte ha någon tack, herr Turnbull», sade Blundell matt, då de hjälpte honom att resa sig upp. »Jag skulle göra det samma för er ännu en gång.»

Den tjocke fiskaren klappade honom beundrande på ryggen, och Turnbull kände sig som en profet, då han såg, hur åskådarne trängdes omkring Blundell och följde fiskarens exempel. Ömt men stadigt ledde de hjälten hem i triumf, ropande vältaliga skildringar af hans bragd till nyfikna grannar, då de gingo förbi. Turnbull, som vresigt gick sist i processionen, mottog med bister tystnad sina vänners lyckönskningar.

Den märkvärdiga hallucinationen, som framkallats af solstygnet, varade för honom i öfver en vecka, men sedan klarnade hans förstånd och han såg saken i samma ljus som klokt folk. Venia var den första, som lyckönskade honom till hans tillfrisknande, men hans besynnerliga beteende, då han friade till miss Sippet samma dag hon själf blef fru Blundell, öfver-tygade henne, att hans tillfrisknande endast var partiellt.

DEN BESKEDLIGE BILL

Styrka och beskedlighet, sade nattvakten fundersamt, i det han kände på sina armmuskler, styrka och beskedlighet följs alltid åt. Ibland träffar man på en stark karl, som inte är beskedlig, men då ä' alla, som han kommer i beröring med så mycket beskedligare, så att det kan komma på ett ut.

Den starkaste och beskedligaste karl jag någonsin har träffat på var Bill Burton,, kamrat till Ingefärs-Dick. Han var för resten kamrat till Peter Russet och Sam Small också. Han var inte öfver sig lång, ungefär vid min längd, hans armar va' lika grofva som andra karlars ben, och hans bröst och rygg och axlar kunde ha passat för en jätte. Men så hade han fromma blå ögon som en flicka (blått är min favoritfärg på flickögon) och ett vackert, lent, lockigt brunt skägg. Han hade tagit maskinistexamen också, och det visade, hur beskedlig han var, att han ändå ville vara i lag med eldare.

Han var så förtjust i dem, att då de allesammans hade mönstrat af från »Hafskungen», bad han att få hyra ett rum tillsammans med dem i land. Det tyckte alla om, för det blir alltid billigare för fyra än för tre, och Bill var ju så beskedlig, att han fann sig i allting, och då någon af de tre andra var fallen för gräl, brukade han uppträda som

fredsmäklare.

Det enda hos honom som de inte tyckte om var att han var absolutist. Han gick på kaféer med dem, men han ville inte dricka något, det vill säga, han ville inte dricka öl, och Dick brukade säga, att han blef riktigt sjuk, då han såg Bill kolka i sig en butelj lemonad hvar gång de togo sig litet till bästa. En kväll, då han hade druckit sjutton buteljer, kunde han knappt komma hem, och Peter Russet, som förstod sig litet på aloëpiller och tocket där, påpekade för honom, hur skadligt det var för hans hälsa. Han bevisade, att lemonaden skulle alldeles nöta ut Bills bukhinna, och om han gick på så där, kunde han falla ner död när som helst.

Det skrämde upp Bill litet, och följande kväll drack han ingen lemonad, utan i stället fem buteljer ingefärsdricka, sex olika slags nykterhetsöl, tre sodavatten och två koppar kaffe. Jag räknade inte hvad han drack på apoteket efteråt, för det tog han in som medicin, men han var så konstig invärtes morgonen därpå, att han började bli rädd för, att han skulle bli tvungen att alldeles sluta upp med att dricka.60

Följande kväll drack han ingenting, men han var så spendersam, att han ville betala hvar fjärde gång ändå, och det var inte roligt för de andra pojkarna att se honom betala och inte få något med. Det fördärfvade kvällen för dem, och alldenstund de bara hade fått hälften så mycket som de va' vana vid, va' de inte alls vid sunda vätskor morgonen därpå.

»Hvarför kan du inte dricka litet öl, Bill?» frågade Dick.

Bill hängde med hufvudet och såg litet generad ut. »Det vill jag helst inte», sa' han till sist. »Jag har varit absolutist i elfva månader nu.»

»Tänk på din hälsa, Bill», sade Peter Russet, »din hälsa är viktigare än nykterhetslöftet. Hur kom det sig, att du blef absolutist?»

Bill hostade. »Jag har mina skäl», sade han. »En af mina kamrater ville, att jag skulle bli det.»

»Han borde ha haft bättre förstånd», sade Sam.

»Han hade sina skäl», sade Bill.

»Ja», sade Dick, »så mycket kan jag då säga, att det är bra ovänligt af dig, Bill.»

»Ovänligt?» sade Bill och ryckte till. »Säg inte så, kamrat.»

»Jo, det måste jag säga», sade Dick mycket bestämdt.

»Du behöfver inte dricka för mycket, Bill», sade Sam, »det begär ingen, att du skall göra. Drick måttligt, som vi gör.»

»Det slår i hufv'e», sade Bill slutligen.60 DEN BESKEDLIGE BILL.

»Nå, än se'n då?» sade Dick. »Det slår i hufVe på hvar och en, vet jag. En kväll gick Sam bakom en poliskonstapel och kittlade honom under armarna, inte sant, Sam?»

»Det gjorde jag visst inte», sade Sam och blef arg.

»Jo jo men, du fick plikta tio shillings för det dan därpå, så mycket vet jag då», sade Dick.

»Jag fick plikta tio shillings för att jag knuffade honom», sade Sam ursinnig. »Aldrig i mitt lif har jag kittlat någon polis. Det skulle aldrig kunna falla mig in. Lika gärna kunde jag vilja flyga som kittla en polis. Den, som säger, att jag gjorde det, han är en lögnare. Hvarför skulle jag göra det? Hvad tjänade det till? Hvarför skulle jag vilja göra det?»

»Nej, nej, nej», sade Dick och stoppade fingrarna i öronen, »då gjorde du det väl inte då.»

»Nej, det gjorde jag inte», sade Sam, »och kom ihåg det. Det här är inte första gången du har sagt den där lögnen om mig. Jag kan tåla ett skämt af hvem som helst, men den, som går och säger, att jag kittlade ...»

»Seså, tig nu», sade Dick och Peter Russet på en gång. »Vi ska kittla dig, vi, om du inte tiger nu.»

Sam satte sig ner och brummade, och Dick vände sig återigen till Bill. »Ibland slår det i hufv e på hvar och en», sade han, »men hvad gör det? Det är ju det, som är meningen.»

Bill skakade på hufvudet, men då Dick kallade60

honom ovänlig igen, gaf han efter och bröt sitt löfte samma kväll och drack öl som de andra.

Dick blef förvånad öfver att se, hur han drack. Efter tre fyra buteljer väntade han sig, att han skulle bli litet lifvad eller sjunga eller göra något i den vägen, men Bill bara gick på, som om han hade druckit vatten.

»Tänk ett så'nt oskyldigt nöje du har gått miste om i alla de här månaderna, Bill», sade Dick och småskrattade.

Bill sade, att det ville han inte tänka på, och på nästa kafé de kom till sade han några ganska hårda ord om den, som hade manat honom att aflägga det där löftet. Där drack han ett par tre buteljer till, och nu såg de, att det började göra verkan på honom. Den förste, som märkte det, var Ingefärs-Dick. Bill hade just tändt sin pipa, och då han kastade tändstickan, sade han: »Jag tycker inte om de här säkerhetständstickorna.»

»Inte det?» sade Dick. »Men det gör jag.»

»Jaså, gör du det, du?» sade Bill och vände sig emot honom som en blixt. »Där har du för att du säger emot mig!» sade han och gaf Dick en sådan örfil, att hufv'et så när hade ramlat af honom.

Det kom så hastigt att Sam och Peter satte ner sina ölglas och stirrade på hvarandra, som om de inte kunde tro sina ögon. Sedan lutade de sig ner och hjälpte upp stackars Dick igen och började borsta af honom.

»Bry er inte om honom», sade Bill och såg60

ilsket på Dick. »Nästa gång har han kanske inte så brådt att tala om för mig, hvad han tycker. Låt oss nu gå på ett annat kafé och ha lite roligt.»

Sam och Peter följde honom ut som lamm och vågade knappt se sig om efter Dick, som kom ragglande efter dem på något afstånd och höll en näsduk för ansiktet.

»Nu är det din tur att betala, Sam», sade Bill, då de kom in på nästa ställe. »Hvad blir det? Säg ifrån!»

»Tre glas svagdricka, miss», sade Sam, inte för att han var snål, men för att det inte var hans tur.

»Tre hvad?» sade Bill och vände sig emot honom.

»Tre halfva öl, miss», sade Sam i en fart.

»Det var inte så du sa' nyss!» sade Bill. »Där har du för det!» sade han och gaf Sam en dansk skalle, så att han stöp. »Och där har du till till-tugg!»

Peter Russet stod och stirrade på Sam och undrade, hurudan Bill skulle bli, då han hade fått litet till. Sam kraflade sig upp om en stund och gick ut för att tala med Dick om saken, och då slog Bill armen om Peters hals och började gråta litet och sade, att han var den ende vän han hade kvar i världen. Det var mycket genant för Peter, och ännu mera genant blef det, då kafévärden kom fram till honom och sade till honom att föra ut Bill.

»Seså, ut med honom!» sade han.

»Det är inte något fel med honom», sade Peter60

darrande, »han är den mest godhjärtade gentleman i hela London. Är du inte det, Bill?»

Bill sade, att det var han, och han bad kaféägaren gå och gömma sitt ansikte, för han påminde honom om en liten hund, som han hade haft en gång, och som hade dött.

»Gå er väg, annars klår jag er», sade kafévärden.

Bill slog efter honom öfver disken, men då han inte kunde nå honom, kastade han Peters ölbutelj på honom. Det blef en faslig uppståndelse, och värden hoppade öfver disken och stod i dörren åt gatan och hvisslade på polisen. Bill slog omkring sig åt alla håll, och kafégästerna stupade som käglor, Peter bland de andra. Sedan gingo de sin väg, och efter att ha gifvit värden en puff i ryggen, så att han så när hade sväljt hvisselpipan, kastade Bill sig upp i en droska och drog upp Peter också.

»Dig skall jag tala vid sedan», sade han, då droskan rullade bort i galopp, »det är inte utrymme till 'et här i droskan. Du får ge dig till tåls, min gosse lilla. Du får ge dig till tåls, tills vi komma ur; då skall jag klå dig både gul och blå.»

»Hvarför det, Bill?» sade Peter och gapade på honom.

»Tala inte till mig!» röt Bill. »Om jag behagar klå upp dig, så är det min ensak, eller hur? För resten vet du det mycket väl.»

Han ville inte låta Peter säga ett ord till, men då de kommo till ett folktomt ställe nära hamnen, lät han droskan hålla och drog ut honom ur vagnen60 DEN BESKEDLIGE BILL.

och gaf honom ett så duktigt kok stryk, att Peter trodde hans sista stund var kommen. Till sist släppte han honom, och sedan han låtit honom betala droskan, tog han honom med sig till ett kafé och lät honom bjuda på öl.

De stannade där tills klockan var nära elfva, och sedan gick Bill hem; den stackars Peter höll han i nackskinnet och undrade högt, om han skulle ge honom litet mera smörj eller inte. Men innan han hunnit bestämma sig, blef han sömnig; han kastade sig ner på sängen, som var afsedd för dem bägge två, och somnade,

Sam och Ingefärs-Dick kommo hem en stund därefter, bägge två med fula märken efter Bills framfart, och satte sig och hviskade med Peter om, hvad som var att göra. Dick, som var en modig karl, ville, att de allesammans skulle ta och klå honom, men det ville inte Sam höra talas om, och hvad Peter beträffar, var han så illa skamfilad, så han knappt kunde röra sig.

Till sist gick de alla tre och lade sig i den andra sängen, men de va' nästan rädda för att röra sig, för att inte väcka Bill, och då de vaknade på morgonen och såg, att han hade satt sig upp i sängen, låg de tysta som små råttor.

»Hör nu, Dick, min gosse», sade Bill med ett kärvänligt leende, »hvarför ligger ni alla tre i en säng?»

»Vi fryser lite», sade Dick.

»Fryser?-» sade Bill. »I det här vädret? Vi hade ganska lifvadt i går kväll, min gosse lilla, eller hur? Jag är alldeles torr i halsen.»

»Lifvadt vill jag inte precis kalla det», sade Dick, som nu satte sig upp och såg på honom.

»Herre Gud, Dick», sade Bill och ryste till, »hvad i all världen har du gjort med ditt ansikte? Har du ramlat ner från en omnibus?»

Dick kunde inte svara, och Sam Small och Peter satte sig upp i sängen, och Bill drog sig så långt undan i sängen som han kunde och stirrade på deras illa tilltygade ansikten, som om han haft en hemsk dröm.

»Titta på Sam då», sade han. »Hvar i alla tider har du fått den munnen ifrån, Sam?»

»På samma ställe, där Dick fick sitt öga och Peter sitt ansikte», sade Sam och skar tänderna.

»Du menar väl inte», sade Bill i bedröflig ton, »att jag har gjort det?»

»Det vet du alltför väl», sade Dick.

Bill såg på dem, och hans ansikte blef alnslångt.

»Jag hade hoppats, att jag växt ifrån det där, gossar», sade han till sist. »Men starka drycker verkar alltid på mig så där. Jag blir osams med hvarenda kamrat.»

»Nej, hvad säger clu?» sade Dick försmädligt.

»Tala inte så där, Dick», sade Bill halft gråtande. »Det är inte mitt fel, det är min svaghet. Hvarför gjorde jag så där?»

»Det vet jag inte», sade Dick, »men du skall aldrig komma i tillfälle att göra om det, så mycket du vet det.»

»Jag blir nog beskedligare i kväll», sade Bill mycket ödmjukt, »det verkar inte alltid så där.»

»Vi vill inte ha dig i sällskap vidare», sade Sam och knyckte på nacken.

»Du får gå och dricka ditt öl ensam, Bill», sade Peter Russet och kände på sina bulor med fingerspetsarna.

»Då blir jag ändå värre», sade Bill. »Jag vill ha trefligt sällskap, då jag är så där dan. Annars kommer jag troligtvis hem och slår halft ihjäl er alla tre i edra sängar. I natt var det rakt ingenting att tala om, annars skulle jag nog ha kommit ihåg det.»

»Trefligt sällskapP» sade Sam. »Hur kan du begära, att sällskapet skall vara trefligt, då du bär dig åt så där? Hvarför kan du inte ge dig af och låta oss vara i fred?»

»Därför att jag har ett hjärta», sade Bill. »Jag kan inte släppa af goda vänner så där lättvindigt. Då jag väl har fäst mig vid någon, kan jag göra livad som helst för honom, och jag har aldrig träffat på någon, som jag har tyckt så mycket om som er tre. Tre så'na hyggliga och rättframma kamrater har jag aldrig förr haft.»

»Du kan ju bli absolutist igen, Bill», sade Peter Russet.

»Nej, kamrat», sade Bill med ett vänligt småleende, »det är bara en svaghet, och jag måste för-

söka lägga bort den. Jag skall knyta ett snöre om mitt lillfinger i kväll, som en påminnelse.»

Han steg ur sängen och började tvätta sig i ansiktet, och Ingefärs-Dick, som suttit och funderat litet, hviskade något till Sam och Peter Russet.

»Det gör du rätt i, Bill», sade han, i det han steg ur sängen och började ta på sig kläderna, »men först ska vi försöka ta reda på, hur det är med kafévärden.»

»Kafévärden?» sade Bill, som fnös och frustade i handfatet. »Hvilken kafévärd?»

»Kors, den som du klådde upp», sade Dick med en blinkning till de andra två. »Han hade inte fått igen sansen, då Sam och jag gick.»

Bill gaf ifrån sig ett stönande och satte sig på sängkanten, medan han torkade sig, och Dick berättade, att han hade kastat en butelj i hufvudet på värden, och att värden hade blifvit uppburen i öfre våningen och doktorn efterskickad. Han började darra i hela kroppen, och då Dick sade, att han skulle gå ut och höra efter hur landet låg, kunde han knappt tacka honom nog.

Dick var borta i två timmar, och då han kom tillbaka, såg han så högtidlig ut, att Sam frågade honom, om han hade sett ett spöke. Dick svarade inte; han satte sig på sängkanten och funderade.

»Det är. .. det är väl vackert väder i dag. . . lite kyligt kanske?» sade Bill slutligen med darrande röst.

Dick ryckte till och såg på honom. »Det la' jag inte märke till», sade han. Se'n steg han upp och klappade Bill på axeln helt deltagande, och så satte han sig igen.

»Är det något på tok, Dick?» frågade Peter Russet och såg på honom.

»Det är den där kafévärden», sade Dick, »det ligger halm utbredd på gatan utanför, och det sägs, att han är döende. Stackars Bill vet inte själf hur stark han är. Det bästa du kan göra, kamrat, är att ge dig i väg genast så långt bort du kan.»

»Jag skulle inte dröja en minut, om det vore jag», sade Sam.

Bill stönade och gömde ansiktet i händerna, men så fördärfvade Peter Russet alltihop genom att säga, att det säkraste gömstället för en mördare var London. Bill gaf ifrån sig ett förfärligt stönande, då han sade ordet mördare, men han gaf genast Peter rätt, och allt hvad Sam och Ingefärs-Dick än ansträngde sig, kunde de inte få honorn att ändra sitt beslut. Han sade, att han skulle raka bort sitt skägg och sina mustascher, och då natten kom, skulle han smyga sig ut och skaffa sig logis alldeles i andra ändan af London.

Han stannade inne hela dagen med gardinerna nerfällda och ville inte äta något, och då Dick tittade in vid åttatiden för att se efter, om han hade gått, såg han honom sitta på sängkanten slätrakad och med skråmor öfverallt i ansiktet, där rakknifven hade snafvat.

»Det är snart mörkt», sade Dick, »och nu skulle inte din egen bror känna igen dig, Bill. Hvart ämnar du gå?»

Bill skakade på hufvudet. »Det får ingen veta, kamrat», sade han. »Jag måste hålla mig gömd så länge jag kan — så länge mina pengar räcker; jag har bara sex pund kvar.»

»Det räcker länge, om du är sparsam», sade Dick.

»Jag behöfver åtskilligt mera», sade Bill. »Den här silfverringen vill jag, att du skall ha som ett minne, Dick. Om jag hade så där en sex pund till, skulle jag känna mig mycket säkrare. Hur mycket har du, Dick?»

»Inte mycket», sade Dick och skakade på hufvudet.

»Låna mig det du har», sade Bill och sträckte ut handen. »Du kan lätt ta hyra på ett annat fartyg. A, jag önskar jag vore i ditt ställe; då skulle jag vara så glad, så glad, om jag också inte hade en penny.»

»Jag är mycket ledsen, Bill», sade Dick och försökte dra på munnen, »men jag har redan lofvat att låna ut dem åt en annan person, som vi ha träffat i kväll. Ett löfte är ett löfte, annars skulle jag låna dig dem med nöje.»

»Vill du, att jag skall bli hängd för några pund, Dick?» sade Bill och såg förebrående på honom. »Jag är i förtviflan, Dick, och jag måste ha de där pengarna.»

Innan stackars Dick hann röra sig ur fläcken, lade han plötsligt sin hand öfver hans mun och kastade honom på sängen. Dick var som ett barn i hans händer, fastän han spjärnade emot som en galning, och inom fem minuter låg han där med en handduk knuten öfver munnen och armar och ben surrade med ett rep, som tagits ur Sams kista.

»Jag är mycket ledsen, Dick», sade Bill, då han tog litet öfver åtta pund ur Dicks ficka. »Jag skall betala igen pengarna endera dagen, om jag kan. Om du hade repet om halsen liksom jag, skulle du göra alldeles det samma, som jag har gjort.»

Han lyfte upp täcket, lade ner Dick och stoppade om honom. Dicks ansikte var eldrödt af ilska, och ögonen ville

trilla ur hufvudet.

»Atta och sex är femton», sade Bill, men i det samma hörde han någon komma uppför trappan. Dick hörde det också, och då Peter Russet kom in, gjorde han allt hvad han kunde för att dra till sig hans uppmärksamhet genom att rulla med hufvudet från den ena sidan till den andra.

»Hvarför har Dick gått och lagt sig?» sade Peter. »Hur är det med dig, Dick?»

»Det är ingenting», sade Bill, »bara litet hufvudvärk. »

Peter stod och tittade på sängen, och sedan lyfte han upp täcket och såg den stackars Dick ligga där bunden och hur han gjorde ohyggliga grimaser åt honom och bad honom lösa upp repen.

»Jag måste göra det, Peter», sade Bill. »Jag72

behöfde mera pengar, för att kunna hålla mig gömd, och han ville inte låna mig dem. Jag har inte så mycket jag behöfver. Du kommer just i grefvens tid. Hade du kommit en minut senare, så hade du inte träffat mig. Hur mycket har du?»

»A, jag önskar jag kunde låna dig litet, Bill», sade Peter och bleknade, »men tjufvar ha tagit ifrån mig mina pengar; det är därför jag kom hem för att få litet af Dick.»

Bill sade inte ett ord.

»Nu hör du, hur det är, Bill», sade Peter och sneglade på dörren. »Tre karlar togo fast mig och länsade mig på hvartenda öre.»

»Nå, då kan jag ju inte råna dig», sade Bill och höll honom som i ett skrufstäd. »Hvems pengar det här nu är», sade han och tog upp en handfull ur Peters ficka, »så kan det inte vara dina. Om du ger ett enda ljud ifrån dig, så slår jag ihjäl dig, innan jag binder dig.»

»Bind mig inte, Bill», sade Peter och stretade emot.

»Jag kan inte lita på dig», sade Bill, i det han drog honom bort till tvättstället och tog upp det andra repet. »Vänd dig om.»

Peter var mycket lättare att få bukt med än Ingefärs-Dick, och sedan Bill hade fått honom färdig, lade han honom i sängen bredvid Dick och höljde öfver dem, efter att först ha bundit om munkaflarna med ett snöre, så att de inte skulle glida.

»Kom ihåg, att jag bara har lånat pengarna»,60 DEN BESKEDLIGE BILL.

sade han, där han stod bredvid sängen, »men det vill jag säga er, kamrater, att jag har misstagit mig på er. Om någondera af er hade råkat ut för samma olycka som jag, skulle jag ha sålt mina egna kläder för att hjälpa er. Och jag skulle inte ens ha väntat, tills ni bad mig.»

Han stod där en liten stund mycket ledsen, och sedan klappade han dem bägge två på hufvudet och gick utför trappan. Dick och Peter lågo en stund och lyssnade, och sedan vände de sina stackars ombundna ansikten emot hvarandra och försökte tala med ögonen.

Dick började sedan vrida och vända sig och försöka vränga af repen, men lika gärna kunde han ha försökt att krypa ut ur sitt eget skinn. Det värsta var, att de ej kunde meddela hvarandra sina afsikter, och då Peter Russet lutade sig öfver Dick och försökte få af sig sin munkafle genom att gnida den mot hans näsa, blef denne nästan utom sig af förargelse. Han dängde till Peter med hufvudet, och Peter dängde igen, och så gick de på, tills bägge två fick en förskräcklig hufvudvärk, och till sist gaf de tappt i förtviflan och låg där i mörkret och väntade på Sam.

Sam satt hela tiden på Röda lejonet och väntade på dem. Han satt där helt lugnt till klockan tolf, och sedan gick han långsamt hem, undrande öfver, hvad som händt och hvart Bill hade gått.

Dick var den, som först hörde hans steg i trappan, och då han kom in i rummet i mörkret, började hanT

och Peter Russet rista sängen, så att Sam blef halft vettskrämd. Han trodde, att det var Bill, som var i farten igen, och han kilade ut genom dörren och halfvägs utför trappan, innan han hunnit dra andan ens. Hau stod där och darrade i tio minuter, sedan gick han långsamt upp igen på tå, som om ingenting händt, och så snart Peter och Dick hörde dörren öppnas, började de återigen föra ett himla väsen med sängen.

»Är det du, Bill?» sade Sam med darrande röst och stod färdig att rusa utför trappan igen.

Ingen annan än sängen svarade, och Sam visste inte om Bill låg döende eller om han hade fått delirium tremens. Men så mycket hade han klart för sig, att i det rummet ville han inte sofva. Han stängde dörren försiktigt och gick ner igen, trefvade i sin ficka efter en tändsticka, och då han inte hittade någon, valde han ut det mjukaste trappsteget han kunde finna, lutade hufvudet mot väggen och somnade.

Klockan var väl inemot sex, då han vaknade, och då var det stora ljusa dagen. Han var stel och mor i hela kroppen, men som han kände sig modigare vid dager, smög han sig upp och öppnade dörren. Peter och Dick väntade på honom, och då han tittade in, såg han två figurer sitta i sängen med håret på ända som en svabb och ansiktet ombundet. Han blef så rädd, så han nästan skrek, och sedan steg han in i rummet och stirrade på dem, som om han inte kunde tro sina ögon.

»Är det du, Dick?» sade han. »Hvad menar60 DEN BESKEDLIGE BILL.

ni med att styra till er på det clar viset? Ha ni blifvit tokiga?»

Dick och Peter skakade på hufvudet och rullade med ögonen, och då såg Sam, hur det stod till med dem. Det första han gjorde var att ta upp sin knif och skära af Dicks munkafle, och det första Dick gjorde var att ösa öfver honom med alla skällsord han kunde hitta på.

»Vänta litet», skrek han, nästan gråtande af raseri, »vänta, tills jag får mina händer fria, så skall jag hacka dig i bitar. Hur kunde du låta oss ligga så här hela natten, du gamla krokodil! Jag hörde, då du kom in. Jag skall ge dig, jag.»

Sam svarade honom ej. Han skar af Peter Russets munkafle, och Peter Russet kallade honom ett halftjog fula saker i ett enda andedrag.

»Då Dick har slutat med dig, skall jag ta vid!» sade han. »Skär af clet här repet.»

»Genast, hör du!» sade Dick. »A, vänta bara, tills jag får mina händer fria!»

Sam svarade dem inte, han fällde igen knifven, och sedan satt han på Dicks fötter och såg på dem. Det var inte första gången de hade varit oförskämda mot honom, men vanligtvis hade han måst tåla det. Han satt och hörde på, medan Dick svor, så att han nästan svimmade af ansträngning.

»Nu kan det vara nog», sade han slutligen. »Säger ni ett ord till, så drar jag täcket öfver hufvudet på er. Innan jag gör något mera, vill jag veta, hvad allt det här skall betyda.»76

Peter berättade, sedan han först gifvit honom ytterligare några öknamn, eftersom Dick inte orkade längre, och då han hade slutat, sade Sam, att han var förvånad öfver, att de låtit Bill hållas, och lärde dem, hur de borde ha gjort för att hindra det. Han satt där och talade, som om han njöt af att höra sin egen röst, och han räknade upp för Peter och Dick alla deras fel och beskref, hvilken sorg de vållade deras vänner. Två gånger måste han dra upp täcket öfver deras hufvud, så väsnades de.

»Ämnar — du — skära — af— repen P» sade Dick slutligen.

»Nej, Dick», sade Sam, »det kan jag inte för min egen skull. Efter hvad ni ha sagt — och efter hvad jag har sagt —, skulle jag inte vara säker för mitt lif. För resten skulle ni vilja dela mina pengar.»

Han tog sin kista och gick utför trappan med den, och ungefär en halftimme därefter kom värdinnans man upp och befriade dem. Så snart de kunde stå på benen igen, rusade de ut, för att ta reda på Sam, men de träffade honom inte förr än nästan ett år därefter, och hvad Bill anbelangar, så sågo de aldrig mer skymten af honom.
ADVOKATEN.

Advokaten Quince — så kallades han af sina grannar i Little Haven på grund af sin beredvillighet att alltid stå dem till tjänst med den juridiska visdom han inhämtat ur några gamla böcker, medan han sysslade med att göra skor — satt i ett slags träskjul bredvid sin stuga och arbetade i sitt yrke. Londondiligensen hade rullat förbi i ett dammoln för öfver tre timmar sedan, och sedan hade den breda bygatan slumrat nästan ostörd i solskenet.

Tunga steg och högljudda, disputerande röster kommo honom att se upp från sitt arbete. Herr Rose på Flädergården, mjölnaren Hogg och ett par grannar af lägre rang tycktes vara i allvarlig debatt om någon ovanligt kinkig fråga.

Advokaten tog sig en pris och tog åter i tu med sitt arbete. Herr Rose var en af de ytterst få, som öppet tviflade på hans lärdom, och han kom blott alltför ofta med speglosor om den. Därtill hade78

han cn vana att drifva med folk, som var högst kränkande för en allvarlig man.

»Nå, här är han», sade Hogg till Rose, då gruppen stannade framför skjulet. »Fråga nu advokaten och hör efter, om jag inte har rätt. Jag är beredvillig att böja mig för hans utlåtande.»

Quince lade ifrån sig hammaren, borstade litet snus från västen, lutade sig tillbaka i stolen och såg på dem med allvarsam och självbelåten min.

»Så här är det», sade Rose. »Unga Pascoe har hängt efter min dotter Celia, fastän jag har sagt henne, att hon inte får ha något med honom att göra. För en halftimme sedan kom jag för att sätta in min pony i stallet, då jag fick se en ung man sitta där och vänta.»

»Nå?» sade Quince efter en paus.

»Han är där än», sade Rose. »Jag stängde in honom, och Hogg här säger, att jag har rätt att hålla honom instängd där så länge jag vill. Jag påstår, att det är olagligt, men det bestrider Hogg. Jag säger, att hans familj skulle kunna komma och försöka bryta upp mitt stall, men Hogg säger, att om de göra det, kan jag stämma dem för åverkan på annans egendom.»

»Det kan ni», inföll Hogg bestämdt. »Få se, om inte advokaten Quince säger, att jag har rätt.s

Quince rynkade pannan och blundade, för att kunna tänka bättre. Tre af hans åhörare passade på och blundade med hvar sitt öga.

»Det är ert stall», sade Quince, i det han opp-ADVOKATEN.

nåde ögonen och talade mycket betänksamt, »och ni har rätt att stänga det när ni vill.»

»Där hör jii», sade Hogg. »Hvad sa' jag?»

»Om där är någon, som inte har där att göra, så är det hans ensak», fortfor Quince. »Ni bad honom väl inte gå in?»

»Nej, visst inte.»

»Jag har sagt, att han kan hålla honom kvar där så länge han vill», sade Hogg triumferande, »och räcka in vatten och bröd till honom genom fönstret; där finns galler.»

»Ja», sade Ouince och nickade, »det kan han göra. Om hans anhöriga drifva omkring där, så. . . om ni vill binda en eller ett par af edra arga hundar vid stallet, så är det ert stall, och ni kan binda edra hundar där, om ni har lust. Och på gården kan ni ju låta någon af ert folk gå på vakt.»

Hogg slog sig på låret af förtjusning,

»Men ...» sade Rose.

»Så är lagen», sade den myndige Quince skarpt. »Men naturligtvis, om ni tror, att ni känner till den bättre än jag, så har jag ingenting mer att säga.»

»Jag vill inte göra något, som jag kan råka i obehag för», mumlade Rose.

»Ni kan inte råka i obehag genom att göra som jag säger er», sade skomakaren otåligt. »Men om jag vore i ert ställe, skulle jag, för att vara riktigt säker, förlora nyckeln.»

»Förlora nyckeln?-» sade Rose förvånad.

»Förlora nyckeln», upprepade skomakaren och

fick nästan tårar i ögonen af beundran för sin egen skarpsinnighet. »Ni kan ju hitta den igen, när ni vill. Håll honom kvar där, tills han lofvar att afstå från er dotter, och säg honom, att så snart han gör det, skall vi anställa spaningar efter nyckeln.»

Rose betraktade honom med hvad skomakaren lätt förstod vara stum beundran.

»Jag.. . jag är glad, att jag kom hit till er», sade Rose slutligen.

»Håll till godo», sade skomakaren stolt. »Jag är alltid villig att ge råd till dem, som behöfva det.»

»Och ett godt råd är det», sade Hogg småleende. »Hur bär ni er åt, Joe Garnham?» frågade han och vände sig häftigt till en af åhörarne.

Garnham, hvars ögon voro fuktiga af rörelse, försökte förklara sig, men så blef han hysterisk, stoppade en stor röd näsduk i munnen och leddes bort af en vän. Quince såg efter honom med mildt förakt.

»Små saker roa små sinnen», anmärkte han.

»Det är sant», sade Hogg. »Jag kunde aldrig tro . .. Hvad går åt er, George Askew?»

Askew vände honom ryggen, slog hjälplöst ut med händerna och följde efter i Garnhams kölvatten. Hogg tycktes ämna be om ursäkt, men plötsligt ändrade han åsikt och tog hastigt och oceremoniöst till reträtten, följd af Rose.

Quince drog upp ögonbrynen, och sedan han snusat länge och tankfullt, tog han åter till sitt arbete. Solen gick ner, och det började långsamt skymma

på; aflägsna röster trängde genom aftonluften, och fragment af hest skratt skorrade i hans öron. Det var tydligt, att historien om den instängde ungersvennen roade Little Haven.

Han reste sig slutligen från sin stol, sträckte på sin långa magra kropp, tog af sig förskinnet, och sedan han tvättat sig vid pumpen, gick han in i sin stuga. Kvällsmaten var framsatt, och han betraktade gillande den hemmagjorda korfven, den kalla fläskbiten och osten, som väntade på hans angrepp.

»Vi bry oss inte om att vänta på Ned», sade fru Quince, då hon bar in en stånka öl och ställde den bredvid mannen.

Quince nickade och fyllde sitt glas.

»Du har gifvit råd nu igen, hör jag», sade fru Quince.

Hennes man, som var mycket sysselsatt, nickade åter.

»Det gör i alla fall hvarken från eller till för unga Pascoe», sade fru Ouince tankfullt.

Quince fortsatte med sitt arbete. »Hur så?» frågade han slutligen.

Hans hustru smålog och skakade på hufvudet.

»Unga Pascoe har inga utsikter att slå vår Ned ur brädet», sade hon pösande af moderlig stolthet.

»Hä?» sade skomakaren och lade ifrån sig knif och gaffel. »Vår Ned?»

»De ä' så kära i hvarandra, som det är möjligt att bli», sade fru Quince, »men inte tror jag, att Jacobs, Filurer. ^

herr Rose tycker om det, fast nog är vår Ned lika så god som han.»

»Ar Ned där uppe?» frågade skomakaren och bleknade, då han plötsligt kom att tänka på Garn-hams skrattlystna ansikte.

»Det är han säkert», myste hans hustru. »Och tänk dig den stackars unga Pascoe instängd i det där stallet, medan vår Ned kurtiserar Celia!»

Quince tog åter till sin knif och gaffel, men hans aptit var borta. Hvem som än uppvaktade miss Rose i det ögonblicket, så nog var han säker på, att det inte var Ned, och han darrade af förbittring, då han förstod, i hvilken orimlig situation den humoristiske herr Rose hade försatt honom. I åratal hade Little Haven böjt sig för hans utlåtande och inför grannbyarna skrutit med hans skarpsinnighet, och mången bonde hade kommit till honom med sina stöflar till lagning en hel vecka i förtid, för att få ett samtal med honom.

Han flyttade sin stol från bordet och rökte en pipa. Sedan steg han upp, stack ett par fruktansvärdt imponerande juridiska böcker under armen och styrde långsamt kurs åt Flädergården till.

Vägen var mycket folktom, och »Hvita svanen», som vanligen brukade vara full så dggs, var nästan tom, men om några tvifvel angående fångens identitet ännu funnits i hans själ, skingrades de mycket hastigt af de få kunderna, som trängdes i "dörren, för att se honom gå förbi.

Ett sorl af röster trängde till hans öron, då han

nalkades gården; halfva den manliga och en dryg del af den kvinnliga befolkningen i Little Haven lutade sig mot staketet eller stodo i små grupper på vägen, medan några af honoratiores stodo på själfva gården.

»Kommer ni för att se på fången?» frågade herr Rose, som stod omgifven af en liten grupp af beundrare.

»Jag kommer för att tala med er angående det där rådet jag gaf er i eftermiddags», sade Quince.

»Jaså.»

»Jag var sysselsatt, då ni kom», fortfor Quince i obesvärad ton, »och jag gaf er rådet ur minnet. Då jag tänkte på saken, sedan ni gått, kom jag under fund med, att jag hade orätt.»

»Nej, hvad säger ni?» sade Rose. »Om jag har handlat orätt, så har jag ju bara gjort, hvad ni förklarade att jag kunde göra.»

»Missta sig kan till och med den bäste», sade skomakaren så högt, att ett par af de kringstående skulle höra det. »Det har händt förr, att en man gift sig med en kvinna för hennes pengar och sedan kommit under fund med, att hon inte hade några.»

En individ i gruppen skilde sig från de andra och gick med spelad likgiltighet mot grinden.

»Nå, jag hoppas, att jag inte gjort något orätt», sade Rose ängsligt. »Ni gaf mig rådet; här finns personer, som kunna intyga det. Jag vill inte göra något olagligt. Hvad skall jag ta mig till?»

»Jo, om jag vore som ni», sade Quince, som hade svårt att dölja sin belåtenhet, »skulle jag släppa ut honom genast och be honom om ursäkt och säga, att ni hoppas han inte gör sak af det. Om ni vill, skall jag säga några ord till gamla Pascoe till er förmån.»

Rose hostade och sneglade på honom.

»Ni är en hedersman», sade han varmt. »Jag skall gå och släppa ut honom genast.»

Han gick till stallet, trots Höggs protester, och där stod han vid dörren och tycktes vara djupt försjunken i tankar; sedan kom han långsamt tillbaka och kände i sina fickor.

»William», sade han, vändande sig till Hogg, »ni såg väl inte, hvar jag lade den där nyckeln?»

»Nej, det gjorde jag inte», sade Hogg, och hans ansikte klarnade plötsligt.

»Jag hade den i min hand för inte en halftimme sedan», sade Rose ifrigt, i det han körde ner handen i fickan och gräfde. »Den kan inte vara långt borta.»

Quince försökte säga något, men kunde inte och snöt sig i stället ljudligt.

»Mitt minne börjar bli klent», sade Rose. »I alla händelser hittar jag den nog om ett par dagar.»

»Ni. . . ni kunde ju bryta upp dörren», föreslog Quince, ansträngande sig att se lugn ut.

»Nej, nej», sade Rose, »jag vill inte förstöra låset. Jag kan ju stänga och öppna min stalldörr, när jag har lust; om folk går in där, som inte har där att göra, är det deras ensak.»

»Det är efter lagen», sade Hogg, »jag vill vara skapt som en nors, om det inte är så.»

»Är det verkligen ert allvar, att ni har förlorat nyckeln?» frågade Quince och såg skarpt på Rose.

»Det ser så ut», sade Rose. »Men han skall i alla fall inte behöfva fara illa. Jag skall sticka in vatten och bröd till honom, som ni rådde mig.»

Quince betvingade sin vrede med en ansträngning och aflägsnade sig utan att förråda någon sinnesrörelse och utan att med ett ord antyda, hvem den olycklige i stallet var.

»God natt», sade Rose, »och tack för att ni kom och gaf mig det rådet. Hvem som helst skulle inte ha gjort sig det besväret. Om jag inte hade förlorat den där nyckeln ...»

Skomakaren rynkade pannan, och med de båda digra luntorna under armen gick han förbi de lyssnande grannarna med minen af en tänkare, som är ute på en aftonpromenad. Men då han väl kom hem till sig, ändrades hans sätt, och hustruns sätt att tala och bete sig hindrade honom för öfrigt att bibehålla sitt lugn.

»Det tjänar till ingenting, allt hvad du säger», sade han slutligen. »Ned skulle aldrig ha gått dit, och hvad det beträffar att stämma Rose, så kommer det aldrig i fråga, det skulle aldrig ta något slut. Jag ämnar låtsa, som om ingenting hade händt, och då Rose tröttnar på att ha honom där, måste han släppa ut honom. Jag skall bida tiden.»

Fru Quince sänkte rösten till ett otydligt mummel

om hvad hon skulle göra, om hon vore karl, jämte strödda stänk på herr Roses karaktär, utseende och släktförhållanden, hvilka något tröstade henne för hennes egna förhållanden.

»Han har alltid gjort narr af dina råd», sade hon slutligen, »och nu ska alla ge honom rätt. Jag kan inte se en människa i ansiktet mer. Jag skulle ha genomskådat det genast, om det hade varit jag. Jag skall gå dit och säga honom, hvad jag tänker om saken.»

»Du stannar där du är», sade Ouince skarpt, »och kom ihåg, att du inte talar om det med någon. Rose önskar ingenting högre än att se oss oroliga. Jag har inte slutat med honom än. Ge dig till tåls, säger jag.»

Fru Quince hade intet annat val, hon måste ge sig till tåls, men ingenting hände. Följande dag var Ned Quince ännu fånge, fastän vid märkvärdigt godt lynne, i betraktande af omständigheterna. Han vägrade bestämdt att afstå från sina barocka giftas-planer och sade, att då han nu bodde på gården, kände han sig redan halft som måg i huset. Han sade också herr Rose artigheter för hans goda bröd.

Följande morgon var han ännu lika oböjd, och på Roses tillfrågan förklarade han, att han trifdes utmärkt bra och kände sig allt mer och mer hemmastadd.

»Om ni är belåten, så är jag det också», sade Rose bistert. »Jag skall hålla er kvar här, tills ni lofvar; kom ihåg det.»

»Här mår man som en prins i en bagarbod», sade Ned och tittade ut genom fönstret, »och jag börjar hålla af er som min egen far.»

»Inga oförskämdheter, om jag får be», sade Rose och rodnade.

»Ni kommer att tycka bättre om mig, då ni har haft mig här litet längre», sade Ned. »Ni vänjer er nog vid mig. Hvarför inte ta reson och vara nöjd med partiet? Det ä' Celia och jag.»

»Jag ämnar skicka bort Celia om lördag», sade Rose. »Till dess önskar jag er mycken trefnad där inne i stallet. Vill ni ha en brödkant till eller en extra flaska vatten, så behöfver ni bara säga till. Då hon är borta, skall jag anställa spaningar efter den där nyckeln, så att ni kan få återvända hem till er far och hjälpa honom studera sina lagböcker bättre.»

Han gick sin väg med en triumfators min, och då han hade ett ärende ner till byn, tittade han in genom skomakarens fönster, då han gick förbi, och smålog bredt. I åratal hade Little Haven betraktat Quince med respekt såsom varande en alldeles för farlig människa för en olärd att inlåta sig med, och i ett slag hade nu herr Rose blottat ihåligheten i hans anspråk. Senast i morse hade en hemmansägares hustru varit där och bedt honom skynda på med att laga ett par stöflar. Hon var en talför kvinna, och sedan hon öfvervunnit sin första nervositet, hade hon tydligt låtit honom förstå, att om han ägnade mindre tid åt juridiken och mera åt sitt

yrke, skulle det vara bättre både för honom själf och för andra.

Miss Rose fann sig i sitt öde med dotterlig undergifvenhet, och på lördags förmiddagen, sedan fadern förmanat henne att inte glömma, att diligensen körde ifrån Hvita svanen precis klockan tu, gaf hon sig ut för att göra ett par afskedsvisiter. Half ett hade hon slutat, och då advokaten Quince märkte, att en skugga föll öfver hans anlete, såg han upp och fann, att hon stod utanför fönstret. Han nedlät sig till ett förtrollande småleende och en liten nick och fortsatte därefter med sitt arbete.

Celia stod kvar en stund, sedan öppnade hon till hans förvåning grinden och gick förbi husets gafvel in i trädgården. Med stigande förvåning märkte han, att hon gick in i hans redskapsskjul och stängde dörren efter sig.

I tio minuter fortfor han att arbeta, men så blef nyfikenheten honom öfvermäktig, han gick långsamt till skjulet, öppnade dörren på glänt och tittade in. Det var ett litet lider fullt af landtbruksredskap. På golfvet stod en upp och nedvänd skottkärra, och på den satt miss Rose med sin mjuka kind lutad mot väggen, och sof djupt. Quince hostade flera gånger, hårdare för hvarje gång, och han ämnade just gå tillbaka till sin verkstad, då flickan rörde

sig och mumlade något i sömnen. Först var det ohörbart, sedan urskilde han tydligt orden »idiot» och »pundhufvud».

»Hon drömmer om någon», sade Quince för sig själf i tvärsäker ton. »Undrar, hvem det är?»

»Han ser — inte längre — än näsan — är lång», mumlade den sofvande sköna.

»Celia!» sade Quince skarpt. »Celia/»

Han tog ner en hacka från väggen och petade till henne litet med handtaget. Det gick ett märkvärdigt retligt uttryck öfver de mjuka dragen, men det var allt.

»CeliaI» sade skomakaren, som var rädd, att hon fått solstygn. »Celial»

»Tänk om — han hade — så mycket vett», mumlade Celia dåsigt, »att han — låste dörren.»

Advokaten tappade hackan med en skräll och stod där och gapade och såg på henne. Han skötte alla sina tillhörigheter mycket ordentligt, och den bastanta dörren hade ett säkert lås. Han smög sig på tå in i stugan, tog nyckeln från sin spik i köket och återvände till skjulet, och efter att ha kastat ännu en öfverraskad blick på den sofvande flickan, stängde han in henne.

I en halftimme satt han och njöt tyst af situationen — en njutning, som skulle ha blifvit ännu större, om han kunde ha sett herr Rose stå i Flädergårdens grind och ängsligt speja utåt vägen. Celias bagage hade skickats ner till Hvita svanen, och i salen stod en smaklig kall frukost och väntade på henne.

Klockan blef half tu, men ingen Celia kom, och fem minuter därefter gåfvo två drängar och en pojke sig ut i olika riktningar för att söka den saknade flickan och säga till henne, att hon skulle gå direkt

till Hvita svanen, för att passa på diligensen. Rose själf gick ner till värdshuset, i det han repeterade i minnet en enkom för tillfället sammansatt straffpredikan, men diligensen kom, och efter litet stim och spring och förtärandet af åtskilliga sejdlar öl rullade den vidare.

Han återvände hem under stum häpnad och sökte förgäfves en tillfredsställande förklaring på hemligheten. Det var högst märkvärdigt, att en stor, stark flicka kunde försvinna midt på ljusa dagen och inte lämna något spår efter sig. Men plötsligt fick han hjärtat i halsgropen och på samma gång en ide.

Han gick ner till byn igen, och idén slog allt fastare rötter. Advokaten satt och arbetade flitigt som vanligt, då han gick förbi. Han gick tre gånger förbi fönstret och tittade in. Till sist kom han till den slutsatsen, att fyra ögon se bättre än två i ett sådant fall; han gick till kvarnen och frågade efter Hogg.

»Ni har alldeles rätt», sade mjölnaren, då han gaf uttryck åt sina misstankar. »Jag har hela tiden tänkt, att advokaten nog skulle spela er ett spratt. Han är märkvärdigt slipad. Låt oss nu gå försiktigt till väga. Försök att se ut, som om ingenting händt.»

Rose försökte.

»Försök bättre», sade mjölnaren litet strängt. »Var inte så röd i synen och rulla inte med ögonen och se inte ut, som om ni ville bitas.»

Rose sväljde ett förargadt svar, och bemödande sig att se obesvärad ut följde han med mjölnaren

bort till skomakaren. Quince satt ännu och arbetade och såg frågande upp, då de stannade framför honom.

»Skulle ni kunna låna mig en skottkärra på en stund?» sade den diplomatiske Hogg. »Hjulet har gått af min.»

Quince tvekade och gaf honom sedan en blick afsedd att påminna honom om hans nedriga beteende för tre dagar

sedan.

»Det kan gå för sig», sade han slutligen och reste sig.

Hogg var så ifrig, att han nöp vännen, och bägge fixerade Quince med återhållen andedräkt, där han gick med långa steg mot redskapsskjulet. Han kände på dörren och gick sedan in i stugan, och långt innan han hann ut igen, visste bägge herrarne blott alltför väl, hvad som skulle komma att hända. »Röd» vore ett alldeles för färglöst ord att använda om herr Roses ansikte, då skomakaren kom emot dem, trefvande i sina västfickor med tummen och pekfingret, medan Höggs uttrycksfulla drag antogo en inställsam min.

»Behöfde ni skottkärran alldeles nödvändigt?» frågade skomakaren med ett beklagande tonfall.

»Ja, alldeles nödvändigt».

Quince spelade hela komedien att känna i alla sina fickor och stod sedan och gned sig tankfullt på hakan.

»Dörren är låst», sade han, »och jag begriper inte, hvar jag har gjort af nyckeln ...»

»Ni öppnar den där dörren!» röt herr Rose.

»Annars bryter jag upp den! Ni har min dotter i det där skjulet, och jag vill ha ut henne!»

»Er dotter?» sade Quince med ett uttryck af stilla förvåning. »Hvad skulle hon göra i mitt skjul?»

»Släpp ut henne!» väsnades Rose och försökte tränga sig förbi honom.

»Gör inte åverkan på min egendom», sade advokaten Quince och ställde sig i vägen för honom. »Om ni vill ha den där dörren öppnad, måste ni vänta, tills min son Ned kominer hem. Jag förmodar han vet hvar nyckeln är.»

Roses händer föllo slappt ned vid sidan, och hans tunga vägrade, af hänsyn för det passande, att göra tjänst. Han vände sig om och stirrade på Hogg i stum häpnad.

»Han har aldrig låtit lura sig, så vidt jag vet», sade denne väderflöjel med djup beundran.

»Ned har varit borta i tre dagar», sade skomakaren, »men jag väntar honom hem snart.»

Rose gaf ifrån sig ett besynnerligt strupljud, men fann sig sedan i sitt nederlag och begaf sig skyndsamt på väg hemåt. Inom en märkvärdigt kort stund, i betraktande af hans ålder och korpulens, sågs han komma tillbaka, och bredvid honom gick Ned Quince, upphettad och okammad.

»Här är han», sade Rose. »Nå, hvar är nyckeln?»

Advokaten tog sin son vid armen och förde honom in i stugan, hvarifrån de nästan genast kommo ut; Ned hade nyckeln i handen.

»Jag kunde just tro det, att den inte var långt borta», sade Hogg snusförnuftigt.

Ned satte in nyckeln i låset och slog upp dörren, och där satt Celia Rose, blinkande och förlägen i det plötsliga solskenet. Hon drog sig tillbaka, då hon fick se sin far, och började gråta ganska ymnigt.

»Hur har ni kommit in i det där skjulet, miss?» frågade hennes far och stampade i marken.

Miss Rose darrade.

»Jag . . . jag gick dit in», snyftade hon. »Jag ville inte resa.»

»Nå, då kan ni stanna där ni är», skrek den förbittrade Rose. »Jag vill inte veta af er längre. En flicka, som tar parti mot sin far . . . henne . . . henne ...»

Han slog sin högra knytnäfve i den vänstra handen och rusade ut på vägen. Quince och Hogg följde med, efter ett ögonblicks tvekan.

»Folk kommer att skratta åt er, Rose», sade den senare och fattade hans arm.

Rose gjorde sig fri.

»Det är klokast att hålla god min», fortfor fredsmäklaren.

»Hon är en flicka, som man kan vara stolt öfver», sade advokaten, som höll jämna steg med Rose på andra sidan. »Hon har ett hufvud, som uppväger ert och mitt tillsammanstagna . . . och med Höggs också som fyllnad i vågskålen.»

»Och här är Hvita svanen», sade Hogg med en dunkel förnimmelse af att Quince sagt honom en94

artighet, »och allesammans a vi torra i halsen. Om vi skulle gå in och ta oss ett glas för att täppa till munnen på folk?»

»Och komma öfverens om, att vi ä' kvitt», sade skomakaren.

»Och låta det förflutna vara glömdt», sade Hogg och tog åter Roses arm.

Denne stannade och skakade envist på hufvudet, men vid Höggs arm lotsades han sedan i riktning mot Hvita svanens gästfria dorr. På tröskeln gjorde han ett sista försök att göra sig lös, men så försvann han dit in. Advokaten Quince bildade eftertruppen. MEDEL MOT HÄXERI.

Trolldom? sade den gamle mannen tankfullt.och ref sig i sina glesa polisonger. Nej, jag har inte hört talas om något sådant här på trakten på länge. Då jag var pojke, var det litet i svang här, och litet taltes det också om det, då jag växte upp, men folket här i Claybury fäste sig aldrig mycket vid det. Det sista jag minns af det var för omkring fyrtio år sedan, och det var mera dumhet än trolldom.

Det var en karl här på platsen då — Joe Barl-comb hette han —, som trodde fullt och fast på det, och han gjorde allt möjligt för att skydda sig emot det. Han var nykommen till Claybury, — och det var så mycket trolleri i svang på den trakten, där han kom ifrån, att folk knappt tänkte på något annat.

Han gjorde sig till börja med mycket omtyckt, i synnerhet af äldre fruntimmer, för han var så artig mot dem, att de brukade framhålla honom som ett exempel för de andra karlarna och tala om, ett så'nt fint och städadt sätt han hade. Joe Barlcomb var96

allt möjligt vackert i början, men då de fick höra, att han var så där artig, emedan han trodde, att hälften af dem var häxor och inte visste hvilken halft, kom de på andra tankar.

Om en månad eller par var han ett åtlöje för hela orten, men ändå värre för honom var det, att han hade fatt alla äldre fruntimmer till sina fiender. Några af dem va' tilltagsna fruntimmer, och han kunde inte sofva, då han tänkte på den skada de kunde göra honom.

Han var förskräckligt orolig för det i början, men då ingenting hände och allting tycktes gå bra för honom, började han glömma sina farhågor, men så kom han hem en dag och fann, att hans hustru låg i sängen med ett ben afbrutet.

Hon stod på en trasig stol för att räcka sig upp efter något i skåpet, då det hände, och man påpekade för Joe Barlcomb, att det där var något, som kunde ha händt hvem som helst, utan att han blifvit förtrollad; men han sade, att det där förstod han bättre och att de hade haft den trasiga stolen stående där år från år, för att spara de andra, och ingenting hade någonsin händt förr.

Inom mindre än en vecka efter detta låg tre af hans barn i mässlingen, och som hans hustru låg till sängs, skickade han efter hennes mor, för att hon skulle komma och sköta dem. Det är så sant som att jag sitter här, men den stackars gumman hade knappt varit två timmar i huset, förr än hon fick bädda ner sig för gulsot.97 MEDEJ. MOT HÄXERI.

Joe Barlcomb blef nästan ifrån sig. Han hade aldrig tyckt om sin svärmor, och han skulle aldrig ha haft henne i huset, men han ville bara ha henne att sköta hustru och barn, och då hon kom och la' sig till sängs och ville ha skötsel, hon också, kunde han inte tycka nog illa om henne.

Han var alldeles säker på, att någon hade öfvat häxeri mot honom, och då han kom ut ett par morgnar därefter och fann sin bästa gris ligga död i ett hörn af stian, blef han alldeles utom sig och gick in i huset och sade till dem allesammans, att de måste dö, ty han kunde inte göra något mera för dem. Hans svärmor och hans hustru och alla barnen började gråta, och då Joe Barlcomb tänkte på sin gris, satte han sig också ner och grät.

Han satt uppe länge den kvällen och funderade, och sedan han tänkt sig riktigt noga för, beslöt han sig för att gå och söka upp fru Prince, en gammal gumma, som bodde alldeles för sig själf i en stuga nära Smiths gård. Henne ansåg han för att vara en så kallad hvit häxa; det är den bästa sorten, som bara gör nyttiga konster som till exempel att trolla bort vårtor och spå unga flickor om deras blifvande män; och följande eftermiddag, sedan han sagt till sin svärmor att ombyte af luft och resor var det bästa medlet mot gulsot, gaf han sig i väg.

Fru Prince satt i sin dörr och matade sina tre kattor, då han kom dit. Hon var en liten ful gumma med genomträngande svarta ögon och örnnäsa, och hon hade någonting stilla och illistigt i sitt sätt, som

gjorde henne mycket illa omtyckt. Först och främst gjorde hon alltid spektakel af folk, och för det andra var det alldeles, som om hon kunnat läsa deras tankar, och en sådan person blir aldrig omtyckt, i synnerhet om han inte behåller dem för sig själf. Hon hade varit kammarjungfru i hela sin ungdom, och det var hårdt att bli tagen för häxa, bara för att hon var gammal.

»Vackert väder», sade Joe Barlcomb.

»Mycket vackert», sade fru Prince.

»Jag gick förbi, och så tyckte jag, att jag skulle titta in», sade Joe Barlcomb och tittade på kattorna.

»Var god och sitt ner», sade fru Prince, i det hon steg upp och dammade af en stol med sitt förkläde.

Joe satte sig. »Jag är illa ute», sade han, »och jag trodde, att ni kanske skulle kunna hjälpa mig. Min stackars gris har blifvit förhäxad, och han är död.»

»Förhäxad?» sade fru Prince, som hade hört talas om sådant. »Dumheter. Prata inte sådant slarf.»

»Det är inga dumheter», sade Joe Barlcomb. »Tre af mina barn ligga i mässlingen, min hustru har brutit sitt ben, hennes mor ligger i gulsot i min lilla stuga, och grisen är död.»

»Jasså, en till?» sade fru Prince.

»Nej, den samma.»

»Nå, hur skall jag kunna hjälpa er?» sade fru Prince. »Vill ni, att jag skall komma och sköta

dem?»

»Nej, nej», sade Joe och bleknade. »Så vida ni inte skulle vilja komma och sköta min svärmor», sade han, sedan han hade tänkt sig om litet. »Jag hoppades, att ni skulle veta, hvem som har förgjort mig, och kunna tvinga honom att ta tebaks förtrollningen.»

Fru Prince reste sig och såg sig omkring efter sin sopkvast, men då hon inte fann den, satte hon sig igen och tittade nyfiket på Joe Barlcomb.

»Jag förstår», sade hon och nickade. »Ni tror väl, att jag är en trollpacka.»

»Ni kan inte lura mig», sade Joe, »därtill har jag varit med om för mycket; jag såg det genast på formen af er

näsa.»

Fru Prince reste sig och gick ut i sin bagarstuga och ansträngde sig att dra sig till minnes, hvar hon hade gjort af kvasten. Hon kunde inte hitta den någonstans, och till sist kom hon tillbaka och satte sig att stirra på Joe så länge, att han blef halft vettskrämd. Och småningom fick hon ett otäckt leende i sitt ansikte och satt där och gned sin näsa med ett finger.

»Om jag skall hjälpa er», sade hon slutligen, »vill ni då lofva mig att tiga som muren och göra precis som jag säger till er? Om ni inte gör det, skall döda grisar vara ett intet mot alla de olyckor, som ska komma öfver er.»

»Ja, det skall jag», sade Joe Barlcomb mycket blek.

»Häxeriet», sade fru Prince, i det hon blundade och höll upp händerna, »har kommit öfver er genom

en man. Det är en af de sex män, som ä' afundsjuka på er för att ni har så godt hufvud, men hvilken det är af dem, kan jag inte säga utan ert bistånd. Har ni pengar?»

»Ja litet», sade Joe ängsligt, »mycket litet. Anbelangande gulsoten och det andra ...»

»Det första ni skall göra», sade fru Prince, alltjämt blundande, »är att gå upp till »Blomkålshufvu-det» i kväll; där ä' alla de sex männen, och ni skall köpa sex halfpennies af dem, en af hvar.»

»Köpa sex halfpennies?» sade Joe och stirrade på henne.

»Upprepa inte hvad jag säger», sade fru Prince, »det bringar otur. Ni köper sex halfpennies för en shilling hvar, utan att säga hvad det är för. Det går nog att få köpa dem, om ni är artig...»

»Jag tycker, att det inte kan behöfvas mycket artighet för det», sade Joe och blef lång i synen.

»Då ni har fått kopparslantarna», sade fru Prince, »så kom till mig med dem; jag skall då säga er, hvad ni skall göra med dem. Men skynda er, för jag ser, att någonting värre kommer att hända, om det inte hindras.»

»Kanske min svärmor skall bli sämre då?» sade Joe Barlcomb, som var en praktisk karl och inte var angelägen att ge ut sex shillings.

»Nej, det är någonting, som kommer att hända er själf», sade fru Prince.

Joe Barlcomb fick en kall kåre öfver ryggen, och sedan lämnade han henne några ägg, som han hade

tagit med sig åt henne, och gick hem igen, och fru Prince stod i dörren med en katt på hvardera axeln och såg efter honom, tills han försvann ur sikte.

Om kvällen gick Joe Barlcomb upp till värdshuset »Blomkålshufvudet», som han hade blifvit tillsagd, och sedan han fått sig en mugg öl, såg han sig omkring, tog upp en shilling ur fickan, lade den -på bordet och sade: »Hvem vill ge mig en half penny för den här?»

Ingen af de andra gästerna tycktes göra sig någon brådska. Bill Jones tog upp den och bet i den, slog den i bordet och sneglade på den, sedan bet han i den igen, vände sig om och frågade Joe Barlcomb, hvad det var för fel med den.

»Fel?» sade Joe. »Inte alls något fel.»

Bill Jones lade ner den igen. »Ni är klarvaken, Joe», sade han, »men det är jag också.»

»Vill ingen ge mig en half penny för den?» sade Joe och såg sig omkring.

Då kom Peter Lamb fram och tittade på den och lät den klinga, och till sist gaf han Joe en half penny för den och tog den med sig, och alla tittade på den.

»Den är naturligtvis falsk», sade Bill Jones, »men den är så väl gjord, att jag önskar jag hade köpt den.»

»Tss!» sade Peter Lamb. »Låt inte värden höra er.»

Värden hade nyss kommit in, och Peter steg upp och beställde en mugg öl, och han fick tio pence102

tillbaka utan ett knyst. Sedan köpte Joe Barlcoinb ytterligare fem halfpennies i en blink, och alla, som sålde en, gingo fram till disken och fingo tio pence tillbaka och drucko Joe Barlcombs skål.

»Det tycks vara mycket pengar ute i rörelse i kväll», sade värden, då Sam Martin, den siste af dem, höll på att dricka ur sin mugg.

Sam Martin var nära att kväfvas af skrattlust och satte ifrån sig muggen på disken med en smäll, och han och de andra fem rusade på dörren med sina tio pence, innan värden hann blinka. Han stod innanför disken och ref sig i hufvudet och gapade, men han begrep inte ett dugg, förr än en man, som hade kommit för sent för att sälja sin halfpenny, talte om alltsammans för honom. Han ställde till ett förfärligt oväsen. Shillingslarttarna lågo i en liten hög på en hylla bakom disken, och han gjorde alla möjliga konster med dem, för att se, om de voro falska, och hotade Joe Barlcomb med polisen. Men till sist förstod han, hur dumt han bar sig åt, och sedan han nästan hade fördärfvat sina tänder på dem, kastade han dem i en låda och rörde ihop dem med de andra.

Följande kväll gick Joe Barlcomb till fru Prince, och hon gjorde honom en hel hop frågor om männen, som hade sålt kopparslantarna till honom.

»Det första har ni gjort mycket bra», sade hon och nickade åt honom. »Om ni gör det andra lika bra, får ni snart veta, hvem er fiende är.»

»Grisen lefver inte upp igen för det», sade Joe.103 MEDEJ. MOT HÄXERI.

»Det är värre olyckor än så, har jag ju sagt er», sade fru Prince skarpt. »Hör nu på, hvad jag säger er. Då klockan slår tolf i natt...»

»Vår klocka slår inte.»

»Då måste ni låna en, som slår. Och då den slår tolf, skall ni gå omkring till alla de sex männen och sälja till dem en half penny för en shilling.»

»Hur skall det gå till?» sade Joe Barlcomb och tittade på henne.

»På samma sätt som då ni sålde en shilling till dem för en half penny», sade fru Prince. »Det gör detsamma, om de köpa edra halfpence eller inte. Allt hvad ni har att göra är att gå och fråga dem, och den, som bråkar värst, är den, som har förhäxat er.»

»Det där blir ett besvärligt göra», sade Joe.

»Hvad?» skrek fru Prince och sprang upp och slog med armarna. »Gå er väg, jag vill inte ha något att göra med er. Och nu är det inte mitt fel, hvad som än händer. Det är mycket farligt att gå till en häxa och be henne om råd och sedan inte göra som hon säger. Det borde ni veta.»

»Jag skall göra det», sade Joe Barlcomb darrande.

»Det är rådligast», sade fru Prince, »och kom ihåg — inte ett ord till någon.»

Joe lofvade henne det, och han gick och lånade en klocka af Albert Price, och klockan tolf om natten steg han ur sängen och började klä på sig och låt-104

sades inte höra, då hans hustru frågade honom, hvart han skulle ta vägen.

Det var en mörk och ruskig natt med blåst och regn, och alla människor hade naturligtvis gått till sängs för längesedan. Den första stuga Joe kom till var Bill Jones's, och som han kände till Bills lynne, stod han en stund, innan han kunde komma sig för med att knacka; men till sist lyfte han upp käppen och bankade på dörren.

En minut därefter hörde han dörren till sofrummet öppnas, och Bill Jones stack ut hufvudet och frågade, hvad som stod på och hvem det var.

»Det är jag — Joe Barlcomb», sade Joe, »och jag vill tala med er enskildt.»

»Nå, sjung ut då», sade Bill. »Gå in i lilla kammaren», sade han och vände sig om till sin hustru.

»Hvarför det?» sade fru Jones.

»Jo, för jag vet inte, hvad Joe har att säga mig», sade Bill. »Gå nu, annars skall jag hjälpa dig . . .»

Hans hustru gick brummande, och sedan bad Bill Joe Barlcomb skynda på med hvad han hade att säga, för han hade inte mycket på sig, och det var just inte så varmt i luften.

»Jag sålde en shilling till er för en half penny i går kväll, Bill», sade Joe.

»Vill ni sälja flera?» sade Bill Jones och förde ner handen till det ställe, där han annars hade byxfickan.

»Inte precis det», sade Joe Barlcomb. »Den här gången vill jag, att ni skall sälja till mig en shilling för en half penny.»

Bill sträckte sig ut genom fönstret och såg skarpt på Joe Barlcomb, och sedan sade han med halfkväfd röst: »Är det därför ni kommer och väcker mig så här midt i natten?»

»Jag måste ha den.»

»Nåja, om ni vill vänta ett ögonblick», sade Bill och försökte tala höfligt, »skall jag komma ner och ge er den.»

Joe tyckte inte om hans ton, men han väntade, och plötsligt kom Bill Jones utrusande genom dörren som en kanonkula och kastade sig öfver Joe Barlcomb. Bägge voro starka karlar, och då de hade slutat, voro de så trötta, att de knappt kunde stå på benen. Bill Jones gick nu och lade sig igen, och sedan Joe Barlcomb suttit och hvilat sig litet på trappan, gick han och knackade på hos Peter Lamb.

Peter Lamb var en liten karl och inte värst duktig till att slåss, men det han sade till Joe Barlcomb, då han sträckte sig ut genom fönstret och hötte åt honom med knytnäfven, var svårare att ta emot än stryk. I tio minuter skrek han högst uppe i diskanten, och sedan slog han igen fönstret, så att det skallrade och gick och lade sig igen.

Joe Barlcomb var mycket trött, men han gick vidare till Jasper Potts's hus och försökte under vägen tänka ut, hvilkendera af de första två som bråkat

värst. Sedan han kommit från Jasper Potts, var han mera villrådig än någonsin, ty Jasper hade varit precis lika svår som de andra två, och Joe gick ifrån honom, just som han höll på att ladda sin bössa.

Då han hade varit hos den siste — det var Sam Martin —, var klockan öfver tu, och han kunde lika litet säga fru Prince, hvem som hade bråkat värst, som han kunde flyga. Det var alltihop hugget som stucket, och alldeles ifrån sig gick han direkt till fru Prince och knackade upp henne för att säga henne det. Först trodde hon, att elden var lös, och kom skrikande ut i farstudörren i bara linnet, och då hon såg, hvem det var, blef hon ännu värre att handskas med än karlarne hade varit.

Hon hade lugnat sig, då Joe kom till henne på kvällen, och bad honom noggrant göra reda för, hvad de sex hade sagt och gjort. Först satt hon och hörde på alldeles lugnt, men efter en stund gaf hon ifrån sig ett sådant besynnerligt kluckande strup-ljud, att Joe blef helt förskräckt, och till sist steg hon upp och gick ut i bagarstugan. Där var hon en lång stund och gaf ifrån sig samma konstiga ljud, och till sist gick Joe till dörren på tå och tittade genom springan och såg henne sitta i en stol med armarna i kors öfver bröstet, och hon vaggade af och an och kippade efter andan och tycktes ha något slags anfall. Joe stod där, nästan som om han varit förstenad, och sedan smög han sig tillbaka till sin stol och väntade, och då hon kom in i rummet igen, sade hon, att det var Bill Jones,

som hade107 MEDEJ. MOT HÄXERI.

ställt till hela häxeriet. Hon satt tyst i nära på en halftimme och tänkte skarpt, och sedan vände hon sig till Joe och sade:

»Kan ni läsa?»

»Nej», sade Joe och undrade, hvad det nu skulle komma.

»Det är bra», sade hon, »för om ni kunde läsa, skulle jag inte kunna göra hvad jag nu skall göra.»

»Där ser man, hur skadligt det är att få uppfostran», sade Joe. »Jag har aldrig trott på tocket.»

Fru Prince nickade, och sedan gick hon efter en butelj med någonting i, som såg ut som brännvin, och så tog hon fram penna och bläck och skref några ord på en papperslapp och klistrade den på buteljen och satt sedan och tittade på Joe och funderade.

»Gå upp till 'Blomkålshufvudet' med den här», sade hon, »försona er med Bill Jones och bjud honom på så mycket öl, som han vill dricka, och slå i litet af det här brännvinet i hvar sejdel. Om han dricker det, är förtrollningen bruten, och ni blir lyckligare än ni någonsin har varit i ert lif. Då han har druckit några gånger af det, men inte förr, skall ni ställa ifrån er buteljen på bordet.»

Joe Barlcomb tackade henne, och med buteljen i fickan gick han till 'Blomkålshufvudet' och hvisslade. Bill Jones var där och Peter Lamb och två eller tre till, och först sade de honom några ganska mustiga glåpord för att han väckt dem om natten.108

»Var inte långsint nu, Bill», sade Joe Barlcomb, »utan kom och drick ett glas med mig.»

Han beställde två sejdlar öl och slog sig sedan ner bredvid Bill, och om fem minuter voro de som bröder.

»Vill ni ha en droppe brännvin i ölet, Bill?» sade han och tog upp buteljen ur fickan.

Bill tackade och fick litet brännvin i sin ölsejdel, och sedan ville han, att Joe också skulle ta sig litet, men Joe sade nej, han hade litet ondt i hufvudet, och då var det inte bra.

»Jag skulle inte ha något emot att få en droppe i mitt öl, Joe», sade Peter Lamb.

»Inte i kväll», sade Joe, »nu är det bara Bill. Jag har köpt det enkom för hans räkning.»

Bill skakade hand med honom, och då Joe beställde en ny sejdel och hällde litet brännvin i den, sade han, att han var den ädlaste människa i hela världen.

»Så sa' du inte för en halftimme sedan», sade Peter Lamb.

»Nej, jag kände honom inte så väl då», sade Bill Jones.

»Du är allt litet ombytlig af dig, du», sade Peter.

Bill svarade honom inte. Han lutade sig tillbaka mot väggen och stirrade på buteljen, som om han inte kunde tro sina ögon. Hans ansikte var döds-blekt och blankt, och hans hår var så vått, som om det nyss doppats i handfatet.109 MEDEJ. MOT HÄXERI.

»Ser du spöken, Bill?» sade Peter och såg på honom.

Bill gaf ifrån sig förfärliga strupljud och fortfor att stirra på buteljen, så att de trodde han blifvit tokig. Jasper Potts lutade sig ner och började läsa högt, hvad som stod på buteljen. »G—i—†—t—gift för Bill Jones», sade han i en ton, som om han icke kunde tro det.

Man kunde ha hört en nål falla. Alla vände sig om och tittade på Bill Jones, där han satt och darrade i hela kroppen. De, som kunde läsa, togo sedan buteljen och läste upp det högt.

»Stackars Bill», sade Peter Lamb. »Jag kände just på mig, att något var på tok.»

»Ni är en mördare», sade Sam Martin och högg Joe Barlcomb i kragen. »Ni kommer att bli hängd för det här. Tänk på stackars Bill, skördad i blomman af sin ålder.»

»Spring efter doktorn», sade någon.

Två af dem sprungo allt hvad de orkade, och sedan kom värden fram och bad Bill gå och dö utanför, för han ville inte bli inblandad. Jasper Potts bad honom att dra åt häcklefjäll, och då lutade han sig ner och frågade Bill, hvar han hade ondt.

»Jag tror inte han kommer att fa svåra plågor», sade Peter Lamb, som låtsade sig veta allting bättre än andra. »Det är snart öfver, Bill.»

»Förr eller senare måste vi alla gå hädan», sade Sam Martin.110

MEDEJ. MOT HÄXERI.

»Bättre att dö ung än öfverlefva sig själf», sade Bob Harris.

De talade precis, som om de tyckte, att det var en riktig lycka för Bill Jones, men det tyckte inte Bill Jones själf.

»Jag är inte beredd att dö», sade han rysande. »Ni vet inte hur dålig jag har varit.»

»Hvad har du gjort då, Bill?» sade Peter Lamb mildt. »Om det kan vara någon lättnad för dig att bekänna det, innan du går hädan, så ä' vi ju bara vänner här.»

Bill stönade.

»Och det är för sent för dig att bli straffad för någonting», sade Peter om en stund.

Bill Jones stönade om igen, och sedan skakade han på hufvudet och började hviska fram sina illgärningar. Då doktorn kom en halftimme därefter, sutto alla karlarne tysta som möss, och den stackars Bill gick på och hviskade.

Doktorn föste undan dem i en handvändning och lutade sig sedan ner öfver Bill och kände honom på pulsen och såg på hans tunga. Sedan lyssnade han på hans hjärta och luktade förvånad på buteljen, som Jasper Potts påminde honom om, och fuktade sitt finger och smakade.

»Någon har drifvit med er och med mig också», sade han förargad. »Det är bara brännvin, och mycket godt brännvin till och med. Stig upp och gå hein.» —111 MEDEJ. MOT HÄXERI.

Alltsammans kom i dagen följande morgon, och Joe Barlcomb blef till ett åtlöje i hela orten. De flesta sade, att fru Prince hade gjort alldeles rätt, och de hoppades, att det skulle bli en läxa för honom, men sedan taltes det just aldrig om häxor i Claybury. Först och främst därför, att Bill Jones aldrig tålde höra det ordet nämnas. DEN HEMKOMNE SONEN.

Richard Catesby, andre styrman på ångaren »Wizard», var i det briljantaste lynne på väg upp ifrån hamnen för att tillbringa en kväll i land. Dagens sorl hade tystnat, och Wappings invånare sutto, för att söka svalka och frisk luft, vid sina öppna dörrar eller fönster och pratade med alla, som kommo inom hörhåll.

Då Catesby vek af in på Bashfords Lane, vände han ryggen till detta brokiga folklif. Sorlet af aflägsna röster trängde visserligen hit, men det var alltsammans, ty Bashfords Lane hade statuerat ett exempel af korrekt stillhet, som granngatorna för längesedan uppgifvit hoppet om att kunna täfla med. Dess prydligt marmorerade fönsterluckor gjorde ett intryck af behaglig enformighet, och de hvita trappstegen och de blanka portklapparna af mässing vittnade om nästan holländsk renlighet.DEN HEMKOMNE SONEN.

113

Catesby gick i sakta mak, men stannade plötsligt för att kasta ännu en blick på en flicka, som stod i ett fönster på nedre botten i n:o 5. Han gick några steg till, vände sedan långsamt om och försökte se ut, som om han hade glömt något. Flickan stod där ännu och mötte obesväradt hans eldiga blickar: en vacker flicka med stora, mörka

ögon och en hy, som var föremål för många giftiga anmärkningar bland fruarna i grannskapet.

»Det måste vara något på tok med fönsterglaset, eller också är det den skumma dagern», sade Catesby för sig själf; »ingen flicka är så där vacker.»

Han gick förbi ännu en gång för att öfvertyga sig. Föremålet för hans beundran stod ännu kvar, skenbart omedveten om att han fanns till. Han gick förbi mycket långsamt och suckade djupt.

»Nu är du ändtligen träffad, Dick Catesby», sade han högtidligt, »midt i den farligaste delen af hjärtat. Den här gången är det allvar.»

Han stod stilla på den smala trottoaren och funderade och mumlade sedan, för att ursäkta sitt oförsvarliga beteende: »Odet har så velat», och gick förbi igen. Den gången tyckte han sig upptäcka ett något högdraget uttryck i de mörka ögonen — en svag höjning af de vackert hvälfda ögonbrynen.

Han hade stämt möte vid Aldgate-stationen med förste maskinisten, för att de skulle tillbringa kvällen tillsammans, men någonting så tråkigt kunde inte komma i fråga nu. Han stod och tvekade ett ögonblick, gick därefter långsamt in på hotell »Bikupan» Jacobs, Filurer. 8114

i hörnet, slog sig ned i kaféet och rekvirerade ett glas öl.

Han var den ende gästen, och värden, en korpulent karl i skjortärmarna, var själfva artigheten. Efter åtskilliga allmänna fraser gjorde Catesby några förfrågningar angående en onkel — fem minuter gammal —, som han trodde skulle bo vid Bashfords Lane.

»Honom känner jag inte», sade värden.

»Jag har för mig, att han skall bo i numro 5», sade Catesby.

Värden skakade på hufvudet. »Det är fru Truefits hus», sade han.

Catesby funderade. »Truefit, Truefit», upprepade han. »Hvad är hon för slags fruntimmer?»

»Hon är änka», sade värden, »och hon bor där med sin dotter Prudence.»

»Verkligen!» sade Catesby, och som han hade en utmärkt talang att höra på, fick han veta, att fru Truefit var änka efter en pråmskeppare och att hennes son, Fred Truefit, efter sju års bortavaro på Nya Seland, nu var på väg hem. Han drack långsamt ur sitt glas, och då värden aflägsnade sig för att servera en annan kund, gick han ut på gatan igen.

Han gick långsamt, tänkande på den länge frånvarande sonens återkomst. Det var besynnerligt ordnadt här i världen: Fred Truefit skulle förmodligen inte sätta något värde på sina privilegier som bror. Han undrade, om han var lik Prudence. Han undrade . . .DEN HEMKOMNE SONEN.

»För tusan, jag gör detl» sade han beslutsamt, i det han vände om. »Bara för roskull.»

Han gick hastigt tillbaka till Bashfords Lane, och utan att ge sitt mod tid att svalna, knackade han käckt på vid numro 5.

Dörren öppnades af en äldre kvinna, mager och med litet jämmerlig min. Catesby hann endast lägga märke till detta, sedan slog han armarna om hennes lif, ropade: »Mamma!» och gaf henne en varm hälsning.

Vid den förvånade fru Truefits svaga utrop kom hennes dotter hastigt ut i tamburen. Catesby var inte den, som tyckte om halfgjordt arbete, han släppte därför fru Truefit och kysste Prudence med all den glöd, som sju års frånvaro väl kunde antagas alstra i en tillgifven brors hjärta. Till gengäld fick han en sådan örfil, att det susade i hans öron.

»Han är drucken», flämtade fru Truefit med ovilja.

»Känner du inte igen mig, mamma?» frågade Richard Catesby med sorgsen förvåning.

»Han är tokig», sade hennes dotter.

»Är jag så förändrad, att du inte heller känner igen mig, Prudence?» frågade Catesby med patos. »Känner du inte igen din Fred?»

»Gå er väg!» sade fru Truefit, som nu hämtat sig. »Gå genast!»

Catesby såg häpen än på den ena, än på den andra.116

»Jag vet, att jag är förändrad», sade han slutligen, »men jag kunde aldrig tänka mig. . .»

»Om ni inte går genast, skickar jag efter polisen», sade frun skarpt. »Ropa, Prudence!»

»Jag ämnar inte ropa», sade Prudence och betraktade inkräktaren med det största lugn. »Jag är inte rädd för honom.»

Trots sin motvilja för ett uppträde — någonting, som i hög grad stred mot Bashford Lanes traditioner — hade fru Truefit kommit ända till tröskeln för att söka hjälp, då en plötslig, förfärlig tanke rann upp för henne: Fred var död, och den främmande mannen hade hittat på detta besynnerliga sätt att meddela dem den nyheten skonsamt!

»Stig in i förmaket», sade hon med matt röst.

Catesby betvingade sin öfverraskning och följde henne dit in. Prudence tog plats bredvid sin mor, rak i ryggen och stadigt mötande hans blick med sina stora ögon.

»Ni har med er dåliga nyheter?» frågade frun.

»Nej, mamma», sade Catesby okonstladt, »jag har ingenting annat med mig än mig själf.»

Fru Truefit gjorde en otålig åtbörd, och hennes dotter fixerade honom skarpt och försökte påminna sig något, som hon hade läst en gång, att man kan upptäcka vansinne i ögonens uttryck. Catesbys ögon voro blå, och de uttryckte för närvarande ingenting annat än en öm och vördnadsfull beundran.

»När såg ni Fred sist?» frågade fru Truefit, i det hon försökte på annat sätt.

»Mamma», sade Catesby mycket patetiskt, »känner du verkligen inte igen mig?»

»Han för med sig sorgliga underrättelser om Fred», sade fru Truefit till sin dotter, »det är jag säker på.»

»Jag förstår dig inte», sade Catesby och såg hjälplöst från den ena till den andra. »Jag är Fred. Är jag mycket förändrad? Ni ä' er alldeles lika, och det är som om det varit i går jag gaf Prudence afskedskyssen nere vid hamnen. Du grät, Prudence.»

Miss Truefit svarade ej; hon såg på honom med orubbligt lugn och böjde sig sedan fram till modern.

»Han är tokig», hviskade hon, »vi måste försöka bli af med honom i all sämja. Motsäg honom inte.»

»Håll dig tätt intill mig», sade fru Truefit, som var alldeles förskräckligt rädd för dårar. »Om han blir våldsam, så öppna fönstret och skrik. Jag trodde, att han hade med sig dåliga nyheter om Fred. Hur kan han känna honom?»

Hennes dotter skakade på hufvudet och tittade nyfiket på den bedröfvade gästen. Hon räknade ut, att han kunde vara tjugufem år gammal, och hon kunde inte lata bli att tycka, att det var synd, att en så vacker karl skulle ha förlorat förståndet.

»Ja», fortfor Catesby drömmande, »då jag tog afsked af Prudence vid hamnen, sköt du in mig bakom en hop resgods och la' ditt hufvud på min axel. Jag har tänkt på det alltsedan dess.»

Miss Truefit förnekade det icke, men hon bet118

sig i läppen och gaf honom en skarp blick. Hon började misstänka, att hennes medlidande inte var på sin plats.

»Tala om för mig allt hvad som har händt, medan jag har varit borta», sade Catesby.

Fru Truefit vände sig till sin dotter och hviskade. Det berodde kanske på hans onda samvete, men han tyckte, att han uppfångade ordet »polis».

»Jag skall gå ut ett litet slag, bara till hörnet», sade fru Truefit, i det hon reste sig och hastigt gick till dörren.

Den unge mannen nickade ömt och satt där tveksam, då farstudörren stängdes efter henne. »Hvart går mamma?» frågade han i en ton, som förrådde en lätt förlåtlig oro.

»Inte långt, hoppas jag», sade Prudence.

»Jag tror verkligen», sade Catesby och reste sig, »jag tror verkligen, att det är bäst, att jag går efter henne. Vid hennes ålder ...»

Han gick ut i den lilla förstugan och lade handen på låsvredet. Prudence, som nu var alldeles säker på, att han var klok, var högst obenägen att låta en sådan fräckhet vara ostraffad.

»Går ni?» frågade hon.

»Ja, jag tror det är bäst», sade Catesby allvarsamt. »Mamma ...»

»Ni är rädd», sade flickan lugnt.

Catesby rodnade, och hans säkerhet försvann. Han kände sig litet enkel.

»Ni är tillräckligt morsk, då ni bara har att göra

med två kvinnor», fortfor flickan föraktfullt, »men det är bäst, att ni går, om ni är rädd.»

Catesby betraktade fresterskan osäkert. »Vill ni, att jag skall stanna?» frågade han.

»Jag?» sade miss Truefit och skakade på hufvudet. »Nej, jag vill er ingenting. Dessutom är ni rädd.»

Catesby vände om och gick med fasta steg tillbaka in i rummet; Prudence slog sig, halft småleende, ned på en stol nära dörren och betraktade sin fånge med skadeglad triumf.

»Jag skulle inte vilja vara i edra kläder», sade hon artigt, »mamma har gått efter polisen.»

»Gud signe henne för det», sade Catesby, »men hvad ska vi säga till honom, då han kommer?»

»Ni blir arresterad», sade Prudence, »och det är rätt åt er, så illa som ni har burit er åt.»

Catesby suckade. »Det är hjärtats fel», sade han allvarligt. »Jag är verkligen inte så klandervärd. Jag såg er stå i fönstret, och jag såg genast, att ni var vacker och god och vänlig.»

»Jag har aldrig hört maken till oförskämdhet», fortfor miss Truefit.

»Jag blef själf öfverraskad öfver mitt beteende», medgaf Catesby. »Jag är vanligtvis mycket lugn och korrekt af mig, för att inte säga blyg.»

Miss Truefit såg vredgadt på honom. »Jag tror det är bäst för er, att ni slutar prata dumheter och går er väg.»

»Vill ni inte, att jag skall bli straffad?» frågade den andre saktmodigt.

»Jag tycker det är bäst att ni går, medan ni kan det», sade flickan, och i detta ögonblick hördes en hård knackning på ytterdörren. Catesby växlade färg, trots sin kallblodighet; flickan såg tveksamt på honom. Sedan öppnade hon den lilla tapetdörren i rummets bakgrund.

»Ni är bara — dum», hviskade hon. »Fort! Gå in där! Jag skall säga, att ni har gått. Håll er tyst, så skall jag släppa ut er sedan.»

Hon sköt honom in och stängde dörren. Från sitt gömställe hörde han ett lifligt samtal vid dörren åt gatan jämte noggranna uppgifter rörande den tid, som förflutit, sedan han gick, och det håll, hvaråt han gått.

»Aldrig har jag hört talas om en sådan oförskämdhet», sade fru Truefit, i det hon gick in i rummet utåt gatan och sjönk ned i en stol, sedan konstapeln hade gått. »Jag tror inte, att han var tokig.»

»Bara litet klen till förståndet, tror jag», sade Prudence med hög röst. »Han blef mycket rädd, då du hade gått; jag tror inte, att han skall besvära oss vidare.»

»Nej, det är allt lådligast», sade fru Truefit skarpt. »Aldrig har jag hört maken — aldrig.»

Hon fortfor att brumma, och Prudence försökte lugna henne med dämpad röst. Hennes bemödanden lyckades troligen, ty efter en stund hörde fången till sin förvåning den gamla frun skratta — först dämpadt, men sedan så muntert, att hennes dotter

hade litet svårt för att hejda henne. Han satt där tåligt, tills det blef alldeles mörkt och en ljusstrimma vid tapetdörren antydde, att man tändt lampan i rummet utåt gatan. Ett trefligt skrammel med porslin underrättade honom, att de sutto vid kvällsbordet, och han spetsade öronen, då Prudence ännu en gång talade om honom.

»Om han kommer i morgon kväll, medan du är ute, öppnar jag inte dörren», sade hon. »Du kommer väl hem till nio?»

»Ja.»

»Och du går inte härifrån före sju», fortfor Prudence. »Då är jag lugn.»

Catesbys ansikte glödde, och hans ögon blefvo ömma; Prudence var lika klok som hon var vacker; den finkänslighet, hvarmed hon meddelat honom, att fru Truefit var borta följande kväll, var höjd öfver allt beröm. Den enda nedslående tanken var, att denna fintlighet förrådde vana.

Han satt så länge i mörkret, att till och med Prudences närhet ej var tillräckligt vederlag för enformigheten, och klockan var öfver tio, då tapetdörren öppnades, och han stod blinkande inför den unga flickan i lampskenet.

»Fort!» hviskade hon.

Catesby gick ut i det upplysta rummet.

»Farstudörren står öppen», hviskade Prudence, »Skynda er. Jag skall stänga den.»

Hon följde honom till dörren; han gjorde ett fruktlöst försök att fatta hennes hand, och i nästa

ögonblick sköts han sakta ut, och dörren stängdes efter honom. Han stod en stund och stirrade på huset, och sedan skyndade han tillbaka till sitt fartyg.

»Sju i morgon», mumlade han, »sju i morgon. När allt kommer omkring, är det ingenting här i världen, som lönar sig så bra som fräckhet.»

Han sof godt om natten, fastän hvad förste maskinisten sade honom om, att han låtit en stackars arbetsträl förspilla sin afton, borde ha legat tungt på hans samvete. Det enda, som oroade honom, var vännens tydliga föresats att ej låta honom slippa undan följande kväll. I ren förtviflan öfver att inte kunna skaka honom af sig måste han till sist tala om för honom, att han hade ett möte med ett fruntimmer.

»Då kommer jag med», sade den andre och blinkade åt honom. »Hon har nog en väninna hos sig; det ha de vanligtvis.»

»Jag skall kila dit och säga till henne», sade Catesby. »Jag skulle ha arrangerat det förut, men jag trodde inte, att

du brydde dig om sådant där.»

»Kvinnligt sällskap verkar uppmjukande», sade förste maskinisten. »Jag skall gå och ta på mig en ren krage.»

Catesby såg honom gå in i hytten, och fastän klockan ännu bara var sex, lämnade han hastigt fartyget och gömde sig inne på »Bikupans» kafé.

Där väntade han till en kvart öfver sju, och sedan han för tionde gången den kvällen ordnat sin

halsduksknut framför spegeln bakom disken, gaf han sig i väg till numro 5.

Han knackade lätt och väntade. Intet svar. Han knackade omigen. Då den fjärde knackningen blef obesvarad, tappade han modet och försjönk i fruktlösa funderingar angående orsaken till detta oväntade streck i räkningen. Han knackade på nytt, och nu öppnades dörren plötsligt, och Prudence tog ett steg tillbaka inåt förstugan med ett litet utrop af öfverraskning och ovilja.

»Ni!» sade hon och såg på honom med stora ögon.

Catesby bugade sig ömt, steg in och stängde dörren efter sig.

»Jag ville tacka er för er godhet i går kväll», sade han ödmjukt.

»Ja, det är bra», sade Prudence. »Adjö.»

Catesby smålog. »Det drar lång tid, innan jag hinner tacka er som sig bör», sade han. »Och så måste jag be om ursäkt; det tar också tid.»

»Gå er väg», sade Prudence strängt. »Det lönar sig inte att vara beskedlig mot er. Jag borde ha låtit er få bli straffad.»

»Därtill är ni alldeles för god och snäll», sade han och lyckades utan svårighet praktisera sig in i förmaket.

Miss Truefit svarade inte; hon följde honom in i rummet, slog sig ned i en gungstol och satt där sedan och väntade helt lugnt.

»Hur vet ni, hurudan jag är?» frågade hon.

»Det säger ert ansikte mig», sade den förälskade Richard. »Jag hoppas ni förlåter mig min påflugen-het i går kväll. Jag handlade uteslutande i ögonblickets ingifvelse.»

»Det gläder mig, att ni ångrar er», sade flickan något blidkad.

»Men om jag inte hade gjort det», fortfor Catesby, »skulle jag nu inte sitta här och prata med er.»

Miss Truefit såg upp på honom och slog sedan blygsamt ned ögonen. »Det är sant», sade hon lugnt.

»Och jag vill hellre sitta här än någon annanstans», fortfor Catesby. »Det vill säga», tillade han, i det han reste sig och satte sig på en stol tätt bredvid henne, »utom här.»

Miss Truefit tycktes darra och ämnade visst resa sig. Men hon satt kvar och sneglade på Catesby.

»Jag hoppas ni inte är ledsen för att jag är här?» sade denne.

Miss Truefit tvekade. »Nej», sade hon slutligen.

»Ar ni — är ni glad?» frågade den anspråkslöse Richard.

Miss Truefit vände bort ögonen. »Ja», sade hon halfhögt.

En egendomligt högtidlig känsla kom öfver den triumferande Richard. Han fattade den hand, som låg honom

närmast, och tryckte den sakta.

»Jag . . . kan knappast tro på min lycka», mumlade han.

»Lycka?» sade Prudence oskyldigt.

»Är det inte en lycka att höra er säga, att ni är glad öfver, att jag är här?» sade Catesby.

»Det förstår ni bäst själf», sade flickan och drog undan sin hand. »Det tycks mig inte vara mycket att vara lycklig öfver.»

Catesby såg förvånad på henne och ämnade säga henne några ord, då hon fick ett plötsligt host-anfall. Han ryckte till i detsamma, ty han hörde hasande steg i farstun. Någon knackade på dörren.

»Stig in», sade Prudence.

»Jag kan inte hitta skurpulvret, miss», sade en gäll röst. Dörren öppnades, och i den visade sig en lång, knotig kvinna på fyrtiotalet. Hennes röda armar voro bara upp till armbågen, och det syntes tydligt, att hon hade en lång och arbetsam dags grof-sysslor bakom sig.

»Det finns i skåpet», sade Prudence. »Hvad står på, fru Porter?»

Fru Porter svarade icke. Hennes mun stod vidöppen och hon stirrade på Catesby, som om ögonen ville tränga ut ur hufvudet. »Joe!» sade hon i en hes hviskning. »Joe/»

Catesby fixerade henne under isande tystnad. Miss Truefit såg ytterst förvånad från den ena till den andra.

»Joe!» sade fru Porter omigen. »Vill du inte säga något till mig?»

Catesby fortfor att stirra på henne i mållös förvåning. Hon hasade sig klumpigt förbi bordshörnet och stod framför honom med korslagda händer.

»Hvar har du varit hela den långa tiden?» frågade hon med höjd röst.

»Ni — ni tar miste», sade den förbryllade Richard.

»Tar jag miste?» tjöt fru Porter. »A, hvad du är hjärtlös!»

Innan han hann dra sig undan, slog hon sina armar om den förfärade unge mannens hals och gaf honom en våldsam kyss. Öfver hennes knotiga vänstra axel mötte den vettskrämde Richard miss Truefits triumferande blick, och han förstod genast i hvilken snara han fallit.

» Fru Porter I» sade Prudence.

»Det är min man, miss», sade amazonen och släppte motvilligt den blossande och rufsige Richard. »Han for ifrån mig och mina fem barn för halftannat år sedan. På halftannat år har jag inte sett hans kära ansikte.»

Hon lyfte upp förklädessnibben till ansiktet och brast i omusikaliska snyftningar.

»Gråt inte», sade Prudence mildt, »jag är säker på, att han inte förtjänar det.»

Catesby såg förkrossad på henne. Ingenting kunde nu mera förvåna honom, och då fru Truefit kom in med en berömvärd ansträngning att se öfverraskad ut, lade han knappt märke till henne.

»Det är min Joe», sade fru Porter helt lugnt.

»Ä, herre Gud!» sade fru Truefit. »Ja, nu har ni fått igen honom; akta er, så att han inte rymmer ifrån er en gång till.»

»Det skall jag nog sätta p för», sade fru Porter med en blick på den förfärade Richard.

»Hon är mycket öfverseende», sade Prudence. »Hon kysste honom nyss.»

»Nej, gjorde hon?» sade fru Truefit beundrande. »Jag önskar jag hade varit här.»

»Jag kan göra om det», sade den tjänstaktiga fru Porter.

»Om ni kommer mig nära en gång till . . .» flämtade Richard och tog ett steg tillbaka.

»Jag skulle inte tvinga mig till hans kärlek», sade fru Truefit, »den kanske kommer i sinom tid.»

»Kärleksfull tror jag att han är», sade Prudence.

Catesby betraktade sina plågoandar under tystnad; Prudences och hennes mors ansikten uttryckte oskyldig glädje, men fru Porters min var lika obevekligt sträng som förut.

»Det är bäst att låta det förflutna vara glömdt», sade fru Truefit. »Han kommer nog så småningom att ångra allt ondt han har gjort er.»

»Han kommer att blygas för sig själf — om ni bara ger honom tid», tillade Prudence.

Catesby hade hört nog; han tog sin hatt och gick mot dörren.

»Akta, så att han inte rymmer ifrån er igen», sade fru Truefit.

»Det skall jag nog dra försorg om», sade fru Porter och tog honom i armen. »Kom Joe.»

Catesby försökte skaka henne af sig, men förgäfves, och han skar tänderna, då han tänkte på sin128

löjliga belägenhet. En karl kunde han ha redt sig med, men fru Porter var osårbar. Hellre än att gå med henne på gatan ville han stanna här inne och fortsätta. Han återtog sin förra plats vid spiseln och stirrade dystert framför sig på golfvet.

Fru Truefit tröttnade till sist på skämtet. Hon ville ha sin kvällsmat, och efter en menande blick på dottern gaf hon den fruktansvärda och motsträfviga fru Porter en vink att lämna rummet. Catesby hörde köksdörren stängas efter dem, men han rörde sig ej ur fläcken. Prudence stod tyst och såg på honom.

»Om ni vill gå», sade hon, »så passa på nu.»

Catesby följde henne ut i farstun utan att säga ett ord och väntade helt lugnt, medan hon öppnade dörren. Alltjämt tyst satte han på sig hatten och gick ut på den skumma gatan. Då han gått några steg, vände han sig om för att kasta en sista blick på huset, och med en plötslig känsla af jubel såg han, att hon stod på trappan. Han tvekade och gick sedan långsamt tillbaka.

»Nå?» sade Prudence.

»Jag skulle gärna vilja säga er mor, att jag ångrar mig», sade han dämpadt.

»Det är sent», sade flickan vänligt, »men om ni verkligen vill säga henne det, så är fru Porter inte här i morgon kväll.»

Hon gick in, och dörren stängdes efter henne, OMBYTTA NUMMER.

Klockan i den lilla salen hade nyss slagit åtta, då herr Samuel Gunnill kom smygande utför spiraltrappan, öppnade dörren och steg in i rummet med ofantligt ödmjuk min. Han lade med en viss oro märke till, att hans dotter Selina tycktes vara alldeles fördjupad i att sköta krukväxterna i fönstret och att alls inga förberedelser gjorts till frukosten.

Miss Gunnills trädgårdsbestyr tycktes aldrig vilja ta slut. Hon nöp af vissnade blad med pedantisk noggrannhet och gaf växterna vatten med försiktigheten hos en apotekare, som blandar till ett medikament; med ryggen fortfarande vänd mot honom drog hon sedan en suck alldeles för intensiv för att kunna stå i samband med sådana

obetydligheter som krukväxter. Hon suckade två gånger, och andra gången hostade herr Gunnill nästan omedvetet, som om han bedt om ursäkt.

Hans dotter vände sig om oroande hastigt, rätade upp sig och gaf honom en blick, hvari ovilja och förvåning voro effektfullt blandade.

»Den hvita — som står där ytterst», sade herr Gunnill med en min af djupt koncentreradt intresse, »är min favoritblomma.»

Miss Gunnill knäppte ihop händerna, och hennes ansikte fick ett uttryck af oändligt, långvarigt lidande, men hon svarade icke.

»Det har den alltid varit», fortfor herr Gunnill krampaktigt, »alltsedan . . . alltsedan den bara var en stickling.»

»Utsläppt», sade miss Gunnill med djup, tragisk röst, »utsläppt klockan ett på natten, kom du hem sjungande med full hals, så att det lät som ett halft dussin skrålhalsar . . . och så talar du om blommor!»

Herr Gunnill hostade åter.

»Jag drömde», fortfor miss Gunnill klagande, »jag sof sött, då jag väcktes af ett förfärligt oväsen.»

»Det kunde inte ha varit jag», protesterade hennes far. »Jag var bara litet glad. Det var Benjamin Elys födelsedag i går, och sedan vi hade lämnat »Lejonet», började de sjunga, och jag bara gnolade litet, för att hålla dem sällskap. Jag sjöng inte, märk det, jag bara gnolade — då kom den där kits-lige Cooper och arresterade mig.»

Miss Gunnill ryste, och med sin vackra kind stödd mot handen satt hon vid fönstret som en bild af förtviflan. »Hvarför tog han inte de andra?» frågade hon.

»Ah!» sade herr Gunnill med starkt patos, »det är mer än en af oss, som skulle vilja veta det! Om du hade varit mera artig mot fru Cooper, i stället

för att gå och säga till dina bekanta, att hon ser tillräckligt ung ut för att vara hans mamma, skulle det kanske inte ha händt.»

Hans dotter skakade otåligt på hufvudet, och då herr Gunnill gjorde en antydan om frukosten, uttryckte hon sin förvåning öfver, att han kunde vara i stämning att äta. Men då herr Gunnill stod på sig, reste hon sig och började duka bordet. Den onödiga omsorg, hvarmed hon slätade ut borddukens veck, och den matematiska noggrannhet, hvarmed hon placerade hvarje särskild sak, voro lika många extra ättikdroppar i hans sår. Då hon slutligen satte på bordet tillräckligt med mat för ett dussin personer, började han bli litet upplifvad.

»Skall du inte ha något?» frågade han, då miss Gunnill återtog sin plats vid fönstret.

»Jagr» sade hon med en rysning. »Frukost? Olyckan är tillräcklig frukost för mig. Jag skulle inte kunna äta en bit, den skulle kväfva mig.»

Herr Gunnill såg på henne öfver tékoppen. »Jag kom ner för en timme sedan», sade han liksom i förbigående, i det han tog sig litet skinka.

Miss Gunnill studsade mot sin vilja. »Jaså», sade hon likgiltigt.

»Och jag såg dig äta en ganska stadig frukost i köket», fortfor hennes far i en ton, som inte var fri från en nyans af triumf.

Den förolämpade Selina reste sig och stod där och såg på honom; herr Gunnill gjorde ett fåfängt försök att möta hennes blick och sysslade med sin mat.

»Tänk, att räkna bitarna i mig!» sade miss Gunnill tragiskt. »Tänk, att beklaga sig öfver att jag äter litet frukost! Det hade jag aldrig trott om dig, aldrig! Det är skamligt! Att missunna din egen dotter maten hon äter!»

Herr Gunnill såg ängsligt på henne. I sin förvirring hade han pratat bredvid munnen, och han ansträngde sig nu förgäfves att svara något på denna skamliga förvridning af hans mening. lians dotter stod och betraktade honom med sorg i det ena ögat och påpasslighet i det andra, och just som han ämnade ta till orda för att försvara sin yttrandefrihet, gaf hon ifrån sig en hjärtslitande snyftning och lämnade rummet.

Ilon höll sig inne hela dagen, men herr Gunnill måste bege sig ut för att bevisa sin oskuld. I hopp om mera bråk uppmanade hans grannar honom ifrigt att hellre gå i fängelse än betala plikt och anförde som exempel en officer vid Frälsningsarmén, som under mycket olika omständigheter hade valt ett sådant förfaringssätt. Herr Gunnill försäkrade dem, att endast hans kända antipati mot armen och hans fruktan att bli räknad bland dess anhängare hindrade honom från att göra så. Han pliktade i stället tio shillings, och sedan han åhört en predikan, hvari hans silfverhår utgjorde texten, tilläts han att afträda.

Hans agg till poliskonstapel Cooper växte med hvarje dag som gick. Konstapeln betraktade honom, alldeles som om han varit hans egen tillhörighet,

och fru Coopers yttrande, att »hennes man hade hållit ögonen på honom länge, och att det var bäst han aktade sig för framtiden», relaterades orcl för ord för honom en halftimme efter sedan det uttalats. Hans dryckeskamrater räknade glasen han drack, och absolutistiska vänner läto tydligt förstå, att Cooper var hans skyddsängel.

Miss Gunnills bägge beundrare hade en kinkig uppgift. De måste tillskrifva Coopers hämndlystnad herr Gunnills olycka och på samma gång instämma med hans dotter i att det var rätt åt honom. De hade en svår ställning mellan far och dotter, ty herr Gunnills retlighet hade betydligt ökats efter hans olycka.

»Cooper borde inte ha tagit er», sade Herbert Sims för femtionde gången.

»Han måste väl ha sett er så där dussintals gånger förut», sade Ted Drill, som i sin ifver att ej öfverglänsas af herr Sims inte utvecklade sin vanliga skarpsinnighet. »Hvarför tog han er inte då? Det borde ni ha frågat domaren.»

»Jag förstår er inte», sade herr Gunnill i en ton af iskall värdighet.

»Jo», sade herr Drill, »jag menar. . . kom ihåg den där kvällen till exempel, då...»

Han tystnade plötsligt, ty ej ens hans entusiasm kunde hålla stånd mot de förfärliga grimaser herr Gunnill gjorde.

»Då —?» påskyndade Selina och herr Sims på en gång. Herr Gunnill gaf honom först en trotsig blick och instämde sedan med de andra: »Då —?»

»Den där kvällen på Kronan », sade herr Drill förläget. »Ni minns, då ni trodde, att Joe Baggs var värden. Tala om det, ni; ni talar bäst om det själf. Jag har så många gånger skrattat åt den historien . . .»

»Jag vet inte, hvad ni syftar på», sade herr Gunnill skarpt.

»Hi hi» . . . skrattade herr Drill slött. »Jag förblandar er med någon annan ...»

Herr Gunnill sade med tydlig lättnad, att han borde ta sig till vara för det, och påpekade med känsla och öfvertygelse, att mycket ondt åstadkommits på det sättet.

»Cooper behöfver en läxa, det är visst och sant», sade herr Sims käckt. »Han kommer nog att få sig ett kok stryk endera dagen.»

Herr Gunnill instämde. »Jag kommer ihåg, då jag var på 'Vipan', sade han tankfullt; »en gång, då vi låg i Cardiff, var det en poliskonstapel, som satte en af våra gossar i finkan, och ett par kvällar därefter var det en annan af de

våra, som knuffade omkull konstapeln i smutsen och sprang sin väg med hans battong och hans kask.»

Miss Gunnills ögon lyste. »Hur gick det då?» frågade hon.

»Han måste ta afsked», svarade hennes far, »han kunde inte uthärda skammen. Den karlen, som knuffade omkull honom, var en liten parfvel till på köpet. Ungefär så stor som Herbert här.»

Herr Sims studsade.

»Mycket lik honom i ansiktet också», fortfor herr Gunnill. »Ja, det var en modig man.»

Miss Gunnill suckade. »Jag önskar, att han bodde i Littlestowe», sade hon. »Jag skulle vilja ge ut hvad som helst för att få den där otäcka fru Cooper förödmjukad. Cooper skulle bli ett åtlöje för hela staden.»

Herrar Sims och Drill sågo olyckliga ut. Det var hårdt att nödgas visa sig likgiltiga gentemot miss Gunnills laglösa lustar, att stå inför henne som aktningsvärda, laglydiga mesar. Hennes ögon hvilade, stora och sorgsna, på dem båda.

»Om jag . . . om jag bara kunde komma åt Cooper!» mumlade Sims, bara för att säga något.

Till hans förvåning sprang herr Gunnill upp från sin stol, fattade hans hand och skakade den ifrigt. Han såg sig omkring, och Selina betraktade honom med en så öm blick, att han alldeles tappade hufvudet. Innan han kommit till besinning, hade han lofvat att lägga den fruktansvärde Coopers kask och battong för miss Gunnills fötter; dag och stund bestämdes icke.

»Jag måste naturligtvis vänta på lägligt tillfälle», sade han slutligen.

»Vänta ni så länge ni vill, min gosse», sade den tanklöse herr Gunnill.

Sims tackade honom.

»Vänta, tills Cooper blir en gammal gubbe», rådde herr Drill.

Miss Gunnill, som i tysthet var förargad öfver den senares brist på mod och offervillighet, mätte

hans ståtliga gestalt med ovilja från topp till tå och anklagade honom för att vilja göra herr Sims lika rädd som han var själf. Hon vände sig till den käcke Sims och gjorde sig så till för denne tappre hjälte, att herr Drill i ett anfall af vild svartsjuka sade ett kort godnatt till sällskapet och aflägsnade sig.

Han höll sig undan i nära en vecka, och en kväll, då han närmade sig huset, bärande en nattsäck, såg han dess dörr öppnas för den lycklige Herbert. Han skyndade på stegen och kom lagom för att följa med honom in. Herr Sims, som balett i gråpapper inslaget paket under armen, tycktes bli litet förlägen, då han fick se honom, och efter en kort hälsning gick han in i salen och ställde sin börda pä bordet med en triumferande blick på herr Gunnill och Selina.

»Ni ... ni har inte lyckats?» sade herr Gunnill och lutade sig fram.

»Så dåraktigt af er att utsätta er för en sådan risk!» sade Selina.

»Det gjorde jag för miss Gunnills skull», sade den unge mannen anspråkslöst. Han öppnade paketet, och till alla de närvarandes förvåning befanns det innehålla en poliskask och en kort battong af buxbom.

»Ni ... ni är en underbar människa», sade herr Gunnill, som slukade dem med ögonen. »Se då, Ted!»

Herr Drill såg, och det är tvifvel underkastadt, om Coopers eget hufvud skulle ha gjort honom mera förvånad. Sedan sökte hans ögon herr Sims's, men

denne tittade ömt på den tacksamma, men oroliga Selina.

»Hur i all världen bar ni er åt?» frågade herr Gunnill.

»Jag gick efter honom och slog omkull honom», sade herr Sims nonchalant. »Han blef så rädd, att jag tror jag kunde ha dragit af honom stöflarna också, om jag hade velat ha dem.»

Herr Gunnill klappade honom på ryggen. »Jag tycker jag ser honom springa barhufvad genom staden och ropa på hjälp», sade han småleende.

Sims skakade på hufvudet. »Sannolikt kommer det att tystas ner för poliskårens anseendes skull», sade lian. »Så vida de inte upptäcka, hvem som har gjort det.»

En lätt skugga drog öfver herr Gunnills hänryckta ansikte, men den försvann nästan genast, då Sims påminde honom om Coopers skvalleraktiga med-konstaplar.

»Ni kan gärna ta ifrån honom stöflarna också», sade herr Gunnill och klarnade upp. »Gå på ni bara.»

Sims sade pliktskyldigast, att det skulle han gärna göra, men påpekade, att Cooper nog skulle vara på sin vakt hädanefter.

»Ja, ni har gjort hvad på er ankommer», sade miss Gunnill med en half blick på herr Drill, som ännu stirrade häpen på troféerna. »Ni kan komma med ut i köket och hjälpa mig tappa litet öl, om ni har lust.»

Sims följde henne med förtjusning, tog ner en stånka åt henne och betraktade henne ömt, medan hon tappade ölet. Alla fruntimmer tycka om tapperhet, men då miss Gunnill melankoliskt betraktade Sims's lilla spensliga figur, kunde hon ej låta bli att önska, att Drill ägt litet af hans mod.

Hon hade nyss slutat sitt göromål, då ett fruktansvärdt dunsande ljud hördes från salen och tallrikarna på hyllan voro nära att ramla ner.

»Hvad är det?» utropade hon.

De sprungo in i salen och stannade häpna i dörren, då de sågo herr Gunnill med händerna i sidan göra luftsprång som en akrobat, medan herr Drill satt i en länstol och uppmuntrade honom. Herr Gunnill smålog bredt, då han mötte deras förvånade blickar, och efter ett sista hopp sparkade han fram någonting på golfvet och sjönk flämtande ned på en stol.

Plötsligt gick det upp ett ljus för Sims, han uppgaf ett rop af ovilja, böjde sig ned under bordet och tog upp något, som en gång hade varit en polis-kask. Sedan ryckte han ut en delvis uppbränd bat-tong ur spiseln och stod där blek och darrande inför den förvånade Gunnill.

»Hvad står på?» frågade den senare.

»Ni ... ni har förstört dem», flämtade Sims.

»Än sedan?» sade Gunnill och stirrade på honom.

»Jag ämnade ... ta dem med mig», stammade Sims.

»Nåja, nu bli de lättare att bära», sade Drill.

Sims såg skarpt på honom, och sedan tog han, till Gunnills stora förvåning, upp spillrorna, svepte in dem i papperet och rusade bort. Gunnill betraktade Drill med en inställsamt frågande blick.

»Det var inte Coopers nummer på kasken», sade denne.

»Hvadfalls?» utropade Gunnill.

»Hur vet ni det?» frågade Selina.

»Jag råkade få se det», svarade Drill.

Han sträckte ner handen, liksom för att ta upp nattsäcken, som han ställt bredvid sin stol, men ändrade sedan tanke, lutade sig tillbaka i stolen och såg på herr Gunnill.

»Vill ni påstå», sade den senare, »att han har slagit omkull orätt person?»

Drill skakade på hufvudet. »Det är just gåtan», sade han halfhögt.

Han smålog mot miss Gunnill, men denna unga dam, som tyckte, att han var litet mystisk, såg bort och rynkade pannan. Hennes far satt och bråkade sin hjärna med gissningar och kom så till den slutsatsen, att herr Sims hade anfallit förste bäste poliskonstapel, som kommit i hans väg, och nu led bittra samvetskval.

Han lyfte hastigt upp hufvudet, då han hörde snabba steg utanför. Det knackade hårdt på farstudörren, och till obehaglig öfverraskning för alla de närvarande visade en af Coopers kamrater sitt röda och vredgade ansikte i salsdörren.

Herr Gunnill stirrade hjälplöst på honom. Kon-140

stapeln steg nu in i rummet, ställde sig hotande framför honom och räckte fram en illa massakrerad kask och en halft uppbränd battong.

»Har ni sett de här förr?» frågade han i skräckinjagande ton.

»Nej», sade Gunnill med ett försök att spela öfverraskad. »Hvad är det?»

»Jag skall tala om för er, hvad det är», sade poliskonstapeln Jenkins argt, »det är min kask och min battong. Ni har förstört kunglig majestät och kronans egendom, och det kommer ni i häkte för.»

»Ersade den förvånade Gunnill.

»Jag lånade dem till unga Sims, på skämt», sade konstapeln. »Jag kände hela tiden, att det var en dumhet.»

»Det är inte något skämt», sade Gunnill allvarsamt. »Jag skall läsa lagen för unga Herbert, som har försökt lura mig.»

»Att ni har blifvit lurad, betyder ju ingenting», afbröt konstapeln. »Hvad ämnar ni göra åt den saken?»

»Hvad ämnar ni själf göra?» frågade Gunnill barskt. »Det här är ju en sak mellan er och honom, tycker jag; ni kommer troligen att bli utstruken ur poliskåren, och det just för att ni har försökt lura mig. Jag tvår mina händer.»

»Ni skulle inte ha lånat ut sakerna», sacle Drill, innan konstapeln hunnit svara. »I synnerhet inte åt Sims, så att han skulle få påstå, att han hade tagit dem från Cooper. Det är en kinkig sak, men ni kanOMBYTTA NUMMER.

inte blanda in herr Gunnill utan att själf komma i klistret.»

»Det får jag finna mig i», sade konstapeln häftigt, »det skall nog bli förklaradt. Det är min dag-kask till på köpet, och nattkasken är så gammal och utsliten som den kan vara. Tjugu år vid poliskåren och aldrig en anmärkning förr än nu.»

»Om ni bara ville hålla er tyst en stund i stället för att prata så ohejdadt», sade Drill, som funderat skarpt, »skulle jag kanske kunna hjälpa er.»

»Hur så?» frågade konstapeln.

»Hjälp honom om ni kan, Ted», sade Gunnill ifrigt, »man skall alltid hjälpa sin nästa, då man kan.»

Drill satt kapprak och såg mycket vis ut. Han tog den söndertrampade kasken från bordet och undersökte den noga. Den var bräckt på minst ett halft dussin ställen, och han ansträngde sig förgäfves att återge den dess fason. Lika gärna kunde han ha försökt att göra en cylinderhatt af en dragharmo-nika. Det enda, som undgått

förödelsen, var metallplåten med numret.

»Hvarför lagar ni den inte?» frågade han slutligen.

»Laga den?» utbrast den upphetsade Jenkins. »Hvarför gör ni det inte själf?»

»Jag tror nog, att jag skulle kunna det», sade Drill fundersamt. »Låt mig få vara i köket en halftimme, så skall jag försöka.»

»Ni kan vara där sä länge ni vill», sade Gunnill.

»Och jag behöfver litet lim . . . och miss Gunill . . . och litet tenn», sade Drill.

»Hvad behöfver ni mig till?» frågade Selina.

»Till att hålla i åt mig», svarade Drill.

Miss Gunnill skakade på hufvudet, men samtyckte efter någon tvekan, och Drill frågade ej efter konstapelns otålighet, utan tog sin nattsäck och gick ut i köket. Herrar Gunnill och Jenkins, som nu blefvo ensamma i salen, sökte efter något neutralt samtalsämne, men förgäfves; samtalet kretsade oupphörligt kring årslångt släp och förlorad pension.

Från köket hördes hammarslag och därefter ett »å!» från miss Gunnill åtföljdt af skratt och handklappningar. Herr Jenkins flyttade sig i stolen och växlade blickar med herr Gunnill.

»Han är en intelligent man», sade den senare förhoppningsfullt. »Ni skulle höra honom härma en kanariefågel; det är alldeles som lefvande.»

Herr Jenkins stod i begrepp att ge ett häftigt och uppriktigt svar, då köksdörren öppnades och Selina kom in, åtföljd af Drill. Den dräpande replik, konstapeln tänkt ut, dog bort i ett mummel af förvåning, då han tog kasken. Den såg alldeles ny ut.

Han vände den häpen af och an och sökte förgäfves efter något spår af de olycksaliga bucklorna. Den var alldeles slät och hade den rätta formen. Han såg på numret; det var det rätta. Hans ögon tycktes vilja trilla ur hufvudet af förvåning. Han försökte kasken, men nu fick han en annan min i sitt ansikte.

»Den passar mig inte lika bra som förut», sade han.

»Somliga människor bli då aldrig nöjda», sade Drill med ovilja. »Det finns ingen här i England, som skulle kunna göra det bättre.»

»Jag gör ingen anmärkning», sade konstapeln hastigt, »det är ett ypperligt arbete. Ypperligt! Jag kan inte ens se, hvar den har varit sönder. Hur i all världen bar ni er åt?»

Drill skakade på hufvudet. »Det är ett hemligt förfaringssätt», sade han. »Jag kanske kommer att slå mig på hattmakeri en dag, och därför vill jag inte lära ut konsten.»

»Mycket riktigt», sade Jenkins. »Men ... ja, det är ett underverk, det är visst och sant, ett riktigt underverk. Om ni vill lyda mitt råd, så blir ni hattmakare i morgon dag.»

»Mig förvånar det inte alls», sade Gunnill, hvars ansikte dock uttryckte den mest oblandade häpnad. »Inte ett dugg. Jag har sett honom göra märkvärdigare saker än så. Ta nu itu med battongen, Teddy.»

»Jag skall se till», sade Drill anspråkslöst. »Jag kan inte göra omöjligheter. Lämna den här, herr Jenkins, så ska vi tala om det en annan gång.»

Herr Jenkins, som ännu var full af beundran öfver sin kask, samtyckte, och sedan han ännu en gång påpekat, hvilken framtid hattmakareyrket måste erbjuda en man med sådana medfödda anlag för

reparationer, svepte han in sin kask i ett tidningspapper och gick hvisslande sina färde.

»Ted», sade Gunnill ifrigt, i det han sjönk ned på sin stol med en suck af lättnad, »jag vet inte hur ni bar er åt. Det är en öfverraskning till och med för mig.»

»Han är mycket intelligent», sade Selina med ett välvilligt småleende.

Drill rodnade, och litet uppmuntrad af ett beröm frän detta håll, satte han sig på en stol bredvid henne och började tala tyst. Den tacksamme Gunnill, som kände större lättnad än han ville erkänna, blundade taktfullt.

»Jag trodde hela tiden, att ni inte skulle låta Herbert sticka ut er», sade Selina.

»Jag tänker sticka ut honom», sade Drill i betydelsefull ton.

Miss Gunnill slog ned ögonen och Drill hade just fått så pass mycket mod, att han vågat fatta hennes hand, då steg stannade utanför huset och dörren öppnades och Jenkins upphettade ansikte visade sig för sällskapet för andra gången den kvällen.

»Kom inte och säg, att det inte är bra gjordt», sade Gunnill och sprang upp från sin stol. »Då har ni handskats illa med den. Den var så godt som ny, då ni gick härifrån med den.»

Jenkins slog åt honom med handen och fäste sina ögon på Drill.

»Ni tror visst, att ni är väldigt slipad», sade

han bistert, »men nog vet jag, att två gånger två är fyra. Jag har alldeles nyss hört det.»

»Att två gånger två är fyra?» sade Drill och såg förbryllad ut.

»Jag orkar inte höra edra dumheter», sade Jen-kins. »Jag är inte i tjänstgöring nu, men jag varnar er för att säga något, som kan bli användt som vapen emot er.»

»Det gör jag aldrig», sade Drill med from fasa.

»Någon kastade en handfull mjöl i ansiktet på den stackars Cooper för ett par timmar sedan», sade Jenkins och fixerade honom skarpt, »och medan han torkade sig i ögonen, slogo de omkull honom och sprungo sin väg med hans kask och battong. Jag mötte Brown nyss, och han sa', att Cooper väsnas som en galning.»

»För tusan», sade Drill, »det var ju riktigt bra, att jag reparerade er kask, annars kunde de ha misstänkt er.»

Jenkins stirrade på honom. »Jag vet, hvem som har gjort det», sade han i hotande ton.

»Herbert Sims», gissade Drill i en teaterhvisk-

ning.

»Ni blir en af de första, som får veta det», sade Jenkins bistert, »han blir arresterad i morgon. Tänk, så oförskämdt! Det är riktigt upprörande.»

Drill hvisslade. »Låt bara inte er lilla historia med Sims bli känd», sade han lugnt. »Håll tyst med den — om ni kan.-»

Jenkins ryckte till, som om han blifvit stucken

af ett bi. I glädjen öfver ett polismål hade han förbisett ett par omständigheter. Han vände sig om och såg på den unge mannen med spänd väntan.

»Kalla inte in mig som vittne, det är hufvudsaken», fortfor Drill. »Jag har aldrig velat ställa till krångel, och jag skulle inte gärna vilja tala om, att ni lånade ut er kask åt Sims, för att han skulle kunna påstå, att han hade kastat omkull Cooper och tagit den från honom.»

»Det skulle inte alls ta sig bra ut», sade Gunnill och nickade förnumstigt.

Jenkins andades häftigt och tittade från den ene till den andre. Det var tydligt, att det inte var värdt att påminna dem om, att han inte gjort någon anmälan till polisen på fem år.

»Då jag säger, att jag vet, hvem som har gjort det», sade han, »så menar jag bara, att jag har mina misstankar.»

»Jaså», sade Drill, »det var en helt annan sak.»

»Inte alls det samma», sade Gunnill och slog i ett glas porter åt konstapeln.

Jenkins tömde det och smackade litet med tungan.

»Sims behöfver inte veta något om, att den där kasken har blifvit reparerad», sade han slutligen.

»Nej, visst inte», instämde de bägge andra.

Jenkins suckade och vände sig till Drill.

»Man skall inte sila mygg och svälja kameler», sade han, och det lät nästan som en befallning.

»Nej, det är sant», sade Drill fundersamt.

»Och man skall inte göra något till hälften», fortfor konstapeln. »Medan jag sitter här och dricker ett glas med herr Gunnill, kan ni gärna gå ut i köket med den där innehållsrika nattsäcken och reparera min battong också.»

EN FIFFIKUS.

Den gamle mannen satt på sin vanliga bänk utanför »Blomkålshufvudet». Bredvid honom stod en rymlig blå och hvit sejdel med öl, och små rökhvirflar stego långsamt upp från hufvudet på hans långa pipa. Två unga män hade lagt ifrån sig sina ränslar på bordet, och medan de sutto där och hvilade sig under middagsvärmen, lyssnade de med artig, om också litet uttråkad min till hans hågkomster från den gamla goda tiden.

»Tjufskyttet», sade den gamle mannen, som hade försökt sig på alla möjliga ämnen, från rof-odlingen förr i tiden till konsten att sko hästar, »tjufskyttet är det inte mycket med nu för tiden här på trakten. Ingenting är som det var förr, hvarken tjufskytte eller något annat; men den där karlen, som ni nog la' märke till nyss, han som kom ut för en tio minuter sedan och kallade mig »sanningsvittne» i förbifarten, han är den värsta jag vet. Bob Fretty heter han, och af alla de genompiskade

skälmar, som någonsin bott i Claybury, är han den värste — aldrig i sitt lif har han gjort ett hederligt dagsverke eller förtjänat så mycket som till ett glas öl.

Bob Prettys värsta tid var strax efter se'n gamle patron Brown dog. Gamle patron kunde inte ha råd att göra många anstalter för att skydda villebråd, men så var det en rik herre från London vid namn Rockett, som köpte egendomen, och då började det arta sig bättre. Fasaner va' hans favoritdjur, och han kostade inte på måttligt med pengar för att uppföda så'na, men för resten var han förtjust i allt, som duger till att skjuta på.

I början rynkade han på näsan åt den smula villebråd patron Brown hade lämnat efter sig, men hur mycket han än ansträngde sig, blef skillnaden just inte så stor; fågeln försvann på det besynnerligaste sätt, och skogvaktarne blef alldeles yra i mössan; och hvad patron själf sa' om Claybury och Clayburyborna, det var då alldeles förskräckligt.

Alla visste att det var Bob Pretty och ett par af hans stallbröder från andra byar, men de kunde inte bevisa det. De kunde aldrig få honom fast, och till sist gaf patron och två skogvaktare sig till att hålla ögonen på honom både natt och dag.

Bob Pretty ville inte tro det; han sa' att han kunde inte tro det. Och till och med då folk tydligt visade honom, att skogvaktar Lewis följde efter honom, sa' han, att det kunde väl hända, att de hade samma väg, det var alltihop. Och ibland steg han upp midt i natten och tog sig en promenad på ett par mil,

för att han hade hufvudvärk, och Lewis, som inte hade någon hufvudvärk, var tvungen att gä efter honom, tills han var färdig att digna. Det var naturligtvis en skogvaktare mindre att se efter villebrådet, och det begrep patron till sist, och så gjorde han slut på det.

De vaktade i alla fall Bob mycket noga, och en eftermiddag, då han gick förbi Grays gård, rusade de på honom och frågade, hvad det var han hade i sina fickor.

»Det är min ensak, herr Lewis», sa Bob Pretty.

Smith, den andre skogvaktaren, for med händerna öfver Bobs röck och kände något mjukt och knöligt.

»Bort med tassarna!» sa' Bob. »Ni vet inte, hur kittlig jag är.»

Han marscherade vidare, men de höggo tag i honom igen, och Lewis stoppade handen i hans innerficka och drog upp två par rapphöns.

»Följ med», sa' han och grep honom i armen.

»Vi ha haft utkik på er länge», sa' skogvaktar Smith, »och det är ett riktigt nöje för oss att få er i sällskap.»

Bob Pretty sa', att han inte ville gå med dem, men de tvingade honom att följa med och drogo i väg med honom ända till Cudford, en half mil därifrån, så att landtpolisen White skulle få ta honom i förvar öfver natten. White var nästan lika förtjust som skogvaktarne, och han förmanade Bob högtidligt att inte säga ett ord, för allt hvad han sa' skulle användas emot honom.

»Bry er inte om det, ni», sa' Bob Pretty. »Jag har rent samvete, och att tala kan inte skada mig. Det var mycket roligt att träffa er hemma, herr White; om de här båda slipade och erfarna skog-vaktarne inte hade fört mig hit, skulle jag ha sökt upp er ändå. De ha stulit mina rapphöns ifrån mig.»

De, som stodo omkring, skrattade, och till och med White kunde inte låta bli att dra på smilbandet.

»Det är ingenting att skratta åt», sa' Bob och knyckte på nacken. »Det är just vackert, att en arbetare — en, som förtjänar sitt bröd i sitt anletes svett — inte kan ta hem litet vildt åt sin familj, utan att bli anfallen och plundrad.»

»De ha kanske flugit själfva ner i er ficka?» sa' White.

»Nej, visst inte», sa' Bob. »Jag ämnar inte fara med lögn; jag har själf stoppat dit dem. Rapphönsen i rockfickan och räkningen i västfickan.»

dRäkningen h sa' skogvaktar Lewis och tittade på honom.

»Ja, räkningen», sa' Bob Pretty och tittade igen, »räkningen från herr Keen, fågelhandlaren i Wickham.»

Han tog upp den ur fickan och visade den för White, och skogvaktarne va' halft från sina sinnen, för det var tydligt, att Bob Pretty hade gått och köpt rapphönsen bara för att skoja med dem.

»Jag var nyfiken att få veta, hur de smakade», sa' han till landtpolisen. »Det värsta är, att min stackars hustru vet väl inte, hur hon skall koka dem.»

»Ge er af hem nu», sa' White.

»Skall jag inte buras in?» sa' Bob. »Ha de tvingat mig att gå hela den här långa vägen, bara för att jag skulle få prata lite med en poliskarl, som jag inte tycker om?»

»Gå hem», sa' White och räckte honom rapphönsen.

»All right», sa' Bob, »och jag kommer att instämma er som vittne på, att de här båda karlarna ha anfallit mig och försökt stjäla mina rapphöns. Jag skall gå och tala med min advokat om den här saken.»

Han gick hem så rak i ryggen som han möjligtvis kunde, och det var rent af ohyggligt så morsk han blef efter den dagen. Han lät sin äldsta pojke skrifva ett långt bref till patron om det där och sa', att han skulle förlåta för den här gången, men för framtiden kunde han inte lofva något. Så att de båda skogvaktarne hade just inte något så trefligt lif med Bob Pretty på den ena sidan och patron Rockett på den andra.

Se'n fick patron en öfverskogvaktare, som hette Cutts, en man, som påstods veta mera om villebråds-tjufvarnes knep än de visste själfva. Folk sa', att han hade ränsat bort alla villebrådstjufvar på flera mils afstånd omkring det stället, där han kom ifrån, och att fasaner kunde spatsera in på gården hos folk utan att någon rörde dem.

Han var en man med skarp blick, lång och mager, med sneda ögon och lite rödt skägg. Den andra dagen efter se'n han kom var han här uppe på »Blomkålshufvudet» och fick sig en sejdel öl och

tittade på gossarne här, medan han talte med värden. Det märkvärdiga var, att karlar, som aldrig i sitt lif hade tagit en hare eller en fasan, knappt kunde se honom i ögonen, medan Bob Pretty stirrade på honom, som om han varit en vaxdocka.

»Jag hör, att det har varit lite villebrådstjufveri här på trakten, innan jag kom», sa' Cutts till värden.

»Ja, jag tror jag har hört något i den vägen», sa' värden och tittade öfver hans hufvud långt bort i fjärran.

»Ni kommer inte att få höra mycket mer af den sorten», sa' skogvaktaren. »Jag har hittat på ett nytt sätt att fånga de satans bofvarna; innan jag kom hit, har jag gjort slut på alla villebrådstjufvar på tre stora gods. Jag fångade dem som en vessla fångar råttor »

»I ett slags fälla?»

»Ja, så ungefär.»

»Jag hoppas, att ni kommer att fånga dem här också», sa' Bob Pretty; »här finns alldeles för många i mitt tycke. Alldeles för många.»

»Jag skall nog ha dem fast snart», sa' Cutts och nickade.

»Lycka till!» sa' Bob Pretty och höll upp sin sejdel. »Vi ha länge behöft en så'n man som ni.»

»Inga oförskämdheter, min gosse lilla», sa' skogvaktaren. »Jag har nog hört talas om er, och det just ingenting godt. Akta er bara.»

*Ja) aktar mig», sa' Bob och blinkade till de andra. »Jag hoppas ni ska fånga alla de där

nedriga villebrådstjufvarna; de bringa hela orten i dåligt rykte, och jag är nästan rädd att gå ut, se'n det blir mörkt; jag kunde möta dem.»

Peter Gubbins och Sam Jones började skratta, men Bob Pretty blef arg på dem och sa', att han kunde inte finna, att det var något att skratta åt. Han sa', att villebrådstjufveriet var en skam för deras hemtrakt, och i stället för att skratta borde de vara tacksamma mot Cutts för att han kom dit och gjorde rent hus.

»Jag skall med nöje hjälpa er allt hvad jag kan», sa' han till skogvaktaren.

»Då jag behöfver er hjälp, skall jag stöta på er», sa' Cutts.

»Tack», sa' Bob Pretty. »Jag hoppas bara, att jag skall slippa få mitt ansikte så där illa tilltygadt som ert; hustru min har ett så'nt skönhetssinne.»

»Hvad menar ni?» sa' Cutts och vände sig emot honom. »Inte har mitt ansikte blifvit illa tilltygadt.»

»A, jag ber om ursäkt», sa' Bob, »jag visste inte, att det såg ut så där af naturen.»

Cutts blef nästan svart i ansiktet och blängde på Bob, som om han ämnade äta upp honom, och Bob blängde tillbaka och tittade först på skogvaktarens näsa och sedan på hans ögon och mun och så på hans näsa igen.

»Ni känner visst igen mig hädanefter?» sa' Cutts till sist.

»Ja», sa' Bob och småskrattade, »jag skulle känna igen er på en fjärdingsvägs afstånd — i köla mörkret.»

»Vi få se», sa' Cutts, och så tog han sin sejdel och vände honom ryggen. »Den af oss, som lefver längst, får se mest.»

»Jag är glad, att jag lefde så länge, att jag fick se honom», sa' Bob till Bill Chambers. »Jag känner mig mera nöjd med mig själf nu.»

Bill Chambers kiknade, och sedan Cutts druckit ur sitt öl, kastade han ännu en blick på Bob Pretty och gick sin väg nästan i kokande tillstånd.

Ingen kan tänka sig, hvad besvär han sedan gjorde sig för att få Bob Pretty fast, och hela tiden tycktes villebrådet rent af smälta bort, och patron Rockett gnatade på honom från morgon till kväll. Han vardt nästan som en skugga af bara vaktande, och Bob Pretty såg mera välfödd ut än nå'nsin förr.

Ibland vaktade Cutts i ungskogen, och ibland gömde han sig nära Bobs stuga, och till sist en kväll, då han höll på att klättra öfver staketet till Frederick Scotts trädgård, såg han Bob Pretty komma ut från sin stuga, titta sig försiktigt omkring och gå uppåt vägen. Han höll andan, då Bob gick förbi honom, och ämnade just resa sig för att följa efter honom, då Bob stannade och gick långsamt tillbaka igen och vädrade.

»En så'n härlig rosendoft!» sa' han högt.

Han stod midt på vägen nästan midtför clar skogvaktaren låg gömd, och nosade och vädrade så det kunde ha hörts till andra ändan af byn.

»Det kan inte vara rosor», sade han i undersam ton, »för det finns inga rosor här i närheten, och

för resten är det för sent på året. Det måste vara herr Cutts, den nya, skarpsinniga skogvaktaren.»

Han stack hufvudet öfver staketet och sa' god afton och sa', att det var vackert väder till en promenad, och frågade, om han väntade på Frederick Scotts moster. Cutts svarade inte ett ord; han var nära att spricka af ilska. Han reste sig upp och hötte med näfven åt Bob Pretty, och se'n rusade han i väg, som om han blifvit galen.

En tid tycktes Bob Pretty ha tur. Skogvaktar Lewis fick reumatisk feber, och han påstod, att det var för att han fick sitta natt efter natt på fuktiga ställen och vakta på Bob, och medan han var som sjukast och doktorn kom hvar dag, föll Cutts, då han klättrade öfver en gärdesgård, och bröt af sitt ben. Sedan kom allt arbete på skogvaktar Smiths del, och det lät på honom, som om reumatisk feber och afbrutna ben vore bättre än allt annat på jorden. Han bad patron om hjälp, men patron ville inte ge honom någon, och han talte oupphörligt om, hur han sedan skulle kunna sofva på sina lagrar, om han ensam kunde uträtta hvad bägge de andra inte hade förmått, nämligen få Bob Pretty fast. Det var godt och väl, sa' Smith, men hellre än att sofva på lagrar ville han sofva i sin säng, i stället för att som nu passa på och sofva med ett öga i sänder i en stol eller med hufvudet mot ett träd. När jag talar om för er, att han somnade en kväll här på värdshuset, medan värden tappade i en sejdel öl, som han hade beställt, då kan ni förstå, hvad han hade lidit.

Allt detta passade naturligtvis alldeles utmärkt för Bob Pretty, och han var vid så godt lynne, att han hade ett vänligt ord för hvar och en, och då Bill Chambers sa' honom, att han var dumdristig, skrattade han bara och sa', att han visste nog, hvad han gjorde.

Men natten därpå fick han anledning att komma ihåg Bill Chamber's ord. Han gick utmed Halls åker — den stötte intill patrons park — och han var så långt ifrån nervös, att han till och med hvisslade. Han hade en säck på ryggen, alldeles fullproppad, och han hade just stannat för att tända sin pipa, då tre karlar kommo rusande ut ur parken och satte efter honom så fort de orkade springa.

Bob Pretty kastade bara en blick på dem och sedan släppte han pipan och satte i väg som en hare. Det tjänade till ingenting att kasta ifrån sig säcken, för skogvaktar Smith hade känt igen honom och ropat hans namn; han bet därför ihop tänderna och sprang allt hvad han förmådde, och det är säkert, att om han inte hade haft säcken, skulle han nog ha klarat sig.

Han sprang nära en fjärdingsväg, och de hörde honom andas som en blåsbälg, men till sist såg han, att det inte hjälpte. Han lagade så att han stod ut till Pinnocks damm; han slängde ut säcken midt i den och kastade sig sedan ner på marken och kippade efter andan.

»Den här — gången — fick vi — er fast — Bob Pretty», sa' den ena af karlarne, då de kommo fram.158

»Hvad... är det herr Cutts?t> sa' Bob och ryckte till.

»Just jag, min gosse lilla», sa' skogvaktaren.

»Jag trodde ... att ni var . . . Och är det där... herr Lewis? Det är inte möjligt.»

»Jo, det är jag», sa' skogvaktar Lewis. »Vi blef bra igen, bägge två, alldeles tvärt, då vi hörde, att ni var ute. Ni är inte fullt så slipad, som ni inbillar er.»

Bob Pretty satt stilla, fick tillbaka andedräkten och tänkte sig om litet.

»Jag är riktigt förvånad öfver er», sa' han slutligen. »Jag trodde ni låg till sängs, bägge två, och som jag visste, hur öfveransträngd herr Smith är, gaf jag mig ut för att hjälpa honom vakta. Jag lofvade ju att hjälpa er, herr Cutts, om ni minns.»

»Hvad var det ni kastade i dammen nyss?» sa' Cutts.

»En säck», sa' Bob Pretty, »en säck, som jag hittade utmed Halls åker. Det kändes, som om det var fågel i den, så att jag tog upp den, och jag var just på väg till er med den, herr Cutts, då ni sprang efter mig.»

»Nå, hvarför sprang ni då?» sade skogvaktaren.

Bob Pretty försökte skratta. »Jo, jag trodde det var villebrådstjufvarne, som satte efter mig. Det var ju ganska löjligt?»

»Ja, det var det», sa' Lewis.

»Jag trodde ni kände igen mig på en fjärdings-EN FIFFIKUS.

vägs afstånd», sa' Cutts. »Rosendoften borde väl ha underrättat er, att jag var i närheten.»

Bob Pretty ref sig i hufvudet och sneglade på honom, men kunde inte hitta på något svar. Sedan satt han där och bet sig i naglarna och funderade, medan skogvaktarne stodo och disputerade om, hvem som skulle klä af sig och stiga ner i dammen efter fasanerna. Det var en mycket kall natt, och dammen var ganska djup på sina ställen, och ingendera af dem tycktes vara angelägen att göra det.

»Låt honom klifva i», sa' Lewis och såg på Bob, »det var han, som kastade i dem.»

»Det var bara för att jag trodde ni va' ville-brådstjufvar», sa' Bob. »Jag är ledsen, att jag har gjort er så mycket besvär.»

»Ja, klif i nu och ta upp säcken», sa' Le vis, som mycket väl förstod, hvem som skulle få göra det, om inte Bob gjorde det. »Det är också mindre graverande för er.»

»Jag har ingenting att vara rädd för», sa' Bob Pretty. »Jag har inte satt min fot på patrons mark, jag hittade säcken hundra meter därifrån.»

»Förhala inte tiden nu», sa' Cutts till Lewis. »Af med kläderna och i med er. Det ser ut, som om ni vore rädd för litet kallt vatten.»

»Hvar ungefär kastade han i den?» sa' Lewis.

Bob Pretty pekade ut precis där han trodde att det var, men de hörde inte på honom, och efter att två gånger ha talat om, hur illa förkyld han var,

tog Lewis af sig rocken mycket långsamt och omständligt.

»Jag skulle gärna gå i för att göra er en tjänst», sa' Bob Pretty, »men dammen är alldeles full af kalla, slemmiga blodiglar, och jag tycker just jag känner dem på mig . . . för resten är det en hel hop djupa hål i botten. Och hvad ni gör, så dyk inte ner med hufv'et, ni vet, hur skämdt och ohälsosamt det där vattnet är.»

Skogvaktar Lewis låtsade, som om han inte hörde på honom. Han tog af sig kläderna mycket långsamt, och sedan stack han ner ena foten och stod där och skalf, fastän Smith, som doppat ner handen i vattnet, sa', att det var alldeles varmt. Då klef Lewis i med andra foten också och började gå omkring försiktigt, så att vattnet stod honom halfvägs upp till knät.

»Jag hittar den inte», sa' han och hackade tänderna.

»Ni har inte sökt», sa' Cutts, »gå omkring mera; ni kan väl inte begära att hitta den genast. Sök i midten.»

Lewis sökte i midten, och där stod han i vatten ända upp till halsen och trefvade med foten och sa' fula ord om Bob Pretty med hög röst och andra fula ord om Cutts med dämpad röst.

»Nej, nu går jag hem», sa' Bob Pretty och steg upp. »Jag är alldeles för blödig för att sitta här och se en människa drunkna.»

»Ni stannar kvar», sa' Cutts och högg tag i honom.

»Hvarför det?» sa' Bob. »Ni har ingen rättighet att hålla mig kvar här.»

»Håll i honom, Joe», sa' Cutts hastigt.

Smith högg tag i hans arm, och Lewis slutade upp med att leta för att i stället se på brottningen. Bob Pretty spjärnade väldigt emot, och ett par gånger var han nära att knuffa Cutts i dammen, men till sist gaf han tappt och lade sig ner flämtande och talade om sin advokat. Smith höll fast honom på marken, medan Cutts pekade ut stället, där Lewis skulle söka. Det sista stället han pekade ut skulle ha behöft en mycket längre karl, och det var ett alldeles förskräckligt väsen skogvaktar Lewis höll, då han kunde tala igen.

»Det är bäst ni kommer upp», sa' Cutts, »ni gör ingen nytta. Vi vet, hvar säcken är, och vi ska vakta dammen, tills det blir dager — så vida inte Smith vill göra ett försök.»

»Det är nog snart dager nu», sa' Smith.

Lewis steg upp och sprang fram och tillbaka för att torka sig och hjälpte till med näsduken, och sedan började han med skallrande tänder klä på sig. Han tog på sig skjortan, och sedan stod han och plockade i sina kläder, som om han sökte något.

»Bry er inte om skjortknappen nu», sa' Cutts, »skynda er och klä er.»

»Skjortknappen?» sa' Lewis vresigt. »Jag tittar efter mina byxor.»

»Edra byxor?» sa' Smith och hjälpte honom att söka.

»Jag la' alla mina kläder på ett ställe», sa' Lewis nästan gråtfärdig. »Hvar ä' de? Jag är halfdöd af köld. Hvar ä' de?»

»Han hade dem på sig i aftse», sa' Bob Pretty. »Jag kommer ihåg, att jag såg dem.»

»De måste vara här nå'nstans», sa Cutts. »Har ni inte ögon att se med?»

Han gick af och an och tittade, och Lewis hoppade omkring, som om han vore halfgalen.

»Jag undrar», sa' Bob Pretty fundersamt till Smith, »om inte ni eller herr Cutts sparkade dem i dammen, medan ni brottades med mig. Jag erinrar mig nu, att jag tyckte mig höra något, som plumsade i.»

»Han har gjort det, herr Cutts», sa' Smith. »Men det gör detsamma, det kommer bara att öka hans straff.»

»Mig gör det inte alls det samma!» skrek Lewis. »Det här skall ni få plikta för, Bob Pretty. Sanna mina ord, ni skall få en månad extra för det här.»

»Bry er inte om mig, ni», sa' Bob, »spring hem och ta på er ett par andra byxor. Jag har hittat säcken, så att mitt samvete är alldeles rent.»

Lewis tog på sig röck och väst och kilade sin väg, och sedan Cutts och Smith sökt ut en torr plats åt sig, satte de sig ner och började röka.

»Hör på», sa' Bob Pretty, »jag ämnar inte sitta här hela natten för att roa er; jag går hem. Vill ni mig något, så vet ni, hvar jag är.»

»Ni stannar där ni är», sa' Cutts. »Vi släppa er inte ur sikte.»

»Nåja, så följ med mig hem då», sa' Bob, »Jag ämnar inte sitta här och förkyla ihjäl mig. Jag är inte van att vara ute om nätterna som ni. Jag har fått en anständig uppfostran.»

»Såå?» sa' Cutts. »Vi skulle följa er hem, och medan vi vore borta, skulle en af edra kamrater komma och skaffa undan säcken?»

Nu förlorade Bob Pretty tålamodet, och det han sa' om Cutts var just inte lämpligt för Smith att höra. Han kastade sig raklång ner på marken och låg där och tjurade, tills dagen bröt in.

Skogvaktar Lewis kom, nästan så snart det blef ljust, och hade med sig några långa höräfsor, som han hade lånat, och jag tror, att halfva befolkningen i Claybury hade följt med honom för att se på roligheten. Fru Pretty grät och vred händerna, men de flesta tycktes vara ganska belåtna med, att Bob hade blifvit fast till sist.

I en handvändning voro ett halft dussin räfsor i gång, och man kan inte tänka sig, så mycket saker de togo upp ur den dammen. Stranden var alldeles full med rostiga bleckburkar och kastruller och sådant, och slutligen hittade Lewis det där klädesplagget, som han hade måst gå hem utan för några timmar sedan, men tycktes inte hitta säcken, och Bob Pretty, som samtalade med sin hustru, började se förhoppningsfull ut.

Men nu kom patron åkande med ett par goda

vänner, som voro hos honom på besök, och han utlofvade en belöning af fem shillings åt den, som fann den. Tre

eller fyra man vadade ut ända till midjan och räfsade det värsta de orkade, och till sist gaf Henry Walter till ett rop och drog säcken i land, alldeles full af vatten.

»Det är den där säcken jag hittade, patron», sa' Bob och steg upp. »Den låg inte alls på edra ägor, utan på åkern näst intill. Jag är en hederlig, arbetsam människa, och jag har aldrig förr varit ute för något krångel. Fråga hvem som helst här, så ska de säga er det samma.»

Patron Rockett tog ingen notis om honom. »Är det den rätta säcken?» frågade han Cutts.

»Ja, patron», sa' Cutts. »Det kan jag svära på hur dyrt som helst.»

»Då svär ni bort er», sa' Bob. »Hur kan ni svära på det? Det var ju mörkt.»

Cutts svarade inte. Han föll på knä och skar af repet, som säcken var ombunden med, och sedan studsade han, som om han hade fått ett skott i sig, och hans ögon tycktes vilja trilla ur hufvudet på honom.

»Hvad är det?» sa' patron.

Cutts kunde inte tala, han kunde bara stamma och peka på säcken, och Henry Walker började bli nyfiken och lyfte upp den andra ändan af den, och ut rullade ungefär ett tjog de allra präktigaste rofvor.

Aldrig i mitt lif har jag sett folk bli så förvånade, och Bob Pretty för sin del stod och stirrade

på rofvorna, som om han inte trodde sina egna ögon.

»Och därför har jag hållits kvar här hela natten», sa' han till sist och skakade på hufvudet. »Så går det, när man vill vara beskedlig mot skogvaktare och hjälpa dem med deras svåra yrke. Kanske är det inte den rätta säcken, när allt kommer omkring, herr Cutts. Jag kunde ha svurit på, att det var fasaner i den jag hittade, men jag kanske tar miste, för jag har aldrig förr hållit en fasan i min hand. Eller kanske någon har försökt drifva med er, herr Cutts, och har lurat mig i stället.»

Skogvaktarne bara stirrade på honom.

»Ni borde tänka er litet för», sa' Bob. »Medan ni höll allt det där bråket med mig och skogvaktar Lewis höll på att ta döden på sig, va' kanske ville-brådstjufvarne inne i fasangården och tog allt hvad de ville. För resten är det inte rättvist, att patron Rockett betalar ut fem shillings till Henry Walker för att han har hittat en hop gamla rofvor. Det skulle jag inte själf tycka om.»

Han sneglade på patron, som inte låtsades se, att Henry Walker stod framför honom och tog åt mössan, och se'n vände han sig till sin hustru och sa':

»Kom nu, min tös. Jag måste hem och äta frukost, och se'n får jag väl gå och lägga mig och sofva bort en hel dags ärlig arbetsförtjänst.» DIXONS ÅTERKOMST.

Apperpå uppfostran, sade nattvakten fundersamt, så är det den bästa uppfostran man kan ge en pojke att skicka honom till sjös. Skolan kan nog vara bra till en viss grad, men se'n kommer sjön. Jag har själf varit till sjös och vet, hvad jag talar om. Allt hvad jag är, har jag sjön att tacka för.

Det sägs, att pojkar ä' pojkar. Det kan nog vara sant, tills de komma till sjös, men se'n måste de bli karlar, och duktiga karlar till på köpet. De få lite smörj, förstås, men det hör till uppfostran, och då de bli större, låta de den uppfostran, de ha fått, gå vidare till andra pojkar, som ä' mindre än de. Se'n jag hade varit till sjös ett år, tillbragte jag all min första tid i land med att gå omkring och leta efter pojkar, som hade klått mig, innan jag seglade ut, och det var bara en af hela surfven, som jag önskade att jag inte hade träffat.

De flesta gå naturligtvis till sjös som pojkar eller också inte alls, men jag kommer ihåg en gynnare,

som var nära tretti år, då han gaf sig ut. Det är många Herrans år se'n nu, och han var värd på ett värdshus i Wapping, Blå Lejonet di kallade.

Hans mor, som hade haft värdshuset före honom, hade uppfostrat honom mycket stilla och beskedligt, och då hon dog, gick han och gifte sig med ett ungt vackert fruntimmer, som hade haft sina ögon på värdshuset, utan att just tänka så mycket på honom. Jag fick veta det genom pigan, som tjänade hos dem. Det var en snäll och beskedlig flicka, och där försiggick inte just mycket, som inte hon hörde. Men så hade hon också örsprång i timtal, stackars flicka.

Som hon inte brydde sig mycket om sin man och han till på köpet hade skämt bort henne, började fru Dixon snart lefva röfvare med honom. Alltid lät hon honom äta upp, att han var så mesig och beskedlig, och sedan de hade varit gifta i två tre år, var han inte mera värd där på stället än jag är lörd. Inte så mycket en gång. Hon hade ett sådant förskräckligt lynne, att det inte var några händer med henne, och för husfredens skull gaf han efter för henne, och så blef det en vana, som han inte kunde komma ur.

De hade inte varit gifta länge, förr än hon tog dit sin kusin, Charlie Burge, till att stå innanför disken, och om en månad eller två kom hans bror Bob också, som hade slösat bort en hel hop med tid på att söka arbete i stället för att göra det. De hade det så bra där, att deras far — målare till168

yrket — kom dit för att höra efter, om han inte kunde få måla Blå Lejonet, så att det såg gentilt ut och de skulle fa flera kunder. Han var en af de där förstklassiga målarna, som kunna somna på stegen med borsten i ena handen och färgpytsen i den andra, och då han hade slutat måla huset, var det färdigt att målas om igen.

George Dixon — så hette han — skulle kanske inte ha brytt sig så mycket om det där, bara hans hustru hade varit höflig, men i stället brukade hon göra spektakel af honom och skicka honom ärenden, och småningom började de andra försöka sig på det samma. Som sagdt, Dixon var en mycket fredlig man, och om det någonsin förekom, att man måste köra ut en kund, så gjorde Charlie och Bob det. De försökte köra ut mig en gång, bägge två, men det lyckades inte för dem, förr än de sa' till mig, att någon hade gått sin väg och låtit en sejdel öl stå kvar där ute på marken. Båda två va' väldigt starka unga karlar och inte va' de rädda för att skryta heller, och hon talte alltjämt med sin man om, hur präktiga de va', och hur synd det var att han inte var lik dem.

Så'nt där prat förargade George Dixon alldeles förskräckligt. Som han hade fått en omsorgsfull uppfostran af sin mor och höll ett mycket stillsamt och anständigt värdshus -—jag var själf kund där —, så var han ju en ganska fromsint karl, och jag minns en gång då han sa' mig, att han inte trodde på slagsmål, och att man i stället för att klå folk borde

försöka öfvertyga dem. Han var ovanligt förtjust i sin hustru, men till sist en dag, då hon hade gjort honom till ett åtlöje ute i skänkrummet, morskade han upp sig och talte skarpt till henne.

»Hvafalls?» sa' fru Dixon, som knappt kunde tro sina öron.

»Jag sa': kom ihåg, hvem du talar till!»

»Hur vågar du tala till mig så där?» skrek hans hustru eldröd af ilska. »Hvad menar du med det ?»

»Du tycks ju glömma, hvem som är husbonde här», sa' Dixon och darrade på rösten.

»Husbonde?» sa' hon och tog eld. »Jag skall snart visa dig, hvem som är husbonde. Gå ut från skänkrummet, jag vill inte ha dig här inne. Hör du? Gå din väg!»

Dixon vände sig bort och började servera en kund.

»Hörde du hvad jag sa'?» sa' fru Dixon och stampade i golfvet. »Gå ut ur skänkrummet! Kom hit, Charlie!»

»Jaha», sa' hennes kusin, som hade stått och sett på och fnissat.

»Ta husbonden med dig in i hvardagsrummet», sa' fru Dixon, »och släpp inte ut honom därifrån, förr än han bedt mig om förlåtelse.»

»Jaha», sa' Charlie och kaflade upp sina skjortärmar. »Gå nu då. Hörde ni inte hvad hon sa'?»

Han tog tag i George Dixon, som just hade gått innanför disken för att växla åt en kund, och170

med knuffar och sparkar fick han in honom i hvardagsrummet. George gaf honom en liten enfaldig puff i bröstet, men fick en sådan örfil till svar, att han först trodde han var död. Då han kom till sans igen, var dörren, som ledde ut till skänkrummet, stängd, och hans hustrus morbror, som hade suttit och sofvit i länstolen, kriticerade honom för att han hade väckt honom.

»Hvarför kan ni inte hålla er tyst och stilla?» sa' han och skakade på hufvudet. »Jag har arbetat strängt hela förmiddagen med att tänka ut, hvilken färg jag skall måla bakdörren med, och det här är andra gången jag blir väckt se'n middagen. Ni borde vara gammal nog för att förstå det.»

»Gå och sof någon annan stans då», sa' Dixon. »Jag vill inte alls ha er här, och inte edra söner heller. Gå och lyckliggör någon annan; jag har fatt nog af hela patrasket.»

Han satte sig och lade upp fötterna på spisel-stället, och så snart gubben Burge hade hämtat sig, gick han ut i skänkrummet och klagade för sin systerdotter, och hon kom inrusande i hvardagsrummet som en orkan.

»Du ber morbror och mig om förlåtelse, innan du slipper ut ur det här rummet», sa' hon till sin man, »kom ihåg det.»

George Dixon sa' inte ett ord; skammen var nästan mer än han kunde stå ut med. Han reste sig och ville gå ut, men Charlie knuffade honomD1X0NS ÅTERKOMST.

tillbaka. Tre gånger försökte han, men sedan steg han upp och såg på sin hustru.

»Jag har varit en god man mot dig», sa' han, »men det finns ingen möjlighet att göra dig till lags. Du borde ha varit gift med någon, som hade pryglat dig; då hade du varit förtjust. Jag tycker för mycket om ett fredligt lif för att passa för dig.»

»Nå, ämnar du be mig och morbror om förlåtelse?» sa' hans hustru och stampade i golfvet.

»Nej», sa' Dixon, »det ämnar jag inte. Och det förvånar mig, att du kan sätta det i fråga.»

»Ja, du kommer inte ut ur det här rummet förr än du gör det.»

»Det gör ingenting», sa' Dixon. »Jag skulle inte kunna se någon människa i ansiktet, sedan jag blifvit utknuffad från mitt eget skänkrum.»

De höllo honom kvar där hela dagen, och som han ännu var lika istadig, då det blef sängdags, lät fru Dixon, som inte ville ge sig, bära ner sängkläder och bäddade åt honom på soffan. Somliga äkta män skulle ha skickat efter polisen för mindre än det, men George Dixon var stolt af sig och kunde inte uthärda den skammen. I stället betedde han sig som en fjorton års pojke och rymde till sjös.

Han var borta, då de kommo ner om morgonen och sidodörren var stängd, men inte låst. Han hade lämnat efter sig på bordet ett bref till hustrun, hvari han talade om för henne hvad han hade gjort. Det var kort och vänligt och slutade med en upp-172

maning till henne att akta sig, så att inte hennes morbror och kusiner åto henne ur huset.

Hon fick ännu ett bref ett par dagar därefter, hvari han berättade, att han tagit hyra som simpel matros på ett amerikanskt barkskepp vid namn »Sjöfågeln», destineradt till Kalifornien, och att han ämnade vara borta ett år

eller så omkring.

»Det skall göra honom godt», sade gamle Burge, då fru Dixon läste upp brefvet för dem. »Det är ett hårdt lif på sjön, och han skall sätta värde på sitt liem, då han kommer tillbaka. Det gör han inte, så länge han har det bra. Man kan inte önska sig ett trefligare hem.»

Det var märkvärdigt, så litet det märktes på Blå Lejonet, att George Dixon var borta. Ingen tycktes sakna honom mycket, och allting gick sin gilla gång precis som förut. Fru Dixon stod väl hos de flesta, och hennes släktingar fingo det nu riktigt präktigt; gamle Burge började lägga på hullet till den grad, att han nästan blef sjuk, då han fick se en stege, och Charlie och Bob gingo omkring och sågo ut, som om de rådde om hela huset.

De hörde ingenting på åtta månader, och sedan kom det ett bref till fru Dixon från hennes man, hvari han sade, att han hade lämnat »Sjöfågeln» efter ett uppträde, som han ryste vid att tänka på. Han sade, att besättningen var idel råa sällar och befälet ännu värre, och att det knappt gått en dag, sedan han kom ombord, utan att han fått sig en släng af någon. Andre styrmannen hade misshandlat

honom med en handspak, och han hade måst ligga en hel vecka i sin koj, därför att högbåtsmannen gifvit honom en spark. Nu var han ombord på »Rochester Castle», destinerad till Sydney, och han hoppades på bättre tider.

Det var allt hvad de hörde på några månader, och sedan fingo de ett annat href, hvari det stod, att besättningen på »Rochester Castle» var om möjligt värre än den på »Sjöfågeln», och att han hade börjat tycka att sjömanslifvet var annorlunda än han hade tänkt sig, och att han antog, att han varit för gammal, då han gaf sig till det. Han skickade hjärtliga hälsningar till sin hustru och bad henne skicka bort morbror Burge och hans söner, för dem ville han inte träffa, då han kom hem, de va' orsaken till alla hans lidanden.

»Han känner inte sina bästa vänner», sa' gubben Burge. »Hans karaktär har utvecklat sig på ett sätt, som jag inte tycker om.»

»Jag skall tala ett par ord med honom, då han kommer hem», sa' Bob. »Nu tycker han, att han är säker, där han sitter och skrifver bref på tusen mils afstånd.»

Det sista brefvet de fingo kom från Auckland och meddelade, att han hade tagit hyra på »Monarken», som nu var på väg till Albert Docks, och han hoppades snart vara hemma och fa sköta Blå Lejonet som i forna lyckligare dagar, innan han var nog dum att ge sig till sjös.

Det var det allra sista brefvet, och någon tid

därefter stod »Monarken» på listan öfver saknade fartyg, och snart blef det kändt, att det sjunkit med hela besättningen inte långt efter se'n det hade lämnat Nya Seland. Den enda förändringen det åstadkom på Blå Lejonet var, att fru Dixon lät färga två af sina klädningar svarta och att de andra buro svarta halsdukar i fjorton dagar och kallade Dixon »stackars George» och sa', att det var en besynnerlig värld man lefde i, men att det väl ändå var bäst som skedde.

Det måste ha varit nära fyra år sedan George Dixon gick till sjös, då Charlie, som satt i skänkrummet en eftermiddag och läste tidningen, fick se ett karlansikte titta in genom dörren i en minut och sedan försvinna. Strax därpå tittade det in genom en annan dörr, och så försvann det igen. Då det tittade in genom den tredje dörren, hade Charlie lagt ifrån sig tidningen och var beredd.

»Hvem tittar ni efter?» sa' han tämligen skarpt. »Hvem söker ni? Leker ni tittut, eller hvad är det frågan om?»

Karlen hostade och småskrattade, och sedan sköt han försiktigt upp dörren och kom in och stod där och tummade på sitt skägg, som om han inte visste, hvad han skulle säga.

»Jag har kommit tillbaka, Charlie», sa' han till sist.

»Hvad . . . George!» sa' Charlie och ryckte till. »Jag kände inte igen er i det där skägget. Vi trodde alla, att ni var död för flera år sedan.»

»Jag har varit nära däran, Charlie», sa' DixonDIXONS ÅTERKOMST.

175

och skakade på hufvudet. »Å, jag har haft det förskräckligt svårt, se'n jag for hemifrån.»

»Ni tycks då inte ha samlat någon förmögenhet», sa' Charlie och tittade på hans kläder. »Jag skulle ha blygts för att komma hem så där, om jag hade varit som ni.»

»Jag är alldeles utsliten», sa' Dixon och stödde sig mot disken. »Jag har ingen stolthet kvar, den ha de piskat ur mig. Hur mår Julia?»

»Mycket bra», sa' Charlie. »Hallo Jul ...»

»Tyst!» sa' Dixon och sträckte sig öfver disken och lade handen på hans arm. »Tala inte om det för henne så hastigt, meddela henne nyheten skonsamt ...»

»Dumheter!» sa' Charlie och knuffade undan hans hand. »Julia! Han har kommit tillbaka/»

Fru Dixon kom springande utför trappan bakom disken. »Herre min skapare!» sa' hon'och stirrade på sin man. »Aldrig trodde jag vi skulle fa se dig mera. Hvar kommer du ifrån?»

»Är du inte glad öfver att se mig, Julia?» sa' George Dixon.

»Åjo, det är jag väl, om du har kommit igen, för att uppföra dig hyggligt», sa fru Dixon. »Hur kan du försvara, att du rymde din väg och skref de där brefven om, att jag skulle göra mig af med mina släktingar?»

»Det är längesedan nu, Julia», sa' Dixon och steg in bakom disken. »Jag har utstått en hel hop elände sedan dess. Jag har fått stryk, så att jag till176

DIXONS ÅTERKOMST.

sist knappt hade någon känsel kvar i kroppen; jag har lidit skeppsbrott, och jag har måst kämpa för lifvet med vildar.»

»Det var ingen, söm bad dig rymma», sa' hans hustru och slingrade sig undan, då han ville lägga armen om hennes lif. »Det är bäst, att du går upp och tar på dig snygga kläder.»

Dixon såg på henne ett ögonblick och hängde med hufvudet.

»Jag har tänkt på dig och på att få återse dig hvarje dag se'n jag gaf mig iväg, Julia», sa' han. »Du skulle vara densamma för mig, om du vore klädd i trasor.»

Han gick uppför trappan utan att säga ett ord mera, och gubben Burge, som var på väg ner, kom fem trappsteg i taget, ty Dixon hade tilltalat honom, innan han visste, hvem han var. Den gamle mannen brummade ännu, då Dixon kom ner igen, och sa', att han trodde han hade gjort det med flit.

»Ni rymde från ett godt hem», sa' han, »och den bästa hustru i Wapping, och nu kommer ni hem och skrämmer halft ihjäl folk. Aldrig i mitt lif har jag sett en så n människa.»

»Jag var så glad att vara hemma, så jag tänkte mig inte för», sa' Dixon. »Jag hoppas ni inte stötte er.»

Medan de sutto vid kvällsbordet, började han berätta dem om sina vedermödor, men ingen af dem tycktes vara angelägen efter att höra på. Bob sa', att sjön nog var bra för män, men annat folk kunde naturligtvis inte tycka om den.DixoNs Återkomst.

177

»Och ni ställde själf till alltsammans», sa' Charlie, »ni har ingen annan än er själf att skylla på. Jag hade tänkt ge er en uppsträckning för de där brefven ni skref.»

»Vi ska hoppas, att han har kommit tillbaka lite förståndigare än han var, då han for», sa' gubben Burge med munnen full af smörgås.

Då George Dixon hade varit hemma ett par dagar, såg han, att hans frånvaro inte alls hade gjort någon nytta. Ingen tycktes ta någon notis om honom eller hvad han gjorde, och sedan han sagt ett par ord till Charlie om hans ohöfliga sätt mot kunderna, gick Charlie in till fru Dixon och sa', att han hade kvar sitt gamla sätt att blanda sig i allting, och det ville han inte veta af.

»Ja, det är bäst, att han inte alls visar sig i skänkrummet», sa' fru Dixon. »Han behöfs där inte alls, vi skötte det mycket bra, medan han var borta.»

»Vill du säga, att jag inte har rättighet att stå vid min egen disk?» stammade Dixon.

»Ja, det säger jag», sa' fru Dixon. »Du har varit ifrån den i fyra år för ditt eget nöje, och nu kan du vara ifrån den, för att göra mig ett nöje.»

»Jag har kört ut er en gång förut», sa' Charlie, »och om ni blandar er i mina angelägenheter än en gång, så skall jag göra det en gång till. Så, nu vet ni det.»

Han gick hvisslande ut i skänkrummet, och George Dixon satt stilla en lång stund och funderade, sedan reste han sig och gick ut till disken, men han

hade knappt satt sin fot öfver tröskeln, förr än Charlie tog honom i axeln och sköt in honom i hvardagsrummet igen.

»Jag sa' dig, hur det skulle gå», sa' fru Dixon och såg upp från sin söm. »Där har du nu för att du blandar dig i andras angelägenheter.»

»Det här var en treflig belägenhet i mitt eget hus», sa' Dixon, som knappt kunde tala, så darrade han på rösten. »Du har ingen riktig känsla för din man, Julia, annars skulle du inte tillåta det. Jag hade det mycket bättre på sjön än här.»

»Ja, då är det bäst att du ger dig till sjös igen», sa' hans hustru.

»Ja, det är det kanske», sa' Dixon. »Kan jag inte vara herre i mitt eget hus, så är det bättre, att jag ger mig till sjös, hur svårt det än är. Du måste välja mellan oss, Julia — mig och dina släktingar. Jag vill inte sofva en natt till under samma tak som de. Skall jag gå?»

»Som du vill. Jag har ingenting emot, att du stannar här, så länge du uppför dig skickligt, men de andra rymma inte fältet, det kan du lita på.»

»Då skall jag gå och se mig om efter ett annat fartyg», sa' Dixon och tog sin mössa. »Här saknar man mig inte. Kanske du vill packa ner litet kläder i en kista åt mig, så att jag kan komma ut som folk.»

Han såg på hustrun, som om han väntade, att hon skulle be honom inte gå, men hon tog ingen notis om honom, och han aflägsnade sig tyst, men

gamle Burge, som kommit in i rummet och hört, hvad han sagt, gick upp i öfre våningen och packade hans kista.

Om två timmar kom han tillbaka vid bättre lynne än då han gick. Bob var ute i skänkrummet och de andra sutto och drucko te; en stor kista, ordentligt ombunden med rep, stod på .golfvet i ett hörn af rummet.

»Det var bra», sa' han och såg på den, »det var just så jag ville ha det.»

»Den är så full den kan bli», sa' gubben Burge. »Jag har själf packat den. Har ni hittat på något fartyg?»

»Ja, det har jag», sa' Dixon. »Ett utmärkt trefligt fartyg. Den här gången kommer jag inte att få det svårt. Jag har fått plats som kapten.»

»Hvad?» sa' hans hustru. »Kapten? Du?»

»Ja», sa' Dixon och smålog mot henne. »Du kan segla med mig, om du har lust.»

»Tack så mycket», sa' fru Dixon, »jag har det bra där jag är.»

»Ar det verkligen ert allvar, att ni skall bli kapten?» sa' Charlie och stirrade på honom.

»Ja», sa' Dixon, »kapten och ägare.»

Charlie hostade. »Hvad heter fartyget?» frågade han och blinkade till de andra.

»Blå Lejonet», sa' Dixon i en ton, som kom dem allesammans att rycka till. »Jag håller på att skaffa mig ny besättning, och jag afmönstrar den andra i kväll. Er först, min gosse.»180

»Afmönstrar», sa' Charlie, i det han lutade sig tillbaka i stolen och stirrade häpen på honom. i>Blå Lejoneth

»Ja», sa' Dixon i samma bestämda ton. »Då jag kom hem härom dagen, tänkte jag, att jag kanske kunde låta det förflutna vara glömdt, och jag höll mig stilla litet för att se, om någon af er förtjänade det. Jag gick till sjös för att härda mig — och nu är jag härdad. Jag har slagits med karlar, som skulle kunna sluka er i en munsbit. Jag har fått mera smörj på en vecka än ni i hela ert lif, ni tjocka landkrabbor.»

Han gick till dörren, som ledde till skänkrummet, där Bob gjorde hvad han kunde för att servera gästerna och lyssna på samma gång, och sedan han stängt den, stoppade han nyckeln i fickan. Sedan dök han ner med handen i byxfickan och slängde några mynt på bordet framför Charlie.

»Där är en månads lön i stället för uppsägning», sa' han. »Ge er af nu.»

»George!» skrek hans hustru. »Hur vågar du? Har du blifvit tokig?»

»Jag är förvånad öfver er», sa' gubben Burge, som sett på med gapande mun och nöp sig i armen för att se, om han drömde.

»Jag går inte på er befallning», sa' Charlie och steg upp. »Hvad menar ni med att stänga den där dörren?»

»Hvad?» röt Dixon. »Det var väl fan, jag måtte väl få stänga min egen dörr utan att be min uppas-DIXONS ÅTERKOMST.

sare om lof. Packa dig i väg, din landkrabba, innan jag ger dig respass!»

Charlie gaf ifrån sig ett brummande och rusade på honom, och i nästa ögonblick låg han på golfvet, och i ansiktet hade han den hårdaste örfil han någonsin fått i sitt lif. Fru Dixon skrek och sprang ut i köket, åtföljd af gamle Burge, som kom med för att be henne inte vara rädd. Charlie reste sig och rusade emot Dixon en gång till, men han stod där som ett rytande lejon, och han hade ett sådant hejdlöst sätt att anfalla, att Charlie tappade andedräkten. Medan Bob smög sig ut från skänkrummet och sprang omkring och kom in bakvägen, hade Charlie fått så mycket han behöfde och låg där på sjömanskistan i hörnet och kippade efter andan.

»Hvad vill ni?» brummade Dixon, då Bob visade sig i dörren.

Han såg så förfärlig ut med sitt upphettade ansikte och skägget spärrande rakt ut åt alla håll, att Bob, i stället för att göra, hvad han kommit dit för, stod i dörren och gapade på honom utan att säga ett ord.

»Jag mönstrar af min besättning», sa' Dixon. »Har ni något att säga emot det?»

»Nej», sa' Bob och drog sig tillbaka.

»Ni och Charlie ge er af genast», sa' Dixon och tog upp pengar. »Gubben kan stanna en månad, så att han får se sig om efter arbete. Se inte på mig så där, då klår jag er.»

Han började räkna upp Bobs pengar, då Burge182

DIXONS ÅTERKOMST.

och fru Dixon, som hört, att allt var tyst, kommo in från köket.

»Var inte orolig för mig, min kära vän», sade han till sin hustru, »det här är en barnlek mot hvad jag är van vid. Först vill jag se de där båda olycksfåglarna pallra sig af, och se'n ska vi ha oss en kopp te, medan gubben passar upp på kunderna.»

Fru Dixon försökte säga något, men kunde inte få fram ett ord. Hon tittade på sin man, sedan på Charlie och Bob och så på mannen igen, och hon kippade efter andan.

»Det är bra», sa' Dixon och nickade åt henne. »Jag är kapten och ägare här på Blå Lejonet, och du är förste styrman. Då jag talar, tiger du; det är disciplin.»

Jag var på det där värdshuset tre månader därefter, och aldrig har jag sett ett fruntimmer undergå en så'n förändring som fru Dixon. Aldrig i mitt lif har jag sett en kvinna med så stilla och saktmodigt sätt att svara och att tala, och bara att höra, hur hon svarade sin man, då han talte till henne, var ett nöje för hvarenda gift man i skänkrummet. DET SNIKNA SPÖKET.

John Blows stod och hörde på arbetsförmannen med en min af stolt förakt. Han var en friboren engelsman, och ändå hade han helt summariskt blifvit afskedad klockan elfva på förmiddagen och fått höra, att hans värdefulla tjänster inte behöfdes längre. Till på köpet hade förmannen haft åtskilligt att anmärka på hans utseende, hvilket visserligen kunde vara ganska sant, »men dock inte stod i något sammanhang med den omständigheten, att man träffat på Blows sofvande i ett skjul, då han skulle ha murat.

»Låt oss slippa se er otäcka fysionomi här», sade förmannen, »gå hem med den och gräf ner den på bakgården. Hvem som helst skall med glädje låna er en spade.»

Blows svarade ganska flytande och gjorde stränga reflexioner om förmannens närmaste förfäder och den märkvärdiga brist på människokärlek och allmänanda de hade ådagalagt genom att låta honom växa upp.

»Gå hem med ert ansikte och gräf ner det»,184

DET SNIKNA SPÖKET.

sade förmannen återigen. »Men inte under någon växt, som ni vill ska trifvas.»

»Jag förmodar», sade Blows, alltjämt syftande på fiendens föräldrar och nu bemödande sig att urskulda dem, »att de blefvo så förtjusta och öfver-raskade, då de sågo, att ni verkligen var en mänsklig varelse, att de inte voro så noga med det andra.»

Han gick sin väg med högburet hufvud, och kamraterna, som gjort en paus i murningen för att höra på, togo åter till sitt arbete. Ett litet glas öl på »Den uppgående solen» piggade upp hans domnande lifsandar, och han gick hem, funderande på åtskilliga saker, som han skulle ha sagt till förmannen, om han bara kommit att tänka på dem i tid.

Han stannade vid den öppna dörren till sitt hus, tittade in och söp in den lukt af grönsåpa och smutsigt vatten, som strömmade ut därifrån. Trappstegen voro våta, och en balja stod i den smala förstugan. Från köket hördes barnens skrik och en grälande mamma. Unga herr Joseph Henry Blows, tre år gammal, höll just på att »kikna», och hela familjen häpnade öfver, att han kunde hålla ut så länge. Han fick just tillbaka andan, då fadern kom in i rummet, och öfverröstade nu utan möda de andras vanmäktiga ansträngningar. Fru Blows kastade en ilsket frågande blick på sin man.

»Jag är fockad», sade han vresigt.

»Hvad ... nu igen?» sade den olyckliga hustrun.

»Ja, nu igen.»

Fru Blows vände sig bort, föll ner på en stol,

kastade förklädet öfver hufvudet och brast i missljudande gråt. Två små Blows'ar, som hade slutat med sitt skrik, började på med det igen af idel sällskaplighet.

»Tig», skrek den förargade Blows, »tig genast, hör ni!»

»Jag önskar jag aldrig hade sett dig», snyftade hustrun under förklädet. »Af alla de lata, supiga, odugliga ...»

»Gå på, du», sade Blows bistert.

»Du är inte värd, att man fäller så många tårar för din skull», förklarade fru Blows. »Se på er far, barn», fortfor hon och tog bort förklädet från ansiktet. »Titta riktigt grundligt på honom och kom ihåg, att ni inte få bli likadana som han, då ni bli stora.»

Blows mötte sin oskyldiga afkommas koncentrerade blickar med vresig min och började sedan dyster gå af och an i farstun, tills han snafvade öfver baljan. Det vållade en omkastning i hans lynne, han vände sig ursinnigt om och sparkade detta nyttiga husgeråd fram och tillbaka i farstun, tills han tröttnade på det.

»Nu har jag fatt nog af det här», mumlade han. Han stannade vid köksdörren, dök ner med handen i fickan, kastade en handfull kopparslantar på golfvet och gaf sig i väg från hus och hem.

Ett glas öl till stärkte honom i hans beslut. Han skulle ge sig i väg långt bort och bryta sig en ny bana. Morgonen var klar och luften frisk, och en behaglig känsla af frihet och äfventyrslust behärskade honom, medan han marscherade framåt.

Han hade snart Gravelton bakom sig, och då han kom till floden, slog han sig ner för att röka en sista pipa, innan han för alltid vände ryggen till en stad, som hade behandlat honom så illa.

Floden porlade behagligt och vassen susade för vinden; Blows, som kunde somna på ett upp och nedvändt ämbar, dukade genast under för det söfvande inflytandet, pipan föll ur hans mun, och han snarkade helt trankilt.

Han väcktes af ett halfkväfdt skrik, spratt upp och såg sig omkring efter orsaken. I vattnet såg han Billy Clements's lilla hvita ansikte, han vadade ut i floden, så att vattnet stod honom till midjan, grep gossen i håret, drog honom i land och ställde honom raklång framför sig. Ännu skrikande af förskräckelse kastade Billy upp litet af vattnet som han hade sväljt, och utan att vända på hufvudet kilade han hemåt, ynkligt ropande på sin mamma.

Blows satt på flodbrädden och hackade tänderna och tittade efter honom, tills han försvann ur sikte. Han saknade sin mössa och hann just lagom kasta en sista blick på denne mångårige vän, då den långsamt sjönk midt ute i floden. Han vred vattnet ur sina byxor, gick öfver bron och sneddade öfver ängarna.—

Hans frivilliga ungkarlsstånd räckte i jämt tre månader, men sedan fattade han det beslutet att spela ädel make och förlåta hustrun allting. Han skulle inte ingå i detaljer, utan bara afkunna en stor, högsinnad förlåtelse.

Full af dessa ädla tankar begaf han sig på väg

hemåt. Det var tre dagars vandring, och på den tredje dagens afton var han en dryg fjärdingsväg från hemmet. Han klättrade upp på gräsvallen bredvid vägen, sträckte ut sig bekvämt och rökte en pipa i månskenet.

Ett högt halmlass kom långsamt guppande emot honom. Körsvennen satt halfsofvande på skalmarna, och Blows smålog, då han kände igen det första bekanta ansikte han sett på tre månader. Han stoppade pipan i fickan, reste sig, klättrade bakifrån upp på lasset, lade sig på magen i halmen och tittade ner på den intet anande körsvennen.

»Jag skall göra Joe en syrpris», sade han för sig själf. »Han skall bli den förste, som önskar mig välkommen hem.»

»Joe», sade han halfhögt, »hur står det till, min gubbe lilla?»

Joe Carter öppnade sömnigt ögonen, då han hörde sitt namn uttalas, och såg sig omkring, men så kom han till den slutsatsen, att han hade drömt, och blundade igen.

»Jag ser dig allt, Joe», sade Blows pojkaktigt, »jag ser dig mycket väl.»

Carter såg hastigt upp, fick sikte på Blowss flinande ansikte, som stack fram ur halmen, slog ut armarna med ett genomträngande skrik och ramlade ner på vägen. Blows reste sig förvånad på armbågarna och såg honom resa sig upp och klumpigt springa åt motsatt håll under höga, jämmerliga skrik.

»Joe! ropade Blows. »J—o—e/»188

Garter höll händerna för öronen och rusade blindt framåt, medan hans vän satt högst uppe på halmlasset och åsåg hans beteende med en blandning af förvåning och ovilja.

»Det kan då inte vara de där sex pencen han är skyldig mig», tänkte han fundersamt, »men annars kan jag då inte veta, hvad det är. Aldrig har jag sett en människa så vettskrämd.»

Han fortfor att fundera, medan den gamla hästen, obekymrad öfver körsvennens frånvaro, helt lugnt fortsatte sin lunk. Men en half fjärdingsväg längre bort klättrade Blows ner, för att gå ginvägen öfvei ängarna.

»Om inte Joe ser efter sin häst och sin vagn», sade han med värdighet, i det han såg efter honom, »så är det inte mitt fel.»

Gångstigen var inte mycket trafikerad så sent på kvällen, och han mötte bara en karl. De voro i skuggan af träden utmed den nya kyrkogården, då de gingo bredvid hvarandra, och bägge tittade. Den obekante fick först sin nyfikenhet tillfredsställd, och till Blows's stora förargelse tog han ett språng bakåt, som skulle ha hedrat en akrobat, och satte sedan af snedt öfver ängen med hiskliga skrän.

»Om jag får tag i dig en gång», sade den förolämpade Blows, »så skall jag minsann ge dig något att skrika för.»

Han fortsatte sin väg brummande och saktade märkligt farten, då han nalkades hemmet. Enkvarlefva af samvete, som utan all uppmuntran lefde kvar hos189 DET SNIKNA SPÖKET.

honotn sedan trettiofem år tillbaka, hviskade envist till honom, att han hade burit sig illa åt. Det gjorde också näsvisa frågor om, hur hans hustru och barn hade dragit sig fram under de sista tre månaderna. Han stod utanför huset en stund, men öppnade sedan sakta dörren och steg in.

Köksdörren stod öppen, och hans hustru satt svartklädd och sydde vid skenet af en rökig lampa. Hon såg upp, då hon hörde hans steg, och utan att ge ett ljud ifrån sig gled hon sedan raklång ner på golfvet från stolen.

»Ja, gå på du», sade Blows bittert, »genera dig inte för mig.»

Fru Blows hörde ej, hvad han sade, hennes ansikte var blekt och hennes ögon slutna Hennes man började ana hur det förhöll sig, tappade i ett glas vatten ur kranen och hällde det öfver henne. Hon slog upp ögonen, uppgaf ett svagt skrik, reste sig sedan upp, vacklade emot honom och kastade sig gråtande till hans bröst.

»Seså, seså», sade Blows, »ta inte så illa vid dig, jag förlåter dig.»

»O, John», sade hans hustru under krampaktiga snyftningar, »jag trodde att du var död. Det är bara fjorton dagar sedan vi begrafde dig.»

»Begrof de mig?» sade den öfverraskade Blows. »Begrafde mig?»

»Jag skall vakna och komma under fund med, att jag drömmer», jämrade sig fru Blows, »jag vet det. Jag drömmer alltid att du inte är död. I för-190

går natt drömde jag, att du lefde, och då jag vaknade, grät jag, som om mitt hjärta ville brista.»

»Grät?» sade Blows och rynkade ögonbrynen.

»Af glädje, John», utbrast hans hustru.

Blows ämnade just begära närmare förklaringar på hemligheten, men så afbröt han sig och betraktade med lifligt intresse en ganska stor ankare, som stod i ett hörn.

»En ölankare», sade han, och så tog han ett glas ur skänken och gick dit bort. »Du tycks inte ha lidit någon nöd, medan jag .. . var ute och sökte arbete.»

»Vi hade den på begrafningen, John», sade hans hustru; »vi hade till och med två, det här är den andra.»

Blows, som hade fyllt sitt glas, satte det orördt ifrån sig; det var litet hemskt, det här.

»Drick du», sade fru Blows, »du har större rätt till det än någon annan. Tänk, att du nu står här och dricker ölet från din egen begrafning!»

»Jag förstår inte, hvad du talar om», svarade Blows och läppjade försiktigt på glaset. »Hur kunde det bli begrafning utan mig?»

»Det var ett misstag, alltsammans», sade den öfverlyckliga fru Blows; »vi måste ha begraft någon annan. Men en sådan begrafning, John! Du skulle ha varit stolt, om du hade sett den. Nästan hela Gravelton gick med i processionen. Smågossarnas trum- och pipare-kår var med, och Kamelorden, som du hörde till, hade infunnit sig med mässingsorkester

och banér, och allt folket gick i led på fyra och ibland fem personer.»

Blows's ansikte klarnade; han hade ingen aning om, att han varit föremål för en sådan tillgifvenhet från stadsbornas sida.

»Fyra vagnar med sörjande», fortfor hans hustru, »och — likvagnen alldeles betäckt med blommor, så man knappt kunde se den. En krans kostade två pund.»

Blows sökte dölja sin belåtenhet under en mask af missnöje. »Så'nt slöseri», brummade han och böjde sig ner öfver ölfatet för att tappa i ännu ett glas åt sig.

»Några af godsägarne skickade sina vagnar, för att de skulle vara med i processionen», sade fru Blows och satte sig med händerna hopknäppta i sitt knä.

»Jag känner ett par, som tyckte ganska bra om mig», sade Blows och rodnade nästan.

»Och tänk, att alltsammans var ett misstag», fortfor hans hustru. »Men jag trodde, att det var du; liket var klädt som du, och din mössa hittades i närheten.»

»Hm», sade Blows, »ni har ställt till det vackert. Här har folk gifvit ut två pund för kransar och dragit ut med mässingsmusik och banér, därför att de trodde, att det var jag, och så är alltsammans bortkastadt.»

»Det var inte mitt fel», sade hustrun. »Lilla Billy Clements kom springande hem den dagen, då du hade gått din väg, och sa', att han hade ramlat

i ån, och du hade hoppat i och dragit upp honom. Han sa', att han trodde du hade drunknat, och då du inte kom hem, trodde jag det naturligtvis också. Hvad skulle jag annars tro?»

Blows hostade, höll upp glaset mot dagern och betraktade det med tankfull min.

»De draggade i ån», sade hustrun, »och hittade mössan, men de hittade inte liket förr än nio veckor därefter. Det hölls likbesiktning, och jag identifierade dig, och hela den där storartade begrafningen ställdes till, därför att de trodde, att du hade vågat ditt lif för att rädda lilla Billy. De sa' att du var en hjälte.»

»Jo, du har ställt till det bra.»

»Kyrkoherden höll talet, och det var ett vackert tal. Jag önskar att du hade varit med och fått höra det; då skulle jag ha njutit ännu mera af det. Han sa', att ingen kunde vara mera förvånad än han öfver att du hade gjort något sådant, och att det bara bevisade, hur litet vi känna våra medmänniskor. Han sa', att det fanns något godt hos oss alla, om vi bara fick tillfälle att visa det.»

Blows såg misstänksamt på henne, men hon satt där och funderade och stirrade på golfvet.

»Jag förmodar, att vi måste lämna igen pengarna nu», sade hon slutligen.

»Pengarna! Hvilka pengar?»

»Pengarna, som samlades in åt oss», sade hustrun. »Ett hundra åttiotre pund sju shillings och fyra pence.»

Blows drog djupt efter andan. »Hur mycket?» sade han med matt röst. »Säg om det igen.»

Hon lydde.

»Visa mig dem», sade han och skalf på rösten. »Låt mig se på dem. Låt mig ta i dem.»

»Det kan jag inte», svarade hon. »Kamelkommittén tog hand om dem, och de betala min hyra och ge mig tio shillings i veckan. Nu ska väl pengarna lämnas igen?»

»Prata inga dumheter», sade Blows häftigt. »Gå till de där oförskämda kamelerna och säg, att du vill ha dina pengar — alltihop. Säg, att du skall fara till Australien. Säg, att det var min sista önskan, innan jag dog.»

Fru Blows rynkade pannan.

»Jag skall hålla mig gömd där uppe, tills du har fått dem», sade hennes man hastigt. »Det var bara två karlar, som såg mig, och nu förstår jag, att de trodde jag var mitt eget spöke. Skicka barnen till din mor på några dagar.»

Hans hustru skickade bort dem följande morgon, och en stund därefter kunde hon säga honom, att hans förmodan angående hans bekantas misstag varit alldeles riktigt. Hela Gravelton hade tagit vid sig öfver den nyheten att John Blows's ande gick omkring och spökade, och man undrade mycket på, hvad han hade för orsak att göra det.

»Det var alldeles, som om han hade ett tjuf-pojkstreck för sig», sade Carter till alla dem, som stodo omkring honom och hörde på. »Jag ser dig

allt, Joe», sa' han, och så nickade han med hufvudet, som om det hade varit af gummi.»

»Han hade något på sinnet, som han ville tala om för er», sade en af åhörarne strängt. »Ni borde ha stannat, Joe, och frågat honom, hvad det var.»

»Jag tror nog, att jag vet, hvad det var», sade den darrande Carter.

»Då skulle han inte ha oroat er längre», sade den andre.

Carter bleknade och stirrade på honom,

»Det var kanske bara en dödsvarning», sade en annan.

»Hvad menar ni med det, bara en dödsvarning?» frågade den olycklige Carter. »Ni vet inte, hvad ni säger.»

»Min morbror såg ett spöke en gång», sade en tredje, rädd, att spänningen skulle upphöra.

»Nå, hur gick det?» frågade den, som först talat.

»Det skall jag tala om, sedan Joe har gått», sade den andre med utsökt grannlagenhet.

Carter rekvirerade litet mera öl och sade till uppasserskan att slå några droppar brännvin i det. I ett ynkligt tillstånd af nervositet satt han på yttersta ändan af bänken och kände, att han var föremål för ett osundt intresse

bland sina bekanta. Kronan sattes på allt hans elände, då en välment vän i sväfvande och osammanhängande ordalag rådde honom att sluta upp med att dricka, svära och andra dåliga vanor, som han kunde ha lagt sig till med.

Kamelordens kommitté tog nyheten med lugn och

inordnade den bland sådana abnormiteter som att se flugor och råttor. Till svar på fru Blows's begäran att få ut kapitalet uttryckte de sin förvåning öfver, att hon ville slita sig ifrån hjältens graf, och talade om den smärta ett sådant beteende af henne skulle vålla honom, för den händelse han hade något medvetande af det, där han var. För att visa, att de voro resonliga beviljade de henne en extra shilling den veckan.

Hjälten kastade denna allmosa på sängkammar-golfvet och förvisade, på ett språk vimlande af personligheter, kommittén till mörkrets rike. Han började känna sig dålig af kammarluften, och ett par kvällar därefter, strax före midnatt, smög han sig ut för att andas litet frisk luft.

Det var en klar natt, och hela Gravelton på ett undantag när tycktes ha gått till hvila. Undantaget var poliskonstapel Collins, och sedan han följt efter Blows's smygande skepnad och slutligen tvingat den att fatta stånd i en portgång, fick han ligga till sängs i fjorton dagar. Som en förståndig man blef Blows inte egenkär för det, men han kunde ej undgå att känna en viss tillfredsställelse öfver denna motgång, som drabbade en medlem af en kår, för hvilken han länge hyst en stark motvilja.

Gravelton diskuterade denna nya uppenbarelse med hjärtat i halsgropen, och till och med den skum-ögda kamelkommittén måste ändra åsikt. De förnekade ej längre synernas öfvernaturliga karaktär, men med en egendomlig missuppfattning af Blows's önsk-

ningar förklarade de hans fridlöshet såsom beroende på hans missnöje med den projekterade grafvården och ändrade sin beställning från en enkel sten à tio pund till en af röd marmor för tjugufem.

»Den där kommittén», sade Blows med darrande röst till sin hustru, då han fick höra talas om ändringen, »den där kommittén tycks tro, att den kan husera med mina pengar som den vill. Gå och säg dem, att du inte vill veta af det där. Och säg, att du har slagit ur hågen att fara till Australien och att du vill ha pengarna att öppna en butik med. Vi ska skaffa oss ett litet kafé nå'nstans.»

Fru Blows gick, men kom tillbaka gråtande, och i två hela dagar satt hennes man, ett offer för djup melankoli, och försökte hitta på nya och originella utvägar att komma åt pengarna. Den andra dagens kväll var han mycket nedstämd till humöret, han gick ner i köket, tog ett glas ur skåpet och satte sig vid ölankaren.

Nästan omärkligt började han få en ljusare syn på tingen. Det var lördagskväll, och hans hustru var ute. Han skakade öfverseende på hufvudet, då han tänkte på henne, och började förstå, hur dum han hade varit, då han anförtrott ett så kinkigt uppdrag åt en kvinna. Endast en man kunde tala med kamelkommittén, en man, som kände till världen och kunde möta dem med ovedersägliga argument. Sedan han användt alla kända medel för att öfvertyga sig om, att ankaren var tom, tog han sin mössa från spiken och rusade ut på gatan.

Gamla fru Martin, en granne, såg honom först och gaf det till känna med ett skrik, som samlade ett dussin människor omkring dem. Hon pekade mållös på Blows.

»Jag. . . jag rörde henne inte», sade denne högtidligt. »Jag . . . såg inte åt henne ens ...»

Folkmassan stirrade vildt på honom. Det kom alltjämt nya springande, knuffade sig fram i första ledet, men drogo sig hastigt tillbaka och väntade i andlös spänning. Oroad af deras tystnad upprepade Blows sina försäkringar:

»Jag kom gående ...»

Han afbröt sig hastigt, vände sig om och tittade litet förebrående på en herre, som sökte förvissa sig, huruvida en

paraply gick tvärs igenom honom. Den vetgirige drog sig skyndsamt in i högen igen, och ett svagt mummel af öfverraskning uppstod, då Blows förargad gned sig på det träffade stället.

»Han lefver ju!» sade en röst. »Det var skojigt!»

»Morjens, Bill», sade Blows jovialiskt.

Bill kom försiktigt fram, och innan han skakade hand med honom, förvissade han sig med åtskilliga små puffar och knackningar, att hans vän verkligen lefde.

»Det är all right», ropade han. »Kom och känn!»

Minst femtio händer åtlydde uppmaningen, och utan att fästa sig vid den ofantligt kittlige Blows's hotelser och böner trefvade de öfver hela hans leka-198

men. Till sist slet han sig lös, och stödjande sig på Bill och en annan vän styrde han kosan till rådhuset.

Då han kom dit, hade hans följe växt till ofantliga proportioner. Fönster slogos upp, och det stod folk i farstudörrarna och ropade frågor. Lyckönskningar haglade öfver honom från alla håll, och Carters glädje var så stor, att Blows blef riktigt rörd.

Helt stursk öfver den uppmärksamhet han väckte trängde Blows sig fram genom folkmassan vid dörren och gick uppför den korta trappan till det rum, där Kamelorden höll sina sammankomster. Folket strömmade upp efter honom.

Dörren var stängd, men då han knackade på, öppnades den på glänt och en barsk röst frågade, hvad han ville. Innan han hann svara, ragglade den, som öppnat dörren, baklänges in i rummet, och Blows trängde sig in med ett talrikt följe.

Ordföranden och sällskapets högsta medlemmar, som sutto majestätiskt bakom ett långt bord i ändan af rummet, rusade upp med skrik af fasa och harm. Medveten om sin starka position klef Blows fram.

»Blows/» flämtade ordföranden.

»Nej, ni väntade väl inte att få se mig», sade Blows med ett föraktfullt skratt. »De försöka lu. . . lura mig på mina pengar, Bill.»

»Du har ju inga pengar», sade hans häpne vän.

Blows vände sig om och fixerade honom stolt; sedan riktade han åter sitt tal till den stirrande ordföranden.199

»Jag kommer f... för att hämta mina p... pengar», sade han i imponerande ton. »Hundra åttio pund.»

»Nej, hör nu», sade den skandaliserade Bill och ryckte honom i ärmen, »du är ju inte död, Jack.»

»Det där begriper du inte», sade Blows otåligt. »De vet nog, hvad jag menar: hundra åttio pund. De vill köpa mig en grafsten, men den vill jag inte ha. Jag vill ha pengarna. Nej, hör nu, låt bli det där!» Dessa ord aftvingades honom af ordföranden, som, efter att misstroget ha fixerat honom, medan han talade, plötsligt petade till honom med ändan af ordensstafven, som stod lutad mot hans stol. Blow's soliditet var obestridlig, och plötsligt återtagande sin värdighet satte ordföranden sig och äskade tystnad.

»Till min ledsnad måste jag meddela, att ett misstag begåtts», sade han, »men det gläder mig att kunna konstatera, att herr Blows kommit tillbaka och kan själf försörja hustru och barn med sitt arbete. Endast ett pund eller två af de så människovänligt insamlade pengarna ha gått åt, och det återstående kommer att lämnas tillbaka till dem, som tecknat bidrag.»

»Hör nu», sade Blows ifrigt, »låt mig ...»

»För bort honom», sade ordföranden med mycken värdighet. »Rym ut lokalen. Bort med alla obehöriga.»

Två af medlemmarna gingo fram till Blows, lade händerna på hans axlar och uppmanade honom att aflägsna sig. Till sist gick han, omgifven af ett dussin starkt upphetsade följeslagare, och där han stod fast-kilad i den smala trappan, höll han ett vidlyftigt före-200 DET SNIKNA SPÖKET.

drag om så olikartade ämnen som människans rättigheter och formen på ordförandens näsa.

Han afslutade sitt föredrag på gatan, men då han till sist märkte en egendomlig brist på sympati hos åhörarne, gjorde han sig lös från den trogne Carters arm och lomade nedslagen i väg hem. TERTIUS INTERVENIENS.

Kärlek? sade nattvakten, i det han med frånvarande min åsåg en skeppares ansträngningar att med en båtshake nå en annan skeppare på en förbiglidande pråm; tala inte med mig om kärlek, den har jag haft tillräckligt med obehag af. Det borde finnas absolutister i fråga om kärlek lika väl som anbelangande starka drycker, och de borde ha en bandstump i knapphålet, som blåbandisterna ha, men inte någon vacker och lockande bandstump, kom ihåg det. Jag har sett lika mycket elände förorsakadt af kärlek som af dryckenskap, och det löjliga är, att det ena ofta leder till det andra. Sedan kärleken är öfver, leder den ofta till dryckenskap, och dryckenskap framkallar ofta kärlek och till att man gör sig olycklig för hela lifvet, innan den är öfver.

Sjömän falla ofta offer för den; de se så sällan fruntimmer, att de helt naturligt ha höga tankar om dem. Vänta tills de bli nattvakter och få vara hemma hela dagarna, då får man se dem från andra sidan.202

Om folk bara började sin bana som nattvakter, skulle det inte vara hälften så många, som blef kära, som det är nu.

Jag kommer ihåg en pojke, den hyggligaste man kunde träffa på. Han bar alltid på sig sin fästmös porträtt, och det var det enda roliga han hade under de fjorton år han var skeppsbruten på en öde ö. Till sist blef han upptagen af ett fartyg och kom hem, och där gick hon ännu ogift och väntade på honom, och sedan han hade tillbragt fjorton år på en öde ö, fick han sitta tio år på kurran för att han hade skjutit henne, därför att hennes utseende hade ändrat sig så mycket.

Och så var det Ingefärs-Dick, en rödhårig krabat, som jag har talt med er om förut. Han gick stad och blef kär en gång, då han bodde här i Wapping tillsammans med gamle Sam Small och Peter Russet, och han ställde snart till ett trefligt spektakel.

De hade just kommit hem från en resa, och de hade inte varit i land en vecka, förr än bägge två märkte en förändring till det sämre hos Dick. Han blef stilla och fredlig och tappade smaken för öl. Han lekte med maten i stället för att äta den, och i stället för att gå ut om kvällarna med Sam och Peter, tog han sig för att gå ut på egen hand.

»Det är kärlek», sa' Peter Russet och skakade på hufv'et, »och han kommer att bli ändå värre däran, innan han blir bättre.»

»Hvem är jäntan?» sa' Sam.

Det visste Peter inte, men då de kom hem den203 TERTIUS INTER VENIENS.

kvällen, frågte han Dick, som satt i sängen med en frånvarande min och omfamnade sina knän, men han svarade inte utan bara stirrade.

»Hvem är det, som har gjort er galen den här gången?» sa' gamle Sam.

»Sköt er själf, ni, jag skall nog sköta mig», sa' Dick, som plötsligt vaknade upp och såg arg ut.

»Ta inte illa opp, kamrat», sa' Sam och blinkade åt Peter. »Jag frågte bara, uti fall jag skulle kunna göra er nå'n tjänst.»

»Ja, det kan ni göra genom att inte låta henne veta, att ni är kamrat till mig», sa' Dick försmädligt.

Sam förstod honom inte först, och då Peter förklarade det för honom, ville han klå honom för att han försökte

förvrida Dicks ord.

»Hon tycker inte om tjocka gubbar», sa' Dick.

»Jaså», sa' Sam, som inte kunde hitta på något annat att säga, »jaså, gör hon inte det? Jaså, verkligen?»

Han klädde af sig och kröp ner i bädden, som han delade med Peter, och höll honom vaken i timtal genom att med hög röst tala om för honom om alla de flickor han hade haft kurtis med i sina dar, och i synnerhet om en flicka, som alltid svimmade, då hon fick se en rödhårig karl eller en apa.

Peter Russet tog reda på alltsammans dan därpå och talte om för Sam, att det var en svarthårig och svartögd uppasserska på »De glada lotsarna», och att hon inte ville ha något att göra med Dick.

Han talte med Dick om det igen, då de skulle204

till att gå till sängs om kvällen, och fann till sin förvåning, att han var riktigt artig. Då han sa', att han ville göra allt hvad han kunde för honom, blef Dick riktigt rörd.

»Jag kan hvarken äta eller dricka», sa' han i jämmerlig ton, »jag låg vaken hela den sista natten och tänkte på henne. Hon är så olik andra flickor, hon är . . . akta er, Sam, att jag inte ger er en minnesbeta! Gå ni och fnittra åt andra, som tycker bättre om att höra det än jag.»

»Det är bara en bit äggskal, som jag fick i halsen vid frukosten i morse», sa' Sam. »Jag undrar, om hon ligger vaken hela natten och tänker på er.»

»Det gör hon kanske», sa' Peter Russet och gaf honom en liten knuff.

»Ni skall inte fälla modet, Dick», sa' Sam, »jag har känt flickor förr, som ha haft den allra besynnerligaste smak.»

»Bry dig inte om honom», sa' Peter och höll fast Dick. »Hur långt har du kommit med henne?»

Dick stönade och satte sig på sin säng och tittade i golfvet, och Sam gick och satte sig på sin säng, men till sist började den skaka så, att Dick erbjöd sig att gå dit bort och slå skallen af honom.

»Jag kan inte hjälpa, att sängen skakar», sa' Sam, »det är inte mitt fel. Jag har inte gjort den. Om den där kärleken gör er så obehaglig mot edra bästa vänner, Dick, så är det bäst att ni flyttar härifrån och bor för er själf.»

»Jag hörde något om henne i dag, Dick», sa'205 TERTIUS INTER VENIENS.

Peter Russet. »Jag träffade en man, som jag var bekant med på Bulls varf, och han talte om för mig, att hon brukade gå ut och gå med en prisse, som hette Bill Lumm, ett slags yrkesboxare, och se'n hon slog upp med honom, vill hon inte se åt nå'n annan.»

»Var hon så förtjust i honom då?» frågte Dick.

»Jag vet inte», sa' Peter,» men min bekant sa' till mig, att hon vill inte gå ut med nå'n annan, om inte med en yrkesboxare. Hennes stolthet tillåter det väl inte, kan jag tro.»

»Nåja», sa Sam, »då har ni ju inte något annat att göra, Dick, än att gå och bli boxare.»

»Om ni säger en så'n dumhet till — — —» sa' Dick och sprang upp.

»Det är rätt», sa Sam, »flyg på folk, då de försöka visa er en vänlighet. Det är så likt er, Dick. Hvad hindrar er att säga till henne, att ni är en yrkesboxare från Australien eller något annat land? Det kan ju inte hon veta.»

Han reste sig ur sängen och höll upp händerna, då Dick kom tvärs öfver rummet bort till honom, men Dick ville bara skaka hand med honom, och sedan han hade gjort det, klappade han honom på ryggen och småskrattade.

»Det skall jag försöka», sa' han. »För hennes skull skulle jag kunna säga hvilken lögn som helst. Ä, ni vet inte, hvad kärlek är, Sam.»

»Nog har jag vetat det förr», sa' Sam, och se'n satte han sig igen och började tala om för dem alla206

kärlekshistorier han kunde komma ihåg, tills Peter Russet tröttnade och sa', att då man såg honom nu, var det svårt att tro, att han hade varit en så'n flickkrossare, för det ansikte han hade nu, det talte då inte mycket till hans fördel. Se'n slutade Sam, men midt i natten kom han i krakel med Peter, därför att han väckte honom för att säga honom någonting, som han nyss hade tänkt om hans ansikte.

Ju mera Dick tänkte på Sams förslag, dess bättre tyckte han om det, och samma kväll tog han Peter Russet med sig in på »De glada lotsarnas» bar. Han beställde portvin, för det tyckte han var finare än öl, och nu började Peter Russet prata med miss Tucker och talte om för henne, att Dick var en yrkesboxare från Sydney, och där hade han besegrat hvar och en, som hade vågat mäta sig med honom.

Flickan tycktes genast bli helt annorlunda mot Dick, och hennes vackra svarta ögon tittade på honom så beundrande, att han kände sig riktigt matt. Hon började tvärt tala med honom om hans uppträdanden, och då han till sist tog mod till sig och frågade, om hon inte ville gå ut och gå med honom om söndag eftermiddag, blef hon alldeles förtjust.

»Det blir något nytt för mig», sa' hon och småskrattade. »Förr hade jag en boxare att gå med, och se'n jag slog upp med honom, började jag tro, att jag aldrig skulle få någon gosse mer. Ni kan inte tro, så tråkigt det har varit.»

»Jo, det kan jag tänka mig.»

»Ni har visst särskild smak för boxare, miss», sa' Peter Russet.

»Nej», sa' miss Tucker, »jag tror inte, att det är precis det, men ser ni, jag kan inte ha nå'n annan. Inte för deras egen skull.»

»Hvarför inte det?» sa' Dick och såg förvånad ut.

»Hvarför? Jo, för Bills skull. Han har så'na fasliga anlag för svartsjuka. Se'n jag slog upp med honom, gick jag ut med en ung man, som hette Smith; det var en stor, vacker och stark gosse, men aldrig har jag sett en människa undergå en sådan förändring som hans, då Bill hade klått upp honom. Jag kunde knappt tro, att det var han. Jag sa' också till Bill, att han borde skämmas.»

»Hvad sa' han då?» frågte Dick.

»Fråga mig inte, hvad han sa'», sa' miss Tucker och skakade på hufv'et. »Som jag inte tyckte om att ge tappt, ville jag göra ännu ett försök med en gosse, som hette Charlie Webb.»

»Nå, hur gick det med honom?» sa' Peter Russet, se'n han hade väntat en stund, på att hon skulle sluta historien.

»Jag står inte ut att tala om det», sa' miss Tucker, i det hon lyfte upp Dicks glas och torkade af disken litet. »Han råkade ut för Bill, och jag såg honom sex veckor därefter, då han nyss hade kommit ut från sjukhuset och skulle till ett konvalescenthem nere vid hafvet. Efter den betan försvann Bill.»

»Är han långt borta?» sa' Dick och försökte tala i obekymrad ton.

o

»A, han har hommit tillbaka nu», sa' miss Tucker. »Ni kommer snart att träffa honom, men hvad ni gör, så låt honom för all del inte veta, att ni är boxare.»

»Hvarför inte det?» sa' den stackars Dick.

»Jo, för annars blir det en öfverraskning för honom», sa' miss Tucker. »Låt honom rusa rakt i armarna på fördärfvet. Han kommer att få en läxa, som han inte väntar sig, den grofhuggaren. Var inte rädd för att göra honom illa. Tänk på stackars Smith och Charlie Webb.»

»Ja, jag tänker just på dem», sa' Dick långdraget. »Är ... är Bill. . . mycket... rapp i vändningarna?»

»Äja, tämligen», sa' miss Tucker, »men naturligtvis kan han inte mäta sig med er, han är bara känd här på orten.»

Hon gick för att servera en kund, och Ingefärs-Dick försökte växla en blick med Peter, men det lyckades inte, och då miss Tucker kom tillbaka, sa' han, att han måste gå.

»Söndag eftermiddag, precis en kvart öfver tre här utanför», sa' hon. »Det är inte så angeläget, att ni tar på er edra bästa kläder, för Bill kommer nog att hållas här i närheten.»

Hon sträckte sig öfver disken och skakade hand med honom, och Dick kände som en elektrisk ström kila upp i armen, och det räckte hela hemvägen.209 TERTIUS INTER VENIENS.

Han visste inte, om han skulle gå dit på söndag eller inte, och om det inte varit för Sams och Peter Russets skull, så hade han säkert stannat hemma. Inte för det han var feg, han var alltid redo att ta ett nappatag och redde sig vanligtvis mycket bra, men han hade frågat sig för litet om Bill Lumm, och han förstod, att han hade ungefär lika stora utsikter att rå på honom som en kattunge att rå på en bulldogg.

Sam och Peter va' förtjusta, och de talte om det, som om det vore en teaterpjes, och Sam sa', att då han var ung, skulle han ha slagits med sex Bill Lumms hellre än han hade afstått från en flicka. Han borstade egenhändigt Dicks kläder på söndagseftermiddagen, och då Dick gaf sig i väg, följde han och Peter med ett stycke efter honom för att se, hur det skulle gå.

Den enda person, som fanns utanför »De glada lotsarna», då Dick kom dit, var en karl, en starkt byggd gynnare med grof nacke, stora händer och en näsa, som redan för längesedan hade sett sina bästa dagar. Han tittade skarpt på Dick, då han kom, och se'n stoppade han händerna i byxfickorna och spottade på stenläggningen. Dick gick ett stycke förbi honom och sedan tillbaka igen, och just som han tänkte, att han nu gärna kunde gå sin väg, eftersom miss Tucker inte hade kommit, öppnades dörren och hon kom ut.

»Jag kunde inte hitta mina hattnålar», sa' hon, i det hon tog Dicks arm och smålog mot honom.

Jacobs, Filurer. 14210

TERTIUS INTER VENIENS.

Innan Dick hann säga något, tog karlen, som han hade lagt märke till, händerna ur byxfickorna och gick fram till honom.

»Släpp den där unga damens arm», sa' han.

»Kommer aldrig i fråga», sa' Dick och tryckte den så hårdt till sig, att miss Tucker nästan skrek.

»Släpp hennes arm, så ska' vi två se efter hvem som är starkast», sa' karlen omigen.

»Inte här», sa' Dick, som hade legat vaken om natten och tänkt på, hvad han skulle göra, om han mötte Bill Lumm. »Orn~ni vill ha en dust med mig, så måste det ske där vi inte kan bli afbrutna. Då jag slåss, vill jag göra det ordentligt.»

»Ordentligt?» sa' den andre och ryckte till. »Vet ni, hvem jag är?»

»Nej, det gör jag inte», sa' Dick, »och hvad än mera är, jag är inte alls angelägen att få veta det.»

»Mitt namn är Bill Lumm», sa' den främmande karlen med eftertryck.

»Usch, ett så'nt fult namn!» sa' Dick.

»Annars kallad Wappings Slagskämpe», sa' Bill och höll ansiktet tätt intill Dicks och blängde på honom.

»Jaså», sa' Dick och fnös, »en dilletant.»

»Dilletant/» skrek Bill.

»Ja, så skulle vi kalla er i Australien», sa' Dick. 7, Mitt namn är Dick Duster också känd under namnet Sidneys Simson. Jag har dödat tre boxare på banan och har aldrig lidit ett nederlag.»211 TERTIUS INTER VENIENS.

»Kom an då», sa' Bill, i det han knöt näfvarna och gjorde ett utfall mot honom.

»Inte på gatan, har jag sagt er», sa' Dick, som fortfarande tryckte miss Tuckers arm hårdt intill sig. »Jag fick plikta fem pund härom dagen för att jag boxades med en karl på gatan, och domaren sa' att det skulle bli dyrare för mig nästa gång. Ta reda på ett lugnt och fredligt ställe en eftermiddag, så skall jag med nöje slå skallen af er.»

»Jag vill hellre ha den afslagen nu tvärt», sa' Bill, »jag tycker inte om att vänta.»

»Om torsdag eftermiddag», sa' Dick mycket bestämdt. »Det är ett par herrar, som vill se mig arbeta litet först, innan de hålla vad på mig, och då kan den affären göras upp med det samma.»

Han gick sin väg med miss Tucker, och Bill Lumm stod där på gatan och ref sig i hufv'et och tittade efter honom, som om han inte riktigt visste, hur han skulle bära sig åt. Bill stod där i fem minuter, och sedan han frågat Sam och Peter, som hade stått där och hört på, om de ville ha smörj, gick han för att fråga sina bekanta, hvad de visste om Sydneys Simson.

Ingefärs-Dick var så lugn och belåten med den förestående striden, att Sam och Peter alls inte kunde förstå sig på honom. Han ville inte ens öfva sig med att boxas med en madrass, som Peter gjort i ordning åt honom, och då han fick ett bud från Bill Lumm med anvisning på ett fredligt ställe vid212

Leaängen, gick han in på det utan den ringaste svårighet.

»Jag må säga, Dick, att jag tycker om er för ert mod», sa' Peter Russet.

»Det har jag alltid sagt om Dick: han är modig», sa' Sam.

Dick hostade och försökte småle öfverlägset. »Jag trodde ni va' klokare än så», sa' han till sist. »Tror ni verkligen, att jag ämnar gå?»

»Hvafalls?» sa' Sam stött.

»Du ämnar väl inte dra dig ur spelet, Dick?» sa' Peter.

»Jo, det ämnar jag», sa' Dick. »Om ni tror, att jag ämnar låta krossa mig till mos af en yrkesboxare bara för att visa mitt mod, så misstar ni er.»

»Ni måste gå, Dick», sa' gamle Sam mycket strängt. »Det är för sent att smita nu. Tänk på flickan. Tänk på hennes känslor.»

»Och tänk på ditt goda namn och rykte», sa' Peter.

»Jag skulle aldrig mer tala till er, Dick», sa' Sam och sköt föraktfullt ut underläppen.

»Inte jag heller», sa' Peter Russet.

»Tänka sig, att vår Dick skulle bli kallad en pultron», sa' Sam med en rysning, »och det i flickans närvaro till.»

»Den vackraste flickan i Wapping», sa' Peter.

»Hör på», sa' Dick, »nu kan ni lägga på locket, bägge två. Jag går inte, så mycket ni vet det. Jag213 TERTIUS INTER VENIENS.

är inte rädd för en vanlig människa; men yrkesboxare vill jag inte ha med att göra.»

Sam satte sig på sängkanten hos honom och såg alldeles förtviflad ut. »Ni måste gå, Dick», sa' han, »för min skull.»

»För er skull?» sa' Dick och bligade på honom.

»Jag har vågat pengar på den här saken», sa' Sam, »och det har Peter också. Om ni inte kommer, förfaller alla vad.»

»Det vore en bra affär för er», sa' Dick. »Om jag kom, skulle ni alldeles säkert förlora.»

Sam hostade och tittade på Peter, och Peter hostade och tittade på Sam.

»Ni förstår inte, Dick», sa' Sam inställsamt; »det är inte ofta en har tillfälle att förtjäna lite pengar i våra bistra tider.»

»Vi ha därför vågat alla våra pengar på Bill Lumm», sa' Peter. »Det är det säkraste och lättaste sätt att förtjäna pengar på, som jag nå'nsin har hört talas om. Ser du, vi vet, att du inte är nå'n yrkesboxare, men det vet inte de andra.»

Den stackars Dick tittade på dem, och sedan kallade han dem för allt fult och otäckt han visste, men med tanke på pengarna de skulle håfva åt sig tog de alls inte illa upp. De lät honom säga hvad han ville, och den kvällen hade de med sig hem två andra sjömän, som hade hållit vad mot Dick, för att de skulle dela rum med dem, och fastän de hade parerat emot honom, va' de så förtjusta i honom,214

att de tydligen inte ämnade skiljas från honom, förr än tvekampen var öfver.

Dick gaf alltså tappt, och klockan tolf dan därpå gaf de sig ut för att ta reda på stället. Herr Webson, värden på »De glada lotsarna», en kort och tjock femtio års karl, som hade talt med Dick ett par tre gånger, följde med dem, och hela vägen till stationen talte han bara om, ett så'nt trefligt ställe det var för så'nt där. Alldeles privat; härligt mjukt grönt gräs att bli omkullslagen på och lärkor, som sjöng högt i skyn, som om de aldrig ville sluta.

De for med tåget till Homerton, och som det var den mest döda tiden på dagen, va' konduktörerna förvånade öfver att se, att det var så mycket folk på tåget. Det var Dick också. Där va' nästan alla kafévärdarna i Wapping, rökande stora cigarrer; två civilklädda poliskonstaplar, som hade fått eftermiddagen ledig — den ena på grund af en ohygglig tandvärk, den andra därför att han hade ett barn, som kanske inte skulle lefva till kvällen. De va' lekfulla som kattungar, och värden på »De glada lotsarna» påpekade för Dick, hvilka resonliga mänskliga varelser poliskonstaplar voro i själ och hjärta. Förutom dem va' där en hel hop sjömän, äfven skeppare och styrmän, nästan allesammans rökande stora cigarrer och sneglande på Dick med det ena ögat och på Wappings Slagskämpe med det andra.

»Stå på er nu», sa' värden till Dick med låg röst, och de steg ur tåget och gick uppför gatan. »Hur känner ni er?»215 TERTIUS INTER VENIENS.

»Jag dras med en förkylning», sa' den stackars Dick och tittade på Slagskämpen, som gick före, »och en blixtrande hufvudvärk och reumatiska hugg i vänstra benet. Jag tror inte...»

»A, det reder sig nog», sa' värden, »allt hvad ni har att göra är att bara gå oförskräckt på. Om ni segrar, förtjänar jag hundra pund, och af dem skall jag ge er fem. Förstår ni?»

De vek af nedåt några smågator — somliga gick en annan väg — och sedan de hade gått öfver floden Lea, kom de till ängen, och, som värden* sa', det stället tycktes då riktigt vara skapt för ändamålet.

En pojke från Mile End var skiljedomare, och se'n Bill Lumm hade klädt af sig, stod han och såg på, medan Dick tog af sig sina kläder och vek ihop dem långsamt och ordentligt. Se'n gick de emot hvarandra, Bill med längre steg än Dick, och skakade hand med hvarandra, och i det samma gaf Bill Dick en sinkadus, så att han stod på näsan.

»Stopp!» kommenderades det, och värden på »De glada lotsarna», som pysslat om Dick, där han låg med hufv'et i hans knä, sa', att det var ingenting alls, och att näsblod var ett bevis på hälsa. Men Dick var så arg, att han inte ville ta emot någon uppmuntran, han ville bara slå ihjäl Bill Lumm.

Under nästa omgång fick han ett par tre gliringar, så att det surrade för öronen på honom, och sedan måttade han noga och gaf Bill med vänstra knytnäfven ett väldigt slag på käken, som öfver-216

raskade dem båda — Bill, emedan han inte trodde, att Dick hade så mycket styrka, och Dick, emedan han inte trodde, att yrkesboxare hade några känslor.

De togo liftag och ramlade bägge omkull, och värden klappade Dick på ryggen och sa', att om han nå'nsin fick en son, hoppades han, att han skulle bli lik honom.

Dick var förvånad öfver, att det gick så bra för honom, och det var gamle Sam och Peter Russet också, och då Dick fick omkull Bill i den sjätte omgången, vardt Sam blek som döden. En massa vadhållare höll på Dick, och de båda hamnpoliserna, som hade hållit på Bill Lumm, började tala om sin plikt och sa', att boxningen måste afbrytas.

Under den tionde omgången fick Bill sina ögon igenmurade, och gick på och uttömde sin styrka på tomma luften och en gång också på skiljedomaren. Dick passade på tillfället och gaf Bill en alldeles fruktansvärd stöt, så att han stöp.

Bill gjorde ett käckt försök att resa sig, då det ropades »Stopp!» men han kunde inte komma upp, och skiljedomaren, som höll en näsduk för näsan, tillerkände Dick priset,

Det var det stoltaste ögonblicket i Ingefärs-Dicks lif. Han satt där som en kung och småskrattade hemskt, och Sams röst, då han betalade sina förluster, lät som musik för honom, fast han inte aktade för rof att begagna sådana mustiga ordalag. Peter Russets pengar satt så långt inne, att det nästan såg ut, som om det måste bli en boxning till, men till217 TERTIUS INTER VENIENS.

sist betalte han och gick, efter att först ha sagt Dick en del af hvad han tänkte om honom.

Det blef åtskilligt gräl, men till sist blef alla vad uppgjorda, och värden på »De glada lotsarna», som var helt stursk öfver pengarna han hade förtjänat, gaf Dick de fem punden, som han hade lofvat honom, och skjutsade hem honom i en täckvagn.

»Ni har redt er bra, min gosse», sa' han. »Nej, dra inte på munnen; det ser ut, som om ert hufvud skulle trilla af.»

»Jag hoppas ni talar om för miss Tucker, hur jag skötte mig», sa' Dick.

»Det skall jag göra», sa' värden, »men det är visst bäst för er bägge två, att ni inte visar er för henne på någon tid.»

»Jag har tänkt ligga till sängs ett par dar», sa' Dick.

»Det är det bästa ni kan göra», sa' värden, »och kom ihåg, att ni aldrig mer slåss med Bill Lumm. Håll er undan för honom.»

»Hvad? Jag har klått honom en gång, då kan jag väl klå honom en gång till», sa' Dick stött.

»Klått honom?» sa' värden. Han tog cigarren ur munnen, som om han ämnade säga något, men så stoppade han in den igen och tittade ut genom vagnsfönstret.

»Ja, klått honom», sa' Dick. »Ni var ju närvarande och såg det.»

»Han lät besegra sig med flit», hviskade värden. »Miss Tucker fick veta, att ni inte var någon yrkes-218

boxare — d. v. s., jag fick reda på det —, och hon sa' till Bill, att om han älskade henne så mycket, att han ville låta sitt syndiga högmod fara och låta klå sig af er, skulle hon komma på andra tankar om honom. Han kunde ju ha gjort er oskadlig på en minut, om han hade velat. Han bara lekte med er.»

Dick stirrade på honom, som om han inte kunde tro sina ögon. -»Lekte fa sa' han och kände försiktigt på sitt ansikte med fingerspetsarna.

»Ja», sa' värden, »och om ni nå'nsin mer kommer att slåss med honom, skall ni nog få erfara, att jag talar

sanning.»

Dick sjönk ihop i en hög och försökte tänka. »Skall miss Tucker bli hans fästmö nu igen då?» sa' han med matt röst.

»Nej», sa' värden, »det kan ni vara lugn för.»

»Om jag då går ut och går med henne igen, måste jag slåss med Bill ännu en gång.»

Värden vände sig till honom och klappade honom på axeln. »Gör er inga bekymmer i otid, min gosse», sa' värden vänligt, »och för er egen skull ber jag er hålla tyst med hvad jag nu har sagt er.»

Han släppte af honom utanför huset, där han bodde, och sedan han skakat hand med honom, gaf han värdinnan en shilling och bad henne köpa litet rått biffkött och lägga på hans ansikte, och så gick han hem. Dick gick genast till sängs, och hans sätt att bete sig, då värdinnan stekte köttet, innan hon kom in med det, visade, hur nervös han var.219 TERTIUS INTER VENIENS.

Det dröjde en hel vecka, innan han tyckte, att han kunde visa sig för miss Tucker, men så en kväll klockan sju kände han, att han inte kunde vänta längre, och se'n han hållit på en timme med att pynta sig, gick han till »De glada lotsarna».

Han kände sig så lycklig vid blotta tanken på att återse henne, att han alldeles glömde bort Bill Lumm, och han riktigt hajade till, då han såg honom stå utanför »Lotsarna». Bill tog händerna ur fickorna, då han fick se honom, och gick emot honom.

»Det lämpar sig inte i kväll, kamrat», sa' han, och till Dicks stora förvåning skakade han hand med honom.

»Lämpar det sig inte?» sa' Dick och gapade.

»Nej, han är i lilla kammaren inåt gården som en snigel i sitt skal, men vi ska nog komma åt honom förr eller senare.»

»Honom? Hvem då?» sa' Dick ännu mera förvånad.

»Hvemhi sa' Bill, »Webson, vet jag, värden. Inte kan det väl vara möjligt, att ni inte har hört det?»

»Hvad då?» sa' Dick. »Jag har inte hört nå'nting. Jag har legat hemma illa förkyld hela veckan.»

»Webson och Julia Tucker vigdes klockan elfva i går förmiddag», sa' Bill Lumm med hes röst. »Då jag tänker på, hur jag har blifvit lurad och hvad jag har lidit, blir jag nästan galen. Han vann hundra pund genom mig och fick sedan flickan, för hvars skull jag underkastade mig den där förödmjukelsen.220

Men jag har länge misstänkt, att han hade ett godt öga till henne.»

Ingefärs-Dick svarade inte ett ord. Han rag-lade ett par steg tillbaka och stödde sig mot muren, och sedan han stått där i nära tre minuter och stirrat vildt på Bill Lumm, kraflade han sig tillbaka till sitt logis och gick direkt till sängs igen. TROLLKONSTER.

Den främmande herrn hade suttit i »Blomkåls-hufvudets» varma skänkrum en god stund och ätit och druckit, tydligen utan att lägga märke till den gamle, skrynklige stamkunden, som satt på den ända af bänken, som var närmast elden, och oroligt flyttade på en tom sejdel och blåste melankoliskt i en långpipa, som för längesedan kallnat. Främlingen afslutade sin måltid med en suck af belåtenhet, reste sig sedan från stolen, gick öfver till bänken, ställde sin sejdel på det nötta bordet och började stoppa sin pipa.

Den gamle mannen tog en fidibus från bordet, höll den med darrande fingrar öfver spisellågan och gaf honom eld. Den andre tackade honom, lutade sig sedan tillbaka, betraktade med halfslutna ögon röken från sin pipa och instämde sömnigt i gubbens anmärkningar om vädret.

»Dålig årstid att vara ute och resa», sade den senare, »fast det gör då ingenting, då man har råd222

att äta och dricka så mycket man vill. Ni är väl en trollkarl från London, sir?»

Resenären skakade på hufvudet.

»Jag hoppades, att ni var det», sade den gamle.

Den andre förrådde ingen nyfikenhet.

»Om ni hade varit det», fortfor gubben, »skulle jag ha bedt er göra mig en tjänst. Vanligtvis göra trollkarlarne saker, som inte ä' till nytta för någon människa, men jag skulle gärna vilja, att en trollkarl trollade den här sejdeln full af öl och den här tomma pipan full af tobak. Det skulle jag ha tagit mig friheten att be er om, om ni hade varit trollkarl.»

Resenären suckade, tog sin pipsnugga ur munnen och knackade tre gånger i bordet med piphuf-vudet. Snart stod en sejdel öl och en liten tobaks-kardus på bordet framför den gamle mannen.

»Hvad som bragte mig på den tanken, att ni möjligen var trollkarl», sade den senare, i det han stoppade sin pipa och tog sig en duktig klunk ur sejdeln, »är att ni är märkvärdigt lik en, som var här i Claybury för en tid sedan och gaf en föreställning just i det här rummet. Att döma af utseendet skulle ni kunna vara hans bror.»

Den resande sade, att han aldrig hade haft någon bror.

»Först visste vi inte, att han var trollkarl», sade gubben. »Han hade kommit ner till Wickhams marknad, och som han kommit ett par dar för tidigt, gaf han föreställningar i grannbyarna. Han kom in här i skänkrummet och begärde en sejdel öl, och medan

han drack ur den, stod han och pratade om vädret. Se'n bad han Bill Chambers om ursäkt för att han tog sig den friheten, och så dök han ner med handen i Bills sejdel och tog upp en lefvande groda. Bill var mycket kräsen och jag trodde han skulle få slag. Han sa' alldeles rysliga saker till Smith, värden, och för sämjans skull gaf Smith honom till sist en annan sejdel i ersättning.

»Den måtte ha suttit och sofvit i sejdeln», sa' han.

Bill sa', att han visste nog, hvem som hade sofvit, han, och han ämnade just ta sig en klunk, då trollkarlen bad om ursäkt en gång till . . . Bill satte ner sejdeln i en hast, och trollkarlen stoppade ner handen i sejdeln och tog upp en död råtta. Det är svårt att afgöra, hvem som blef argast, Bill Chambers eller Smith, och Bill, som var i ett förskräckligt tillstånd, frågade, hvarför allting just skulle komma i hans sejdel.

Kanske ni tycker om oskäliga djur», sa' trollkarlen. »Har ni märkt, att det riktigt myllrar i edra fickor?»

Han dök ner med handen i Bills rockficka och tog upp en liten grön orm; sedan tog han upp en groda ur hans byxficka, medan den stackars Bills ögon tycktes vilja trilla ur hufvudet.

»Håll er stilla», sa' trollkarlen, »det är mycket mera ...»

Bill Chambers gaf ifrån sig ett tjut, som var alldeles förskräckligt att höra, och se'n knuffade han undan trollkarlen och började klä af sig så fort han

kunde röra sina fingrar. Jag tror att han skulle ha tagit af sig skjortan också, om han hade haft några fickor på den, och se'n började han hoppa jämfota med sina järnbeslagna stöflar på sina egna kläder.

»Jasså, han är inte förtjust i oskäliga djur», sa' trollkarlen. Se'n la' han handen på hjärtat och bockade sig.

»Mina herrar», sa' han. »Se'n jag har gifvit er detta prof på hvad jag kan, ber jag att få tillkännage, att jag med

värdens tillåtelse kommer att ge en stor, briljant trollföreställning här i skänkrummet i kväll klockan sju; entrée tre pence person.»

Först förstod de honom inte, men till sist begrep de, hvad han mente, och se'n de hade förklarat saken för Bill, som ännu gick på och hoppade, ledde de bort honom i ett hörn och öfvertalade honom att klä på sig igen. Han ville slåss med trollkarlen, men han var så trött, att han knappt kunde stå, och Smith, som hade sagt, att han inte ville ha något med det där att göra, gaf med sig till sist och sa', att han kunde väl våga försöket.

Skänkrummet var proppfullt på kvällen, men allesammans måste vi betala tre pence. Somligt af hvad han gjorde var mycket skickligt gjordt, men folk vardt missbelåtna nästan från första början. Då han bad nå'n låna honom en näsduk, som han ville förvandla till en hvit kanin, reste Henry Walker sig och lånade honom sin, men i stället för en hvit kanin, vardt det en svart med två hvita fläckar, och se'n Henry Walker hade suttit där en lång stund och

funderat på det, steg han upp och gick sin väg utan att säga godnatt till en själ.

Se'n lånade trollkarlen Sam Jones's hatt, och se'n han hade tittat i den en stund, blef han så öfverraskad och förvånad, att Sam Jones blef förargad och frågte honom, om han inte hade sett en hatt förr.

»Inte som den här», sa' trollkarlen. Och han drog fram en fruntimmersklädning och kofta och ett par kängor. Se'n tog han fram ett kilo potatis och några brödkanter och annat, och till sist lämnade han den tillbaka till Sam Jones och skakade på hufvudet åt honom och sa', att om han inte var försiktig, kunde han lätt fördärfva fason på den.

Se'n bad han någon låna honom en klocka, och se'n han hade lofvat att vara mycket rädd om den, lånade Dicky Weed, skräddaren, honom ett guldur, som han ärft efter sin farmor, då hon dog. Dicky Weed satte mycket värde på det där uret, och då trollkarlen tog ett strykjärn och började stöta sönder det i små bitar, måste tre karlar hålla honom.

»Det här är den svåraste af alla konsterna», sa' trollkarlen och plockade bort ett litet hjul, som hade fastnat vid strykjärnet. »Ibland kan jag göra den och ibland inte. Sista gången jag försökte misslyckades den, och det kostade mig aderton pence och en sejdel öl, innan den herrn, som rådde om klockan, blef nöjd. Jag gaf honom ändåtebaks bitarna.»

»Om ni inte ger mig igen min klocka hel och oskadad», sa' Dicky Weed och skalf på rösten, »kommer det att kosta er tjugu pund.»

»Hur mycke?» sa' trollkarlen och studsade. »Det kunde ni gärna ha talt om för mig, innan ni lånade mig den. Aderton pence är mitt pris.»

Han rörde omkring i bitarna med sitt finger och skakade på hufvudet.

»Jag har aldrig försökt med en så'n här gammaldags klocka förr», sa' han. »Men om jag misslyckas, mina herrar, är det den första och enda konsten jag har misslyckats med i kväll. Ni kan inte begära, att allting skall gå bra, men om jag misslyckas den här gången, mina herrar, skall jag försöka en gång-till, om nå'n annan vill låna mig sin klocka.»

Dicky Weed försökte säga något, men kunde inte, och där satt han blek som döden och stirrade pä spillrorna af sin klocka på trollkarlens bord. Se'n tog trollkarlen fram en stor pistol ur sin låda, och sen han laddat den med krut, stoppade han ner klock-bitarna i den också. Vi hörde laddstaken klinga emot bitarna, och se'n han hade laddat pistolen, gick han omkring och lät oss se på den.

»Det är all right», sa' han till Dicky Weed, »det kommer att lyckas, det kunde jag säga, då jag laddade.»

Han gick tillbaka till den andra ändan af rummet och höll upp pistolen.

»Nu skall jag fyra af pistolen», sa' han, »och med detsamma reparera klockan. Krutexplosionen förenar glasbitarna igen, och då hjulen flyga genom luften, samla de till sig de andra delarna, och klockan

ligger alldeles som ny och pickar i rockfickan på den herre jag skjuter på.»

Han riktade med pistolen först på den ene och se'n på den andre, som om han inte riktigt kunde bestämma sig, och ingen af dem tycktes vara särdeles förtjust åt det. Peter Gubbins bad honom inte skjuta på honom, emedan han hade ett hål i sin ficka, och Bill Chambers sprang upp, då han siktade på honom, och bad honom försöka med någon annan. Den enda, som inte blinkade, var Bob Pretty, den värsta tjufskytten och banditen i Claybury. Han hade gjort spektakel af trollkonsterna hela tiden och sagt, att han hade sett dem allesammans förr, mycket bättre utförda.

»Kom an», sa' han, »jag är inte rädd för er, ni kan inte skjuta rätt.»

Trollkarlen siktade på honom med pistolen. Se'n tryckte han af, och just som det smällde, flög Bob Pretty upp med ett förfärligt skrik, satte händerna för ögonen och dansade omkring på golfvet, som om han blifvit tokig.

Alla rusade upp och skockade sig omkring honom och frågade, hvad som stod på, men Bob svarade inte. Han fortfor att hålla ett alldeles förskräckligt väsen, och till sist rusade han ut ur rummet med näsduken för ansiktet och kilade hem det fortaste han kunde.

»Nu har ni ställt till det bra», sa' Bill Chambers till trollkarlen. »Jag kunde just tänka mig, att ni inte skulle ge er, förr än ni hade gjort någon

skada. Nu har ni gjort den stackars Bob Pretty blind.»

»Dumheter», sa' trollkarlen. »Han är rädd, det är alltsammans.»

»Rädd!» sa' Peter Gubbins. »Ni sköt ju Dicky Weeds klocka midt i synen på honom.»

»Galenskaper», sa' trollkarlen, »den föll i hans ficka, och där hittar han den, då han kommer till besinning igen.»

»Säger ni, att Bob Pretty sprang sin väg med min klocka i fickan?» skrek Dicky Weed.

»Ja, det gör jag.»

»Det är bäst, att ni tar fast Bob, innan han hittar den, Dicky», sa' Bill Chambers.

Dicky Weed svarade inte, han var redan på väg till Bob Pretty, så fort benen kunde bära honom och de flesta af oss sprang med för att se, hur det skulle gå.

Hans dörr var stängd, då vi kom dit, men Dicky Weed dunkade pä den det värsta han orkade, och till sist öppnades sängkammarfönstret, och fru Pretty stack ut hufv'et.

»Sch!» sa' hon med hviskande röst, »gå er väg!»

»Jag vill träffa Bob», sa' Dicky Weed.

»Det kan ni inte få», sa' fru Pretty. »Jag håller på att hjälpa honom till sängs. Han har blifvit skjuten, den stackarn. Hör ni inte, så han stönar?»

Vi hade inte hört något förut, men strax efter se'n hon hade sagt det, kunde man höra Bob stöna pä en fjärdingsvägs afstånd. Det var alldeles ohyggligt.

»Seså, seså, stackars Bob», sa' fru Pretty.

»Skall jag komma in och hjälpa er få honom till sängs?» sa' Dicky Weed nästan gråtande.

»Nej tack, herr Weed», sa' fru Pretty. »Det är mycket snällt af er att erbjuda er, men han skulle inte tåla, att nå'n annan än jag rör vid honom. Det första jag gör i morgon bittida, skall jag skicka bud och tala om, hur det är med honom.»

»Försök att få tag i rocken, Dicky», hviskade Bill Chambers. »Erbjud dig att laga den åt honom. Det behöfs säkert.»

»Jag är ledsen, att jag inte kan vara er till nå n hjälp», sa' Dicky Weed, »men jag såg en refva i Bobs röck, och som han väl nu får ligga till sängs litet, vore det ett passande tillfälle för mig att laga den åt honom. Han behöfver inte betala mig något för det. Om ni vill kasta ner rocken, skall jag göra det nu.»

»Tack så mycket», sa' fru Pretty, »om ni väntar ett ögonblick, skall jag ta ur allting ur fickorna och kasta ner den till er.»

Hon gick in i rummet, och Dicky Weed skar tänderna och sa' till Bill Chambers, att nästa gång han lydde hans råd, skulle Bill komma att minnas det. Han stod där och darrade i hela kroppen af ilska, och då fru Pretty kom fram till fönstret igen och släppte ner rocken på hufv'et på honom och sa' att Bob var mycket tacksam för hans vänlighet och bad, att han skulle laga rocken riktigt bra, för det var hans favoritrock, så kunde han inte få fram230

ett ord. Han stod där och skalf, tills fru Pretty hade stängt fönstret igen, och se'n vände han sig till trollkarlen, som nu hade hunnit fram tillsammans med oss andra, och frågte honom, hvad han nu skulle ta sig till.

»Han har klockan, säger jag», sa' trollkarlen och pekade uppåt fönstret. »Den föll i hans ficka. Jag såg'et. Han blef inte mera skjuten än ni och jag. Om han blef det, hvarför skickar han inte då efter doktorn?»

»Det rör mig inte», sa' Dicky Weed. »Jag vill ha min klocka eller tjugu pund.»

»Vi ska talas vid om den saken om ett par dar», sa' trollkarlen. »Jag ger en stor, briljant föreställning på Wickhams marknad om måndag, men jag kommer tillbaka hit till »Blomkålshufvudet» lörda'n förut och ger en ny representation, och då ska vi väl se till, hvad som är att göra. Jag kan då inte rymma min väg, för jag har inte råd att försumma marknaden.»

Dicky Weed måste lugna sig till sist, och han gick hem och la' sig och talte om det för sin hustru, och på hennes råd steg han upp klockan sex på morgonen och gick för att höra efter, hur det var med Bob Pretty

Fru Pretty var uppe, då han kom dit, och se'n hon ropat något uppåt trappan till Bob, bad hon Dicky Weed stiga upp. Bob Pretty satt i sängen med bandage om hufvudet och tycktes bli mycket glad öfver att träffa honom.TROLLKONSTER.

»Hvem som helst skulle inte stiga upp klockan sex för att höra efter, hur det är med mig», sa' han. »Ni har ett känslofullt hjärta, Dicky.»

Dicky Weed hostade och såg sig omkring och undrade, om klockan fanns i rummet och hvar den i så fall var gömd.

»Efter jag nu ändå är här, kan jag gärna städa undan lite åt er», sa' han och reste sig. »Jag tycker inte om att sitta sysslolös.»

»Tack, kamrat», sa' Bob, och han låg stilla och sneglade på Dicky Weed med det ögat, som inte var betäckt med bindeln.

Jag tror inte, att det rummet nå'nsin hade blifvit så väl städadt, sen Prettys flyttade dit, men Dicky Weed såg inte

en skymt af klockan, och det, som retade honom ännu värre än allt annat, var att se fru Pretty sitta där i en länstol med händerna i kors och peka på ställen, där han ännu inte hade städat.

»Låt honom vara i fred», sa' Bob. »Han vet, hvad han gör. Hvad gjorde du med de där små bitarna af en klocka, som du hittade, Polly, då du förband mig?»

»Fråga mig inte», sa' fru Pretty. »Jag var i ett så'nt tillstånd, så jag vet knappt, hvad jag gjorde.»

»De ä' väl nå'nstans här», sa' Bob. »Titta efter dem, Dicky, och om ni hittar dem, så behåll dem, de ä' edra.»

Dicky Weed försökte vara artig och tacka honom, och se'n gick han hem och rådgjorde med sin hustru igen.

Folk visste inte säkert, om Bob Pretty hade hittat klockan i sin ficka och nu gjorde sig till, eller om han verkligen var skjuten, men det voro alla öfver-tygade om, att hvilketdera det var, så skulle Dicky Weed aldrig mera få återse sin klocka.

På lördagskvällen var det alldeles fullpackadt här på »Blomkålshufvudet», för alla va' nyfikna på att få se den där konsten med klockan om igen. Vi hade hört, att den hade gått mycket bra i Cud-ford och Monksham, men Bob Pretty sa', att nog ville han se det först, innan han trodde det.

Han var en af de första, som kom den kvällen, för han sa', att han ville se, hvad trollkarlen skulle ge honom för all hans sveda och värk och för att folk hade sagt åtskilligt om hans karaktär. Han kom in stödd på en käpp, ännu med ansiktet ombundet, och satt tätt bredvid trollkarlens bord och såg noga på, då han gjorde sina konster.

»Och nu», sa' trollkarlen till sist, »kommer jag till min berömda konst med klockan. Några af er, som va' här i tisdags, då jag gjorde den, kommer nog ihåg, att den mannen, som jag sköt på, påstod, att han hade blifvit skjuten, och så sprang han hem med klockan i sin ficka.»

»Ni ljuger!» sa' Bob Pretty och reste sig.

»Jaså», sa' trollkarlen, »ta då af er det där bandaget och visa oss, hvar ni har blifvit skjuten.»

»Det gör jag visst inte», sa' Bob, »jag tar inte emot några befallningar af er.»

»Ta bort bindeln», sa' trollkarlen, »och om ni

har några märken efter skottet, ger jag er två pund.»

»Jag är rädd, att luften skall komma åt mina sår», sa' Bob Pretty.

»Det behöfver du inte vara rädd för, Bob», sa' John Biggs, smeden, i det han steg fram och slog armarna om honom. »Ta bort den där trasan, någon; jag skall hålla honom under tiden.»

Först försökte Bob Pretty spjärna emot, men då han såg, att det inte tjänte till något, satt han stilla, medan de tog af bandaget.

»Se på honom nu!» sa' trollkarlen och pekade. »Det finns inte ett märke i hans ansikte.»

»Hvad?» sa' Bob Pretty. »Säger ni att det inte finns några märken?»

»Ja, det gör jag.»

»Nå, gudskelof!» sa' Bob Pretty och knäppte ihop händerna. »Jag var rädd, att jag varvanställd för hela lifvet. Låna mig en spegel. . . jag kan knappt tro det.»

»Du har stulit Dicky Weeds klocka», sa' John Biggs. »Det har jag misstänkt hela tiden. Du är en tjuf, Bob Pretty. Det är visst och sant.»

»Bevisa det», sa' Bob Pretty. »Du hörde, hvad trollkarlen sa' härom kvällen, att den sista gången han försökte med den där konsten, misslyckades den, och han måste ge aderton pence till karlen, som rådde om klockan.»

»Det sa' jag bara på skämt», sa' trollkarlen till John Biggs. »Jag kan alltid göra det. Jag ämnar234

göra det nu. Vill nå n vara god och låna mig en klocka?»

Han såg sig rundt omkring, men ingen erbjöd sig att ge honom något... utom andras klockor.

»Seså», sa' han, »finns det ingen af er, som tror på mig? Den är lika säker hos mig som i er egen ficka. Jag vill bevisa er, att den här karlen är en tjuf.»

Han frågte dem omigen, och till sist tog John Biggs fram sin silfverklocka och lånade honom den på det villkoret, att han inte fick skjuta den i Bob Prettys ficka.

»Kan aldrig komma i fråga», sa trollkarlen. »Titta nu allesammans på den här klockan, så att ni ä' riktigt säkra på, att det inte är något bedrägeri.»

Han langade omkring den, och se'n allesammans hade tittat på den, la' han den på bordet.

»Låt mig titta på den», sa' Bob Pretty och gick fram till bordet. »Jag ämnar inte låta er fördärfva mitt goda namn och rykte, om jag kan hindra det.»

Han tog upp den och tittade på den, och sen han hade hållit den för sitt öra, la' han ner den igen.

»Är det det där strykjärnet, som den skall krossas med?» sa' han.

»Ja», sa' trollkarlen och tittade försmädligt på honom; »kanske ni vill undersöka det?»

Bob Pretty tog det och såg på det.

>:>Ja> g°d vänner», sa' han, »det är ett vanligtTROLLKONSTER.

strykjärn. Man kan inte få något bättre att slå sönder en klocka med.»

Han höll upp det i luften, och innan någon hann röra sig ur fläcken, dängde han till med det midt på klockan. Trollkarlen rusade på honom och hogg honom i armen, men der var för sent, och alldeles utom sig vände han sig till John Biggs.

»Han har slagit sönder er klocka!» sa' han. »Han har slagit sönder er klocka!»

»Nåja», sa' John Biggs, »den skulle ju slås sönder?»

»Ja, men inte af honom», sa' trollkarlen och hoppade af förargelse. »Jag tvår mina händer.»

»Hvad är det för prat!» sa' John Biggs. »Tala inte om, att ni tvår edra händer. Gör konsten nu och ge mig tillbaka klockan som den var förut.»

»Inte nu, då han har förstört den», sa' trollkarlen. »Nu får han göra konsten, efter han är så durk-drifven.»

»Nej, då vill jag hellre, att ni skall göra den», sa' John Biggs. »Hvarför lät ni honom röra vid den?»

»Hur kunde jag veta, hvad' han ämnade göra med den? Det där får ni två göra upp er emellan. Jag vill inte ha något vidare med den saken att göra.»

»Nåja», sa' Bob Pretty, »om han inte vill göra det, så skall jag göra det. Om det kan göras, så måtte det väl göra det samma, hvem som gör det. Jag tror inte att någon kan slå sönder en klocka bättre än jag har gjort det.»

John Biggs tittade på den, och se'n bad236

han trollkarlen än en gång att göra konsten, men han ville inte.

»Det kan inte gå för sig nu», sa' han, »och det säger jag på förhand, att om den där pistolen skjuts af, så ansvarar

jag inte för hvad som händer.»

»George Kettle skall ladda pistolen och skjuta af den, om han inte vill», sa' Bob Pretty. »Han har varit soldat, så att ingen är lämpligare till det än han.»

George Kettle gick fram till bordet, eldröd i synen af förtjusning öfver att bli så där berömd inför alla människor, och började ladda pistolen. Han bar sig tafattare åt än trollkarlen hade gjort förra gången, och han måste böja ihop boetterna med strykjärnet, innan han kunde få in dem. Men till sist hade han pistolen laddad och stod där och väntade.

»Skjut inte på mig, George Kettle», sa' Bob. »Jag har blifvit kallad tjuf en gång, och det vill jag inte vara med om en gång till.»

»Lägg ifrån er pistolen, dumma människa, innan ni ställer till något ofog», sa' trollkarlen.

»Hvem skall jag skjuta påf» sa' George Kettle och lyfte pistolen.

»Det är bäst att skjuta på trollkarlen, tycker jag», sa' Bob Bretty, »och om det går som han säger, kommer vi att hitta klockan i hans rockficka.»

»Hvar är han?» sa' George och såg sig omkring.

Bill Chambers högg honom, just som han ämnade gå ut för att hämta värden, och han skrek till all-

deles ohyggligt, då han kom tillbaka och George Kettle siktade på honom med pistolen.

»Var inte dum nu», sa' George, »ingen skall göra er något illa.»1

»Det är inte värre för er än det var för mig», sa' Bob.

»Lägg den ifrån er», sa' trollkarlen, »lägg den ifrån er. Ni skjuter ihjäl hälften af oss allihop, om den brinner af.»

»Sikta noga, George», sa' Sam Jones. »Det vore kanske bäst, att han satt på en stol alldeles för sig själf midt på golfvet.»

Det var lätt sagdt, men trollkarlen ville inte sitta på en stol för sig själf. Han ville inte sitta på den alls. Han tycktes vara idel armar och ben, och han sprattlade så, att fyra, fem karlar måste hålla honom.

»Kan ni inte hålla er stilla», sa' John Biggs. »George Kettle skjuter klockan rakt ner i er ficka. Han är den bästa skytten i Claybury.»

»Hjälp! Mördare!» skrek trollkarlen och spjärnade emot. »Han dödar mig. Ingen kan göra konsten mer än jag.»

»Men ni säger ju, att ni inte vill göra det», sa' John Biggs.

»Inte nu», sa' trollkarlen, »nu kan jag inte.»

»Ja, jag tänker inte gå miste om mitt ur, därför att ingen vill försöka», sa' John Biggs. »Bind fast honom vid stolen, god' vänner.»

»Nåja, låt gå då», sa' trollkarlen och bleknade. »Bind mig inte, jag skall sitta alldeles stilla, om ni vill, men det är bäst, att ni flyttar ut stolen, så att ingen olycka händer. Sätt den utanför dörren.»

George Kettle sa', att det var bara dumheter, men trollkarlen sa', att konsten lyckades alltid bättre i fria luften och till sist gaf de efter och flyttade ut stolen.

»Seså», sa' trollkarlen, i det han satte sig, »nu ska' ni allesammans ställa er bredvid honom, som skjuter. Då jag säger tre! så skjut. — Men se, där ligger ju klockan på marken.»

Han pekade med fingret, och då de alla tittade på marken, sprang han upp från stolen och rusade i väg åt Wickhamhållet till, så fort han orkade springa. Det kom så plötsligt, att ingen af oss visste, hur det egentligen hade gått till. George Kettle, som också hade tittat, vände sig om och fyrade af pistolen.

Det blef en smäll, som nästan bedöfvade oss, och stolsryggen splittrades i det närmaste. Då vi hade hämtat oss igen, var trollkarlen nästan ur sikte, och Bob Pretty förklarade för John Biggs, hvilken tur det var, att hans klocka inte hade varit af guld.

»Så går det, när man tror mera på en främmande, än på en som man har känt i hela sitt lif», sa' han och skakade på hufvudet. »Jag hoppas, att

den nästa, som försöker beröfva mig mitt goda namn och rykte, inte skall slippa ifrån så lätt. Jag förstod hela tiden, att konsten var omöjlig att utföra; och det säger ju sunda förnuftet. Nog gjorde jag mitt bästa, det vet jag då.»

AMIRAL PETERS.

Herr George Burton, pensionerad underofficer vid flottan, satt utanför sin dörr och tittade med stilla belåtenhet på hafvet. Det var på försommaren och luften var mättad af blomsterdoft; Burtons pipa var kall och tom, och tobakspungen hade han där uppe. Han skakade sakta på hufvudet, då han kom under fund med detta, och påverkad af hela omgifningens dåsiga stillhet lade han bort pipan, som han nu ej längre kunde ha någon glädje af, och försjönk i halfslummer.

Han väcktes en halftimme därefter af steg. En lång, kraftigt byggd man närmade sig från stadshållet, och då Burton tittade sömnigt på honom, började han undra, hvar han hade sett honom förr. Till och med då främlingen stannade och stod och smålog mot honom, ville hans minne inte klarna, och han satt där och stirrade på det vackra, slätrakade ansiktet med sin lilla krans af grått kindskägg, och väntade på att det skulle gå upp ett ljus för honom.

»Tjänis på dig, George, din gamle Ravaillac», sade den främmande och gaf honom ett duktigt slag på axeln.

»A tus . . . jag skulle inte så syndigt säga», sade Burton, »är det inte Joe Stiles! Jag kände inte igen dig så där utan helskägg.»

»Jo, det är jag», sade den andre. »Det var alldeles af en slump jag fick veta, hvar du bor, George; jag bjöd mig till att våldgästa hos Dingle en vecka eller par, och han talade om det för mig. Det är ett litet trefligt och fredligt ställe, Seacombe. Du hade tur, du George, som fick din pension.»

»Det var inte mer än rätt», sade Burton skarpt, ty han inbillade sig, att det låg något bakom vännens ord.

»Naturligtvis», sade Stiles, »jag borde också ha haft pension, men jag fick ingen. Nå, inte kan man gå och hänga sig för det. Hur var det med den där groggen, du talade om, George?»

»Jag smakar nästan aldrig något starkt nu för tiden», svarade hans vän.

»Nej, jag tänkte bara på mig själf, jag», sade Stiles. »Jag kan inte tåla starka saker, men doktorn säger, att jag måste ha sådant. Nog vet du, hurdana doktorerna ä', George.»

Burton värdigades ej svara, utan gick in.

»Mycket treflig bostad, George», anmärkte Stiles och såg sig omkring i rummet med gillande min, »propert som i en kajuta. Det var roligt, att jag träffade Dingle, annars hade jag kanske aldrig råkat

dig ... vi, som ä' så'na gamla gocla vänner och kamrater.»

Hans värd brummade och framtog ur en liten skänk en whiskybutelj och ett glas och satte dem på bordet. Efter någon tvekan letade han fram ett glas till.

»Skål för oss själfva», sade Stiles i litet förebrående ton, »och måtte vi aldrig glömma gammal vänskap.»

Burton drack. »Jag vet knappt, hur det smakar nu, Joe», sade han. »Det är otroligt, hur snart man förlorar smaken för det.»

Stiles sade, att han måste väl tro honom, efter han sade det. »Det finns några ganska trefliga små kaféer här», sade han. »Jag gick förbi ett, som hette Tuppen; där skulle det vara riktigt hemtrefligt att sitta och prata bort en kväll.»

»Jag går aldrig dit», sade Burton hastigt. »Jag . . . en af mina vänner här gillar inte kaféer.»

»Är karlen tokig?» frågade hans vän oroligt.

»Det är . . . det är ett fruntimmer», sade Burton litet förlägen.

Stiles lutade sig tillbaka i stolen och betraktade honom häpen. Sedan fick han tillbaka sin själsnärvaro och sträckte ut handen efter buteljen.

»Vi ska' dricka hennes skål», sade han högtidligt. »Hvad heter hon?»

»Fru Dutton.»

Stiles drack känslofullt hennes skål med handen

på hjärtat; sedan fyllde han på sitt glas igen och drack för »det lyckliga paret.»

»Hon har mycket allvarliga åsikter anbelangande dricka», sade Burton och åsåg hans beteende med litet sträng min.

»Har hon — schaber?» frågade Stiles och slog sig på bröstfickan, som inte gaf ifrån sig något ljud af frasande sedlar.

»Hon är välbärgad», svarade den andre litet förläget. »Hon har en liten pappershandel i staden; stadgad, gammaldags affär. Hon är gudfruktig och mycket noga.»

»Just hvad du behöfver», sade Stiles och ställde ifrån sig sitt glas på bordet. »Hvad säger du om en promenad?»

Burton samtyckte, och sedan han ställt in buteljen i skänken, gingo de utmed klipporna till staden, som låg ett litet stycke därifrån, och Stiles förkortade vägen genom att berätta sina äfventyr, sedan de sist träffades. Att han nu för tiden hade ett sådant ledigt sätt, tillskref han den omständigheten att han hade varit vid teatern.

»Bara som statist», sade han och skakade på hufvudet. »Den enda talroll jag någonsin hade var en hosta. Ä, du skulle ha hört den hostan, George!»

Burton uttryckte artigt sitt beklagande och fixerade honom oroligt. Stiles skakade på hufvudet åt sin till en viss grad förfelade lefnadsbana och ville göra en afstickare till Tuppen.

»Bara litet sodavatten», sade han, men då de

väl kommo in, åtrade han sig och begärde whisky i stället. Burton offrade sina principer på vänskapens altare och drack ett glas med honom. Kaféet mer än motsvarade Stiles' föreställningar om dess hemtreflighet, och efter tio minuter var han på förtrolig fot med alla stamkunderna. I det lilla gammaldags värdshuset med sin hårdt pickande klocka, sina trästolar och sin spruckna mugg full af rosor förde han in en fläkt af de stora städernas larm. Förfriskningar påtvingades honom, och belåten med sin väns framgångar, fick Burton äfven sin lilla andel däraf. Klockan var nio, innan de gingo, och då aflägsnade de sig endast på värdens enträgna begäran.

»Hyggliga pojkar», sade Stiles, då han raglat ut i den behagliga, svala luften. »Hugg i — min arm, George. — Stöd mig — lite.»

Burton gjorde honom till viljes, och då hans vän blef lugn beträffande jämvikten, började han sjunga. Med stentorsstämma sjöng han de sista operettkupletterna, och då Burton besvor honom att tänka på hvad han gjorde och inte narra honom att slå krokben, började han dansa klumpigt.

Burton, som fortfarande ledde honom, dansade också, men i långsammare takt, och kastade oroliga blickar uppåt den ensliga vägen. Till vänster om dem klunkade hafvet stilla mot stranden nedanför dem; till höger lågo ett par tre enstaka hus, i hvilkas farstudörr någon skepnad visade sig då och då för att i stum förvåning åse deras beteende.

»Dansa, George», sade Stiles, som tyckte, att hans vän kändes som en black om foten.

»Ts! Stanna!» ropade Burton förfärad, då han fick sikte på en kvinnlig skepnad, som stod i en dörr och tittade ut.

Stiles svarade med ett stentors-rytande, och förtvifladt hakande sig fast vid sin raglande vän, för att ej något värre skulle hända, kastade Burton en bönfallande blick på fru Dutton, då de dansade förbi. Kvällen var ännu tillräckligt ljus för att han skulle kunna se hennes ansikte, och han lotsade den kory-bantiske Stiles vidare i en sinnesstämning, som föga harmonierade med hans steg.

Hans sätt under frukosten följande morgon var så obehagligt, att Stiles, som stigit upp frisk som en rosenknopp och varit ute för att andas frisk luft i klipporna, blef litet stött.

»Gå och hälsa på henne», sade han ifrigt. »Försumma inte ett ögonblick och förklara för henne, att det var hafsluften i förening med ett gammalt sol-styng.»

»Hon är inte dum», sade Burton dystert.

Han afslutade sin frukost under tystnad, och medan den ångerfulle Stiles satt i farstudörren med en pipa, gick han ner till änkan, och under vägen funderade han på, hvad han skulle säga till henne. Fru Duttons rödblommiga ansikte skiftade färg, då han kom in i butiken, och hon betraktade honom med ett vredgadt frågande uttryck i ögonen.

»Jag.. . såg er i går kväll», började Burton generad.

»Jag såg er också», sade fru Dutton. »Först kunde jag inte tro mina ögon.»

»Det var en gammal kamrat till mig», sade Burton. »Han hade inte träffat mig på flera år, och det var väl återseendet, som gjorde honom så uppspelt. »

»Kanske det», svarade änkan, »återseendet och Tuppen. Jag har hört talas om det.»

»Han ville nödvändigt gå dit.»

»Ni behöfde inte ha följt med.»

»Jag måste», sade Burton och sväljde, »han . . . han är min f. d. förman, och det skulle ha varit emot disciplinen att neka.»

»Förman?»

»Min forne amiral», sade Burton och sväljde, så att han var nära att kväfvas. »Har ni inte hört mig tala om amiral Peters?»

»Amiral?» utbrast den förvånade änkan. »Och han bär sig åt så där?»

»Han är en riktig gammal sjöbuss. Han bor hos mig, men han vill naturligtvis inte, att det skall bli kändt, hvem

han är. Jag kunde inte neka att dricka ett glas med honom. Jag var, så att säga, i tjänstgöring.»

»Nej, ni kunde väl inte det», sade fru Dutton och mjuknade upp. »Tänk, att han bor hos er!»

»Han kom bara hit öfver natten, och jag tänker han far hem om ett par timmar», sade Burton, som

hittade på ett ypperligt skäl att påskynda sin gästs afresa.

Fru Dutton blef lång i synen. »A, herre Gud», mumlade hon, »jag skulle så gärna ha velat träffa honom; ni har talat så mycket om honom. Om han inte reser alldeles så snart och ni vill ta' honom med er hit i kväll, skulle han vara mycket välkommen.»

»Jag skall nämna det för honom», sade Burton, förvånad öfver hennes förändrade sätt.

»Sa' ni inte en gång, att han var onkel till lörd Buckfort?» frågade fru Dutton liksom i förbigående.

»Jo», sade Burton med onödig vresighet, »det sa' jag.»

»Tänk, att en amiral bor hos er!» sade fru Dutton.

»En vanlig gammal sjöbuss», sade Burton åter. »För resten vill han inte att det skall bli kändt. Det är en hemlighet mellan oss tre, fru Dutton.»

»Naturligtvis», sade änkan. »Hälsa amiralen och säg, att jag inte skall nämna det för en kristen själ.»

Burton tackade och gick, för att inte Stiles skulle gå där förbi, innan han hunnit bli underrättad om sin plötsliga befordran. Han fann emellertid mannen ännu sittande utanför dörren, rökande helt trankilt.

»Jag skall stanna hos dig en vecka eller par», sade Stiles ifrigt, så snart den andre hade berättat honom historien. »Du kommer att ha ofantlig nytta

af att ha blifvit sedd tillsammans med en amiral, och jag skall fälla ett godt ord för dig.»

Burton skakade på hufvudet. »Nej, hon skulle komma under fund med alltihop», sade han fundersamt. »Jag tror det är bäst, att du far hem efter middagen, Joe, och kanske bara gör en liten titt in till henne. Du kan hinna säga en hel hop saker om mig på en halftimme.»

»Nej, George», sade Stiles och gaf honom en vänskapsfull blick, »har jag sagt A, så vill jag säga B också. Amiral. . . det är ju en präktig talroll. Jag undrar, om jag skall använda gamle amiral Peters uttryckssätt.»

»Nej, visst inte», sade Burton oroligt. »Du anar inte, hur noga hon är.»

Stiles suckade och sade, att han skulle göra sitt bästa ändå. Han satt större delen af dagen på bänken och rökte, och då kvällen kom, rakade han sig med den yttersta omsorg och borstade sina sommarkläder med mycken ihärdighet, för att göra sig i ordning till visiten.

Burton utförde presentationsceremonien litet tafatt; Stiles antog en gravitetisk hållning, som nästan kunde kallas nobel, och fru Dutton i sin svarta sidenklädning och kaméboschen, som hade tillhört hennes mor, var ej mindre imponerande. Burton hade en konstig känsla af underlägsenhet.

»Det är ett ganska tarfligt litet hem att bjuda er till, amiral Peters», sade änkan och bjöd honom en stol.

»Det är hemtrefligt, min fru», sade Stiles och såg sig gillande omkring. »A, ni skulle se vissa af de palats jag har varit i utomlands; bara yta, ingen komfort. Inte en ordentlig stol att sitta på. Och hvad antimakassars beträffar, så . ..»

»Stannar ni här länge, herr amiral?» frågade den förtjusta änkan.

»Det beror på», svarade han. »Det var min afsikt att som hastigast hälsa på min hederlige gamle vän Burton här — den bäste underofficeren jag hade på hela min eskader —, men han är så gästfri, att han vill jag skall stanna i några veckor.»

»Men amiralen säger, att han måste resa i morgon bittida», inföll Burton i bestämd ton.

»Så vida jag inte får ett bref i morgon bittida, Burton», sade Stiles lugnt.

Burton gjorde en sur min.

»Det hoppas jag ni får», sade fru Dutton.

»Jag har en känsla af, att jag får det», sade Stiles och korsade blick med sin vän. »Det enda är mina släktingar, de vilja, att jag skall komma till dem på lörd Tuftons slott.»

Fru Dutton skalf af förtjusning öfver att vara i sällskap med en man, som hade sådana bekanta. »Så underligt det måtte vara för er att vara i land nu efter alla sjölifvets faror!» sade hon.

»Ja, det har ni rätt i», sade Stiles.

»Det rysliga skjutandet», sade fru Dutton, i det hon tillslöt ögonen och ryste.

»Man blir van vid det», sade hjälten okonstladt.

»Det värsta jag har varit med om var visst under bombardemanget af Alexandria, jag stod ensam. Allt manskapet, som inte blifvit skjutna, hade flytt, och granaterna exploderade rundt omkring mig som... som ett fyrverkeri.»

Änkan slog ihop händerna och ryste omigen.

»Jag stod alldeles bakom honom och väntade på order», sade Burton.

»Gjorde ni det?» sade Stiles skarpt. »Det kan jag inte påminna mig.»

»Jo», sade Burton med ett generadt skratt, »jag stod tätt bakom er, sir. Om ni kommer ihåg, sir, så sa' jag ändå åt er, att det var en het dust.»

Stiles låtsade fundera. »Nej, Burton», sade han barskt, »nej, så vidt jag kan påminna mig, var jag alldeles ensam.»

»En granatskärfva slog af mig mössan, sir», envisades Burton, som gjorde berömvärda ansträngningar att bibehålla sitt goda lynne.

»Seså, tig nu», sade den andre skarpt, »inte ett ord till. Ni glömmer er.»

Han vände sig till änkan och började tala om »sin familj» igen, för att dra hennes uppmärksamhet från Burton, som tycktes nära att vålla obehag genom att antingen svimma eller få slag.

»Min familj har hört talas om Burton», sade han med en sidoblick på denne, för att se efter, hur den förolämpade mannen befann sig. »Han har verkligen ofta delat mina faror. Vi ha haft många äfventyr tillsammans. Kommer ni ihåg de båda nät-

terna, då vi voro gömda i spiseln i sultanen af Zanzibars palats, Burton?»

»Skulle tro det», sade Burton och hämtade sig så småningom.

»Vi sutto så trångt, att vi knappt kunde andas», fortfor Stiles.

»Jag kan aldrig glömma det, så länge jag lefver», sade Burton, som trodde, att den andre ville godt-göra sin

ogrannlagenhet nyss.

»Ack, tala om det för mig, amiral Peters», utbrast fru Dutton.

»Burton har naturligtvis talat om det för er?» sade Stiles.

»Inte ett ord har han sagt», sade änkan och betraktade förebrående den generade Burton.

»Nå, tala då om det nu, Burton», sade Stiles.

»Ni berättar det bättre än jag, sir», sade den andre.

»Nej, nej», sade Stiles, hvars fantasi ej alltid var så rask i vändningarna. »Tala om det, ni; det är er historia.»

Änkan tittade från den ene till den andre.

»Det är er historia, sir», sade Burton.

»Nej, jag vill inte tala om den», sade Stiles. »Det skulle inte vara grannlaga mot er, Burton. Det glömde jag nyss. Ni var naturligtvis ung på den tiden ...»

»Jag gjorde ingenting, som jag behöfde skämmas för, sir», sade Burton, darrande af ifver.

»Det var nog något alldeles förskräckligt, om

inte jag kan få höra det», sade fru Dutton med sin mest intagande min.

Stiles gaf henne en betydelsefull blick, sköt ut underläppen och gjorde en nick åt Burton till.

»Ni var i alla fall i spiseln tillsammans med mig», sade den olycklige Burton.

»Ja», sade den andre strängt, »men hvarför var jag där?»

Det kunde Burton ej säga honom, han kunde endast stirra vildt på honom.

»Hvarför var ni där, amiral Peters?» frågade fru Dutton.

»Jag var där», sade den obeveklige Stiles, »jag var där för att rädda Burtons lif. Jag har aldrig lämnat mina underlydande i sticket — aldrig. Hvilka klämmor de än råkat i, har jag alltid gjort mitt bästa för att hjälpa dem ur dem. Jag fick veta, att Burton höll på att kväfvas i favoritsultaninnans spisel, och jag .. .»

»Favoritsultaninnan —/» flämtade fru Dutton och stirrade på Burton, som hade dignat ner i sin stol och betraktade den påhittige Stiles med gapande förvåning. »Herre Gud! Aldrig... aldrig har jag hört på maken. Jag är alldeles häpen!»

»Det är jag också», stönade Burton. »Jag... jag.. .»

»Hur blef ni räddad, amiral Peters?» frågade änkan och vände sig med ovilja från den lättsinnige Burton.

Stiles skakade på hufvudet. »Om jag talade

om det för er, skulle det vara det samma som att blanda in franska konsuln», sade han. »Jag borde aldrig ha fört den här historien på tal. Burton hade den takten att inte göra det.»

Änkan mumlade några gillande ord och kastade en förstulen blick på den senares prosaiska ansikte, som uttryckte både förargelse och nyfikenhet. Litet blygt bad hon amiralen stanna kvar och supera och blef tydligen förtjust, då han svarade ja.

Stiles var alldeles förtjust i sin amiralroll, han beklagade endast, att ingen teaterdirektör med god urskiljning var närvarande, som kunde åse hans prestation. Hans värdighet tilltog, ju längre kvällen skred framåt, och från att ha tilltalat den olycklige Burton i godmodigt beskyddande ton, började han ryta åt honom. En gång, då han fick

anledning att fråga Burton, om det var hans mening att motsäga honom, såg han så fruktansvärd ut, att värdinnan bleknade och darrade af skräck.

Burton antog själf den minen, så snart de lämnat fru Duttons hus, och frågade i mycket tydliga ordalag, hvad Stiles hade för mening med detta.

»Det var en svår roll att spela, George», svarade hans vän. »Vi borde ha repeterat den litet. Jag gjorde det bästa jag kunde.»

»Det bästa du kunde?» röt Burton. ' »Att ljuga och hundsvottera mig?»

»Jag måste spela rollen utan förberedelse, George», sade den andre. »Först och främst har du ju själf bragt dig i den här klämman genom att säga, att

jag är amiral. Jag skall göra min sak bättre nästa gång vi gå dit.»

Burton sade med en ilsken sidoblick, att det skulle inte bli »någon nästa gång», men Stiles smålog, som om han visste den saken bättre. Han slog döförat till för alla antydningar och alla direkta uppmaningar att bege sig till en annan marknad; han stannade kvar, och Burton fick snart göra bekantskap med de stötestenar, som hopa sig på lögnarens väg.

Redan vid nästa påhälsning uppstodo ytterligare förvecklingar, ty till och med den likgiltigaste åskådare skulle nu ha kunnat se, att det rådde ett mycket vänskapligt förhållande mellan Stiles och änkan. Blickar af omisskännlig ömhet växlades mellan dem, och vid den tredje påhälsningen satt Burton som en förfärad och skandaliserad åskådare till den allra tydligaste flirt. Ett förtvifladt försök af honom att leda samtalet in på, enligt hans åsikt, anständigare ämnen ökade endast hans fiasco. Ingendera af dem tog någon notis om honom, och en minut därefter kallade Stiles änkan »ett näbbigt litet stycke» och sade, att hon påminde honom om härtiginnan af Marford.

»Förr ansåg jag henne för den mest förtjusande kvinna i England», sade han menande.

Fru Dutton myste tillgjordt och slog ned ögonen; Stiles flyttade sin stol litet närmare hennes och vände sig sedan till sin vän.

»Burton!»

»Ja, sir.»

»Spring hem och hämta min pipa. Den ligger visst på spiselkransen.»

Burton tvekade, och då änkan nu råkade titta bort, hötte han med knytnäfven åt sin förman.

»Titta noga efter», sade Stiles i befallande ton.

»Jag är mycket ledsen, sir», sade Burton, hvars intelligens skärpts af olyckan, »men jag har slagit sönder den.»

»Slagit sönder den?» upprepade den andre.

»Ja, sir», sade Burton. »Jag tappade den på golfvet och råkade trampa på den, jag malde sönder den till snus.»

Stiles gaf honom en grundlig uppsträckning för hans slarf och frågade honom, om han visste, att det var en present från den italienske ambassadören.

»Burton har alltid varit klumpig», sade han och vände sig till änkan. »Han hade namn om sig för det, då han var på »Fördärfvet» med mig; »Glas-krossaren» kallades han då.»

Han tillbragte den återstående delen af kvällen med att flirta och berätta diverse anekdoter om Burton, som hvarken voro smickrande för hans intelligens eller hans nykterhet, och efter ett par svaga försök att säga emot

satt offret där i hjälplöst raseri och såg på, hur änkan gjorde sig till. De hade knappt stigit öfver tröskeln, förr än hans hopsparda ilska utgjöt sig i en ström af ord öfver den trolöse Stiles.

»Jag kan inte rå för, att jag ser bra ut», sade den senare småskrattande.256 ' AMIRAL PETERS.

»Ditt vackra utseende skulle inte göra någon skada», sade Burton giftigt, »det är amiralhistorien som har förvridit hufvudet på henne.»

Stiles smålog. »Hon svarar ja, bara jag räcker ut ett finger», sade han. »Och kom ihåg, att det skall alltid finnas ett kuvert för dig vid vårt bord, när du vill komma.»

»Kantänka», svarade Burton med en ilsken fnysning. »Det är bara det hindret i vägen, att jag i morgon bittida, det första jag gör, talar om för henne alltihop om dig. Kan jag inte få henne, så skall åtminstone inte du få henne.»

»Det fördärfvar alla utsikter för dig också», sade Stiles. »Hon skulle aldrig förlåta dig, att du lurat henne så. Det är då synd, att ingendera af oss får henne.»

»Du är en orm», utbrast Burton vildt, »en orm, som jag har närt vid min egen barm.»

»Det tjänar till ingenting att vara ogrannlaga, George», sade Stiles förebrående, då de stannade utanför huset. »Låt oss sitta ner och tala lugnt om saken.»

Burton följde med honom in i rummet, tog en stol och väntade.

»Det är tydligt, att hon är förtjust i mig», sade Stiles; »det är också tydligt, att om du säger henne sanningen, kunde det förstöra mina utsikter. Jag säger inte, att det skulle göra det, men det kunde göra det. Under sådana förhållanden går jag in på att resa, utan att återse henne, med sex och fyrtio-AMIRAL PETERS,

tåget i morgon bittida, om jag får ordentlig skadeersättning.»

»Skadeersättning?» upprepade den andre.

»Ja visst», sade den oblyge Stiles. »Hon ser inte illa ut — för sina år —, och det är en liten god affär.»

Burton sväljde sin vrede och låtsades fundera. »Kanske ett halft pund ...» sade han slutligen.

»Dumheter!» sade den andre otåligt. »Jag vill ha tio pund. Du har nyss lyft din pension, och för resten har du lagt på kistbotten i hela ditt lif.»

»Tio pund?» flämtade den andre. »Tror du, att jag har en guldgrufva på bakgården?»

Stiles lutade sig tillbaka i stolen och lade det ena benet öfver det andra. »Jag reser inte för en penny mindre», sade han bestämdt. »Tio pund och min järnvägsbiljett tillbaka. — Om du ger mig ett så'nt där glåpord till, så vill jag ha tolf.»

»Och hvad skall jag säga till fru Dutton?» frågade Burton efter en kvarts munhuggande.

»Säg hvad du vill», sade hans vän ädelmodigt. »Säg henne, att jag är förlofvad med min kusin och att vårt bröllop oupphörligt har blifvit uppskjutet på grund af mitt excentriska beteende. Och du kan säga, att det kommer sig af, att jag har fått en granat-skärfva i hufvudet. Säg henne, hvad du vill; jag kommer aldrig hit mer och motsäger dig. Om hon försöker höra sig för om amiralen, så påminn henne, att hon lofvade hålla hans besök här hemligt.»

I öfver en timme satt Burton och vägde detta

förslags fördelar och nackdelar, och sedan — då Stiles vägrade att resa på andra villkor — uppgjordes affären

med ett handslag, och Burton gick till sängs i en sinnesstämning, som stod på gränsen till mordmani.

Han var uppe i god tid följande morgon, svarade så kort som möjligt på allt hvad Stiles sade — denne var vid det briljantaste lynne — och följde med honom till järnvägsstationen för att vara säker på, att han reste.

Det var en härlig morgon, sval och klar, och trots sina olyckor började Burton känna sig gladare vid tanken på sin förestående befrielse. Han greps äter af melankoli vid biljettluckan, där den samvetslöse Stiles bestämdt yrkade på en förstaklassbiljett.

»Hvem har någonsin hört talas om en amiral, som reser i tredje klass?» frågade han med ovilja.

»Men de veta inte, att du är amiral», invände Burton.

»Nej, men jag känner mig som amiral», sade Stiles och slog sig på bröstfickan. »Jag har alltid undrat, hur det skall kännas att fara i första klass. För resten kan du tala om det för fru Dutton.»

»Det kunde jag ha gjort ändå», svarade Burton.

Stiles såg förargad ut, och som tiden led, köpte Burton en förstaklass-biljett — han fnös så ilsket, att han knappt kunde få fram orden — och följde honom till kupén. Stiles tog plats vid fönstret, lutade sig tillbaka och lade upp fötterna på soffan midtemot. Det ringde, och kupédörrn slogs igen.

»Adjö, George» sade resenären och stack ut hufvudet genom fönstret. »Det var roligt att träffa dig.»

»Skönt att vara af med dig», sade Burton ursinnigt.

Stiles skakade på hufvudet. »Jag låter dig slippa för billigt pris», sade han. »Jag skulle ha tagit änkan själf, om det inte hade varit för en liten saksskull ...»

»Hvad då för en liten sak?» frågade den andre, då tåget långsamt satte sig i rörelse.

»Hustru min», sade Stiles och skrattade ined hela ansiktet. »Adjö, George, och glöm inte att hälsa änkan från mig, då du går till henne.»